

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRING DOWN *the Stars*

Beautiful Hearts Duet, Book I

Emma Scott
BESTSELLING AUTHOR OF **FOREVER RIGHT NOW**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BRING DOWN
the Stars
Beautiful Kalpler Düet, Boo' 1

Emma Scott

Copyright© 2018 Emma Scott

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi Melissa Panio-Petersen İç

biçimlendirme [That Formatting Lady](https://www.facebook.com/ThatFormattingLady) _____ .

tarafından yapılmıştır

Bu e-Kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya vakalar hayal ürünüdür veya hayal ürünü bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Table of *Contents*

[Tesekkür Calma Listesi](#)

[Yazarın Notu](#)

[İthaf Bölüm I](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 1II](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm](#)

[Kısım III](#)

[11 Bölüm](#)

[12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm Kısım
IV 20 Bölüm
21
Bölüm 22
Bölüm
Kısım V 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm
Bölüm VI
31 Bölüm
32 Gizlice
Göz Atma
Emma Scott'dan daha
fazlası

Acknowledgements

Robin Hill, eğer tek kelime daha yazmasaydım, yine de sana günde yüzlerce kez e-posta gönderir ya da mesaj atardım ve söyleyecek şeylerim asla tükenmezdi. Her gün için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Melissa Petersen, sen ailedensin ve bunu binlerce kez gösterdin. Sonsuza dek kalbimdesin.

Joanna, senin sayende bu kitabı bitirecek enerjiyi ve özgüveni buldum. Bana son bir itici güç verdiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Grey, Sarah, Joy, Angela, Suanne ve annem, Edmond Rostand'ın başyapıtına uygun bir saygı duruşunda bulunacağımı umduğum ham kelime karmaşasını yontmama yardım ettikleri için. Hepinizi çok seviyorum.

Amy Burke Mastin, onun için inşa ettiğiniz evi görüyorum ve kendimi daha güçlü hissediyorum. Teşekkür etmek yeterli değil.

Joanne ve Sharon, LP için. Beni doğrudan en derin teselli kaynaklarımdan birine bağladığınız için. Teşekkürler ve sevgilerimle.

Danielle Sanchez ve InkSlinger PR'dan Kelly Brenner Simmon. İkiniz de ilk günden beri iş ortağı olmanın ötesinde, yukarıda ve ötesinde inanılmaz bir destek sistemi olduğunuzu kanıtladınız. Yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. <3

Jade West, iyi bir gece uykusunun nadirliğini bildiğiniz için; daha güçlüyüz ve her gün daha da güçleneceğiz. <3

Kate Stewart, senin orada, dünyada, Kate olarak var olduğunu bilmek bile bana huzur veriyor. Sevgilerimle.

Kennedy Ryan, sen insan ırkına bir armağansın ve yollarımızın kesiştiği ve şimdi birlikte koştuğumuz her gün evrene şükrediyorum, umarım

sonsuz dek (ve yanında durup isteksiz kitlelere serenat yapabileceğimiz güzel bir kaldırımla). Seni seviyorum.

Ve kitap topluluğuna. Söyleyecek sözüm yok. Yeterli değil. Bana ve aileme gösterdiğiniz destek, ilgi ve sevgi olağanüstü boyutlardaydı. Yalnızca en keskin acılarda değil, acının hafıflediğı ama geçmediğı daha uzun ve yalnız günlerde de yanımda olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Beni yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederim. Onu hatırladığınız için. Kadınları destekleyen en iyi kadın topluluğı olduğunuz için - sadece bana değil, pek çok kadına da. Sonsuz dek minnettarım. Teşekkür ederim ve sevgilerimle.

Playlist

Babamın Babası, Everclear
Ocean Eyes, Billie Eilish
Be Mine, Ofenbach
Boğuluyormuşum Gibi, İki Ayak
Sadece Arkadaşız, Morgan Saint
Little Lion Man, Mumford and Sons
The Night We Met, Lord Huron & Run,
Sir Sly
Give Yourself a Try, The 1975

Author's Note

Bu kitap Öncesinde yazıldı. Hayatım sonsuza dek değişmeden önce. Karanlık ormana adım atmadan ve geldiğim yoldan geri dönemeyeceğimi anlamadan önce. Orası bana sonsuza dek kapalıydı. Düetin kendisi bir dönüşüm ve büyük zorlukların üstesinden gelme hikayesi ve yazarlık kariyerimde sayamayacağım kadar çok kez sanat ve hayatın akıl almaz şekillerde iç içe geçtiği oldu. Tesadüf diye bir şey yok. Geriye dönemem, sadece ileriye gidebilirim ve bu yüzden size bu kitabı, Öncesi'nden, tüm umudumla, en iyi niyetimle ve sevgimle veriyorum çünkü Sonrası'nın bana öğrettiği ilk ders, önemli olan tek şeyin sevgi olduğudur; şimdi, o zaman ve sonsuza kadar.

Dedication

Katy için,
Evrenden bir hediye; Izzy'nin gördüğü anda koşup sarılacağı türden insan.

Bill için,
Aşkım, bu hayattaki ortağım; orman inanılmaz, acı verici bir şekilde
karardığında ellerimizi sıkıca ve yavaşça ışığa çıkarken hala onları tutuyoruz.
Tüm sevgimle, tatlım. Her zaman.

PART I
Sinclair Prep

Dialogue

"Neredeyse Boş"

Weston J. Turner tarafından, 12 yaşında

Babam bizi terk ettiğinde yedi yaşındaydım. O sabah her zamanki gibi duş aldı, tıraş oldu, takım elbise giydi ve kravat taktı. Biz kahvaltı ederken mutfak tezgahında kahvesini içti, her zamanki gibi. Annemi yanağından öptü, kız kardeşlerime ve bana uslu durmamızı söyledi ve Nissan Altima'sına binip gitti. Her zamanki gibi.

Okulda, Bay Fitzsimmons'ın matematik dersinde, midemde tuhaf bir his vardı. Öğleye doğru midem çalkalanmaya başladı ve cildim sıcaktı. Bağırsaklarımı kusmadan önce kafeteryadaki masa sırasının sonundaki büyük gri çöp kutusuna zar zor ulaştım.

Öğle yemeği sorumlusu beni hemşireye gönderdi, hemşire de babamı aradı ama babam ofisinde değildi. Annem gelip beni almak zorunda kaldı ve tüm bu süre boyunca işten otobüse binmek zorunda kaldığı için söylenip - tek arabamızı babam .

Annem ve ben 9 numaralı otobüsten indik ve caddeden evimize doğru yürüdük. Woburn'da, şehrin biraz kuzeyinde, çıkmaz sokağın sonundaki mavi dış cephe kaplamalı ve beyaz çatılı eski püskü küçük bir evde yaşıyorduk. Sokakta, elinde iki büyük bavulla babam duruyordu. Birini arabasının bagajına dolduruyordu, diğeri de ayaklarının dibindeydi. Bizi görünce dondu kaldı.

Annem önce hızlı hızlı yürümeye, sonra da koşmaya başladı; babamın ne yaptığını öğrenmek istiyordu, giderek daha yüksek sesle. Ayak uydurmakta zorlandığım için elimi bıraktı ve babamın yanına koşarken beni kaldırımda bıraktı. Konuştular ama başımı pamuk gibi saran ateşten ne dediklerini duyamadım.

Annem onu hiç görmediğim kadar korkmuş görünüyordu. Önce ağlamaya, sonra çığlık atmaya başladı. Babam alçak sesle konuştu, sonra elini kaldırdı ve arabanın bagajını çarptı. Sayıkladığım sırada ses çok büyüktü. Bir bomba patlıyordu. Bir meteor bizi evimizden dışarı fırlatıyor, her şeyi yok ediyor, ardında kocaman bir krater bırakıyordu. Her birimizin ortasında bir delik açılmıştı.

Babam annemin tokatlayan, kavrayan ellerinden kurtuldu ve arabayı çalıştırmak için ön koltuğa tırmandı. Annem çığlık çığığa onun iyi bir adam olmadığını haykırdı ve sonra dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlayarak ona gitmesini ve bir daha geri dönmemesini söyledi.

Babam arabayı kaldırımdan çıkarıp çıkmaz sokağın etrafından dolaştırdı. Önümde yavaşladı ve kapalı penceresinin arkasından bir kez el salladı. Suçluluk duygusu yüz hatlarını tanınmaz hale getirmişti.

Başımı hayır anlamında salladım ve yolcu kapısını tekmeledim. Devam etti. Elim bagaja vurdum. Hayır!

Durmadı.

Bir an için nabzım kulaklarımda hızla atarken ve yüzüm yanarken durdum ve arabanın uzaklaşmasını izledim. Sonra koştum. Arkasından koşabildiğim kadar hızlı koştum. Ona bağırabildiğim kadar yüksek sesle bağırdım, yanan tenimden sıcak gözyaşları süzülüyordu.

Dikiz aynasından beni gördü mü? Görmüş olmalı; yedi yaşında bir çocuk babasının geri dönmesi için çığlık atıyor, bir yandan da bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı koşuyordu. Yeterince hızlı değildi.

, köşeyi döndü ve gitti.

Yer altımdan kaymaya başladı. Tökezleyerek asfalta düştüm, dizlerim ve avuç içlerim sıyrıldı, nefesim sert hıçkırıklarla hırıldadı.

Sonradan öğrendik ki haftalar önce işten ayrılmış ve evin ipotekini üç aydır ödememiş. Onun yerine parayı kaçmak için saklamış.

Sadece annemin saç kesiminden aldığı maaşla ne yapacağımızı merak etti mi? Woburn'daki küçük evimizi kaybedeceğimizi umursadı mı? İlerleyen aylarda onun için ağlayıp ağlamadığımızı hiç merak etti mi? Kız kardeşlerim ve benim kendimizi suçladığımızı düşündü mü, çünkü elbette suçladık. Eğer yeterince iyi olsaydık, kalırdı.

Ya da bizi de yanına götürdü.

Onun yerine kıyafetlerini ve banyodaki eşyalarını aldı. Babam dolabını ve çekmecelerini kazıyarak her şeyi aldı... bir elbise çorabı hariç. Burnunda altın rengi iplik olan siyah bir çorap.

Çekmecedeki tek çoraba baktım ve diğer çorabın valizinde olduğunu, şimdi nereye giderse gitsin onunla birlikte seyahat ettiğini hayal ettim. Diğerini almaya zahmet edememişti.

Bizim gibi, geri dönmeye değmezdi.

Çocukları, neredeyse boşalmış bir çekmecedeki çorap gibi geride kalmıştı ve bu, hiçbir şey kalmamış olmasından milyonlarca kez daha kötüydü.

Banka evi aldı. Annem geceleri çok bira içmeye başladı ve bizi Southie'de bir daireye yerleştirmek için Phil Amca'dan para istemek zorunda kaldı.

Çorabı yaktım.

Sadece yedi yaşındaydım ama içimdeki öfke çok daha büyüktü. Daha sıcak. Hiç geçmeyecek bir ateş gibi. Çorabın küle dönüşmesini izlemek zorundaydım. Böylece, eğer babam onu aramak için geri gelirse, ona "Gitti. Onu yaktım. Burada senin için hiçbir şey kalmadı."

Üzgün olduğunu söylerdi, ben de artık çok geç olduğunu söyler ve onu gönderirdim. Sorumluluk bende olurdu ve arabası uzaklaştığında peşinden koşmazdım.

Ama bu beş yıl önceydi. Geri gelmeyecek.

"Sadece bu gömleğe sahipsin, temiz tut. Beni duyuyor musun?"

Annem bordo ve altın çizgili kravatı boğazıma kadar, beni irkiltecek kadar sert bir şekilde sıktı. "Eve berbat bir halde geliyorsun, senin için yapabileceğim hiçbir şey yok. Southie'den gelen zavallı bir piç gibi mi görünmek istiyorsun?"

"Ben Southie'li fakir bir piçim," dedim ve annemden kravatıma bir şaplak daha yedim.

Parmağını yüzüme doğru salladı, dün geceden kalma biralar hâlâ nefesindeydi. "Sözlerine dikkat et yoksa daha başlamadan kovulursun."

Kutsal ironi, Batman.

Boston'daki en pahalı okula burs kazanmamın ilk nedeni benim dilimdi. Kompozisyonum 3.000 başvuruyu geride bırakarak Sinclair Erkek Hazırlık Okulu'na ve lise Akademisi'ne tam bursla girmemi sağladı. Ne yazık ki bu bursun yanında ulaşım yoktu, bu yüzden şehir merkezine giden 38 numaralı otobüsü yakalamak için sabahın beşinde kalkıyordum.

Kapının arkasındaki aynada kendime baktım, kendi yansımanı tanıyamadım. Devlet okulundayken hayatımın her günü kot pantolon ve tişört giymiştim. Resim gününde uzun kollu bir gömlek. Okulda bir ceket.

Kış. Şimdi kenarları altın rengi olan bordo blazer cekete, siyah pantolona ve Sinclair logolu beyaz gömleğe bakıyordum. Aynadaki adamın kimi kandırmaya çalıştığını merak ediyordum.

"Kıpırdanmayı bırak," dedi annem saçımla oynarken.

Saçını kısa kesmiş ama ön kısmını biraz uzun bırakmıştı. Betty's'de stilistti ve işinde iyiydi.

"Yakışıklı görünmüyor musun?"

Elinin altından sıyrıldım ve kaşlarımı çattım. "Gryffindor'a ayrılmış gibi görünüyorum."

Annem burnunu çekti. "Sen neden bahsediyorsun? Harika görünüyorsun. Tıpkı onlardan biri gibi."

Onlardan biri.

Bakışlarımı eski, yıpranmış Chucks ayakkabılarıma çevirdim. Onlar benimle ilgili aynı olan tek şeydi ve hiçbir zaman 'onlardan biri' olamayacağımı gösteriyordu. Diğer çocukların elbise ayakkabıları olurdu ama üniformayla birlikte gelmiyordu ve annem bu ay onları karşılayamazdı. Belki gelecek ay. Belki de hiçbir zaman. Hiç olmaması benim için sorun değildi. Elbise ayakkabılarıyla koşamazsın.

Çok koşardım. Sinirlendiğimde, devlet okulumun eski, çukurlu pistinde koşabildiğim kadar hızlı, koşabildiğim kadar uzun koşardım. Neden bilmiyorum; koşmayı pek sevmezdim ama hızlıydım. Hala babamın arabasını kovalamakla ilgili hayallerim vardı, belki de bu . Belki de hala onu yakalamaya çalışıyorumdur. Aptalca. Pistte koşarken, sadece daireler çiziyorsun. Her zaman başladığın yere geri .

"Kavga etmek yok, Weston Jacob Turner," dedi annem o sabah, çenemi avucunun içine alıp yüzümü ona çevirerek. Akrilik tırnağının kıvrımı, küçük bir kırığın düzgün iyileşmediği burnumun köprüsüne dokundu. "O süslü okulda, buralarda yaptığın gibi devam edemezsin. Bir kavga edersen atılırsın."

Sinirlendiğimde yaptığım bir başka şey de buydu. Kavgalara karışırdım. Çok kızgındım.

Çenemi tuttuğu yerden çektim. "Ya önce başka bir çocuk bana cehennemini yaşatırsa?"

"Boş ver. Yönetimin o vakıf fonu bebeklerinden biri için sizin tarafınızı dinleyeceğini mi sanıyorsunuz? O aileler bağış yapıyor." Annem bir sigara yaktı ve ağarmış sarı saçlarıyla başını salladı. Gözlerini kısarak baktı

bir duman bulutu içinde sigarasını bana doğrulttu. "Onların çocuklarından biriyle kavga edersen, kazansan bile kaybedersin. *Özellikle de sen kazanırsan.*"

Annem yanağıma duman kokulu bir öpücük kondurup yatağına dönebilmesi için bana "kaçmamı" söylediğinde hava hala karanlıktı. Kız kardeşlerimin ikisi de hala diğer yatak odasında uyuyordu. İkisi de taşınacak ve iş bulacak yaşıydı ama bunun yerine büyük odayı aldılar. Ben mutfağın yanındaki küçük odada kalıyordum. Annem kanepede yatardı. Her gece televizyon açıkken boş bira kutularıyla çevrili kanepede uyur, kıyafetlerini de koridordaki dolapta saklardı.

Şehir merkezine ulaştığında 38 numaralı otobüs boşalmıştı ve Sinclair Prep'e doğru ilerlerken cam kenarında bir koltuğum vardı. Tüm beton ve heykeller

-Trinity Kilisesi'nden çok da uzak olmayan, Devrim zamanından kalma eski tarihi binalardan biri. Ağır ön kapıya çıkan birkaç beton basamağı tırmandığımda ilk zil için yirmi dakika erken gelmişim. Öğretmenlerin sınıflarını hazırlamak için çalıştıkları sessiz koridorlardan geçerken Chucks ayakkabılarımın cilalı zeminlerde gıcırdamamasına dikkat ettim.

Ana salonun sonundaki kütüphane sessizdi. Güzeldi. Pırıl pırıl kahverengi ahşap masalar, sandalyeler, yerler, kitap rafları. Buranın bir ortaokul olduğuna inanamıyordum. Kütüphanenin aynı zamanda Sinclair Akademisi'ne de hizmet verdiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Öyle olsa bile, sahip oldukları kitapları görünce buranın herhangi bir okul kütüphanesi olduğunu düşünmezsiniz.

Parmaklarım kitapların sırtlarında gezindi. Yetişkin kitapları. Halk kütüphanesinden benim için ödünç almaları için kız kardeşlerimin başının etini yemek zorunda kaldığım kitaplar. İçinde seks, kötü sözler ve yetişkin sorunları olan kitaplar. Onları çocuk kitaplarından daha çok severdim. Benim sorunlarım çocuk sorunları gibi gelmiyordu. Babanız sizi unutulmuş bir çorap gibi geride bıraktığında, çocukluğunuzun bir parçası çürüyüp gider - çok fazla endişelenmeden sadece çocuk olabildiğiniz kısım.

Her zaman endişelenirdim. Annem hakkında ve çoğu gece nasıl çok fazla bira içtiği ve kız kardeşlerime tüm erkeklerin çöp olduğu ve her zaman sevmeleri gereken kadınları incitecekleri konusunda söylenip durduğu hakkında. Dinlediğimi bilmiyordu ama ben dinliyordum.

Yıllar boyunca dairemize girip çıkan iğrenç erkek arkadaşların geçit töreninden endişeleniyordum. Tıpkı annemin dediği gibi çöpler. Belki de tüm erkekler hakkında haklıydı. Büyüyünce benim de bir çöp olacağımdan ve bir gün sevebileceğim herhangi bir kadını inciteceğimden endişeleniyordum, bu yüzden kimseyi sevmemeye yemin ettim.

Para konusunda endişeliydim. Benim için değil, ben geçinebilirdim. Ama annem faturaları dert etmekten ülser olmuştu ve neredeyse Michelob kadar Pepto içiyordu. Geçen ay Phil Amca faturayı ödeyene kadar üç gün boyunca suyu kestiler.

Bu bursu almak aileme yardımcı olacaktı. İyi bir üniversiteye girecek, iyi bir iş bulacak ve belki de bir süreliğine endişelenmeyi bırakacaktım.

Kütüphanede en sevdiğim kitaplardan birini, Henry Miller'ın *Yengeç Dönencesi*'ni aradım. Ellerinde yoktu. Çok yetişkin bir kitaptı. İki kez, hatta bazı bölümlerini iki kereden fazla, yatak odamda yorganın altında ya defterimle ya da bir avuç selpakla okumuştum. Ya da ikisini birden.

Henry Miller, Paris'teki apartman dairelerinde (apartman dairesi bir tür apartman dairesiydi, kadın ayakkabısı değil; araştırdım) bitli yataklar ve aç olmak hakkında yazdı. Her zaman aç.

Ben de çok acıkmıştım.

Miller ayrıca yatakta bir kadına 'sürünmek' hakkında yazdı ve vücudunun bazı kısımları için kötü kelimeler kullandı. Yazdıkları bende defterimi ve kalemimi kapıp kendi kelimelerimi yazma isteği uyandırdı. Bir kadını sevmemeliydim ama bir gün yaşayacağım seks hakkında yazabilir ya da güvenli bir mesafeden onun güzelliğine hayran olabilirdim. Kitaplar yerine şiirler yazardım, sadece en önemli kelimeleri seçer ve kimin hakkında olduğunu söylemek zorunda kalmazdım. Bu sadece bir şiirdi ve şiirler herkes hakkında olabilir ya da hiç kimse hakkında olmayabilirdi.

Ve her neyse, yazmak yardımcı oldu. Ne zaman yazsam ya da ne zaman mastürbasyon yapsam endişelenmeyi bıraktım.

Ha! *Bunu* yazıma koymalıyım.

Beni öğle yemeğinde Kerouac'ın *On the Road* kitabını okurken ve Sinclair'in gurme kafeteryasından spagetti ve yeşil fasulye yerken buldular.

Günde bir öğün sıcak yemek:
tamam. "Buraya bak, bu sadaka kutusu."

Jason Kingsley. Hakkında her şeyi duymuştum ve daha öğlen bile olmamıştı. Zengin arkadaşları boş masamda oturup beni sıkıştırırken, o tam önümdeki banka kaydı.

"Bana ne dedin?" Kalbim yavaş ve ağır bir korku ritmiyle çarparken sordum.

"Yarışmayı sen kazandın, değil mi?" Jason sordu. "Babanın aileni terk etmesiyle ilgili o kompozisyonu yazan kişi mi?"

Kitabımı yavaşça indirdim, içimi saran aşağılanma duygusu tenimi ısıtırken ellerimin titrememesine şaşırdım.

"Evet," dedim. "O benim."

Nasıl olur da...?

"Makalenin Sinclair'ın internet sitesinde yayınlamışlar," dedi yanıma doluşan kızıl saçlı, kötü tenli bir adam. "Bunu biliyor muydun?"

Jason beni izlerken, "Bunu kesinlikle bilmiyordun," dedi.

Birkaç adam kıs kıs güldü.

Her şeyi, her yeri sikeyim.

Yarışmaya katıldığımda, şartlardan birinin Sinclair'ın kazanan makaleyi istediği yerde yayınlayabileceği olduğunu unutmuştum. O lanet şeyi gönderdiğimde, kazanma şansım olduğunu düşünmemiştim. Önemli değildi.

Şimdi önemliydi.

"Yani baban kaçtı ve çorabı geride mi bıraktı?" dedi kızıl saçlı. "Senin yerinde olmak ne kötü."

Jason tepsimden bir yeşil fasulye koparıp çiğnerken, "Bu çok kötü, Çorap Çocuk," dedi. "Kendini bok gibi hissediyor olmalısın."

"Çorap Çocuk," diye kıs kıs güldü kızıl saçlı. "İyiymiş, Jason."

"Gerçekten mi? Çorap Çocuk?" Dedim. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

"Bilmiyorum," dedi Jason sertçe, çenesini yukarı kaldırarak. "Belki de *Sock Boy'dan* daha değerli değilsindir."

Kızıl saçlı çenesindeki bir sivilceyi karıştırdı. "Daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Aklıma daha iyi bir sürü hakaret geliyor." "Kanıtla."

"Tabii. Sorun değil."

Parmak eklemlerimi kırdım, hızlı düşündüm. Ama hakaretler kolay geliyordu; babam gittiğinden beri o bıçağı kendi içimde binlerce kez döndürmüştüm.

"Peki ya... Baban aileni terk etti ve senin tek sahip olduğun şey berbat bir çorap mı?"

Snickers.

Jason kollarını kavuşturdu. "Ezik."

Zihnim başlangıç çizgisindeki bir yarış arabası gibi devirlenirken rahatça omuz silktim. "Tamam. Şanslısın; Oğlunu İşe Götür Günü'nde evde kalabiliyorsun."

Kızıl saçlı çocuk bir kahkaha attı ve Jason'ın ters ters bakmasına neden oldu. Devam ettim ve seyircilerim bana çabuk ısındı. Kendime savurduğum her hakaretle birlikte, diğer çocuklar da daha fazla katılıyor, ağızlarını kapatıyor, gülüyor ve benim hem saldırgan hem de kurban olduğum bir rap savaşı gibi *ooh* çekiyorlardı.

"Beleşçi bir baban olduğunu söylemekten nefret ediyorum ama çorap uyuyorsa...?"

"Erkek erkeğe konuşmaya ihtiyacın olduğunda annen Craigslist'e ilan veriyor mu?"

"Şimdi de Yehova Şahidi mi oldun? Onlar da Babalar Günü'nü kutlamıyor."

Çocuklar şimdi kargaşa içindeydi ama Jason'ın çenesi sıkılmıştı. Masanın üzerine eğildim.

"Tak ," dedim ona ters ters bakarak.

"Siktir git."

"Tak tak."

Burnunu çekti, gözlerime . "Bu çok aptalca."

Başımı masanın geri kalanına doğru eğdim. "*Tak tak.*"

"*Kim var orada?*" diye hep bir ağızdan cevap verdiler.

"Bilmiyorum," dedim, "ama baban değil, bundan eminim."

Kahkaha sesleri Jason'ı sırtından vurmuş gibi görünüyordu çünkü sanki hakaretler bana değil de kendisine yöneltilmiş gibi kamburlaştı ve irkildi.

"Kafan karışmış görünüyor dostum," dedim. "Bunu açıklamama ihtiyacın var bir tane?"

"Kendini çok mu akıllı sanıyorsun?" Jason dedi ki. "Az önce hakaret ettin Kendini on kat daha fazla. Ama ne var biliyor musun?" Karanlık bir şekilde gülümsedi. Basit gerçek onun tarafındaydı ve bunu biliyordu. "Ne kadar zeki olduğunu düşündüğünün bir önemi yok. Sen sadece Çorap Çocuk'sun ve hep öyle kalacaksın."

Elini uzattı ve yarısı dolu yemek tepsimi kucağıma itti, pantolonumu ve beyaz gömleğimi spagetti sosu ve sütle boyadı.

"Ooops!" Jason yerinden sıçrayarak, "Benim hatam," dedi. "Benim hatam."

Kasıklarındaki soğuk sütü ve karnımdaki sıcak spagetti sosunu görmezden gelerek ayağa fırladım ve ona burun baktım. Benim

Ellerimi o kadar sıkı yumruk yapmışım ki eklemlerim ağrıyordu. Jason geri adım atmadı ve tüm kafeterya sessizleşerek beni izlemeye başladı.

Jason kısık bir fısıltıyla, "Devam et," dedi. "Atışını yap. Bunun bir kaza olduğunu söyleyecek altı tanığım var. Değerli bursunu kaybedeceksin. Bu riski almak ister misin, Sock Boy?"

Eminim öyleydi. Ama ona vurmak beni dışarı attırırdı. Onu ispiyonlamak söz konusu bile olamazdı. Geriye lanet olası bir enayi gibi gitmesine izin vermek kalıyordu.

"Neler oluyor çocuklar?" diye sordu dostça bir ses.

Etrafımda uzun boylu, siyah saçlı, iri yarı bir adam gördüm. Hepimizden daha yaşlı görünüyordu.

Okulun ilk gününde pek çok çocuk konuşarak, yeni gelen yedinci sınıf öğrencilerine Sinclair kast sistemindeki yerleri hakkında bilgi verdi. Akademi'de futbol oynayan Jefferson Drake okulun en popüler çocuğuydu. Sinclair'in kralı. Küçük kardeşi Connor ise prensti.

Bunun o olduğunu tahmin ettim.

Connor elleri cebinde, rahat bir şekilde, sanki on iki yaşında bir çocuk değil de okulun sahibiymiş gibi duruyordu.

Jason sırtıttı ve arkasını döndü. "Yok bir şey," dedi Jason. "Çorap Çocuk küçük bir kaza geçirdi."

"Evet, bahse girerim," dedi Connor, üniformamdaki dağınıklığa kaşlarını çatarak. "Neden bir pislik olmak zorundasın, Kingsley?"

"Değilim. Sadece sakarım sanırım," dedi Jason ama geri çekildi. "Görüşürüz Çorap Çocuk. Gömleğine yazık oldu." Dilini gıdıkladı. "Her zaman başka bir kompozisyon yazabilirsin. Adını da 'Çamaşır Günü' koyarsın, belki okul yeni bir üniforma alır."

Connor sırtarak, "Belki annen yapar," dedi.

Jason güldü ve ikisi yumruklarını tokuşturdu. "Antrenmanda görüşürüz, Drake."

"Umarım öyledir. Buna ihtiyacın var."

Jason ona iki orta parmağını çevirdi ve kalabalığı Onu.

Bu adamların hepsinin canı , diye düşündüm.

Pantolonumdaki soğuk spagetti eriştelerini öfkeyle fırçaladım. Pantolon siyahtı ve lekeyi gizliyordu ama gömleğim karnımdan vurulmuş gibi görünüyordu.

"Kahretsin."

"Yedeğin var mı?" Connor sordu.

"Siktir git."

Ellerini havaya kaldırdı. "Hey, sadece yardım etmeye çalışıyorum. Fazladan param var ve evim buradan çok uzakta değil. Şimdi çıkarsak zil çalmadan dönmüş oluruz."

Gözlerimi ona diktim.

"Ya öyle yaparsın ya da günün geri kalanında kötü bir korku filmindeki figüran gibi görünürsün."

Connor'ın dostça sırıtışı, görünüşe göre onun kalıcı bir demirbaşıydı. yüz.

"Neden bana yardım ediyorsun?"

Kaşlarını çatı. "Neden ki?" Elini uzattı. "Ben Connor Drake, bu arada."

"Tebrikler."

Connor güldü ve elini indirdi. "ama. Üstünü değiştirmen gerekiyor, değil mi?"

Dişlerimi sıktım. "Sanırım." "Hadi gidelim."

Yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim.

"Sen yenisin, değil mi? Geçen sene burada değildin." "Hadi canım. Ben Wes Turner, sadaka vakası."

Connor'ın kara kaşları bir araya geldi. "Hayırseverlik davası... Oh, o sen miydin? Kompozisyon kazananı mı? Bu Kingsley'in lakabını açıklıyor. Hey, seni etkilemesine izin verme. O kadar da kötü biri değil. Birbirimizi anaokulundan beri tanıyoruz."

"O kadar uzun zamandır mı hıyarlık yapıyor?"

Connor güldü. "Oldukça fazla." Ön kapıdaki güvenlik görevlisine doğru çenesini kaldırdı. "Selam Norm. Arkadaşıma bir şeyler almak eve koşuyorum."

Güvenlik Görevlisi Norm, lüks bir otelin kapıcısı gibi Connor Drake'e kapıyı açtı. "Zil çalmadan dönün."

"Yapacağım."

"Bunu nasıl yaptın?" Okuldan çıkıp Eylül öğleden sonrasının aydınlığına adım attığımızda sordum. "Öğle yemeği kapalı."

"Ailem çok para bağışlıyor," dedi Connor o mega watt sırıtışıyla. "*Çok fazla* para."

Bizi köşeden dolaştırdı ve Dartmouth Caddesi'nden aşağıya, kahverengi kumtaşından yapılmış eski, zarif sıra evlerin bulunduğu bir mahalleye götürdü.

ve siyah demir işçiliği. Connor ve ben kırmızı tuğlalı kaldırımlar boyunca yürüdük ve eski moda sokak lambalarının yanından geçtik. Tüm blok dev bir kale gibi görünüyordu.

"Hey, bu arada burs için tebrikler," dedi Connor. "Bunun için birçok çocuğun uğraştığını duydum. Kompozisyonun gerçekten çok iyiydi."

Omuzlarım kamburlaştı. "Sen de mi okudun?"

"Ailem bunu . Bana iki kez okuttular."

Beni yandan becer.

"Her şey yolundaydı," diye mırıldandım. Connor'ın o lanet çorap hakkında bana bok atmasını bekledim. Yapmadı.

"İyiden de iyiydi," dedi Connor. "Şanslısın; ben hayatımı kurtarmak için yazamam. Ve bilemezsin, İngilizce dersinde Bay Wrightman var."

"Bende de Wrightman var," diye ettim. "Sert biri mi?"

"En zoru," dedi Connor. "Bir sürü ödev veriyor, uzun öyküler, kısa öyküler... Hatta duyduğuma göre bize şiir bile yazdırıyormuş. Lanet *olası şiirler*."

Adımlarımı biraz daha hafif attım. "Evet, bu berbat."

"Bir de bana sor." Connor bana baktı. "Ama iyi yapmalısın. Büyüdüğünde olmak istediğin şey bu mu? Yazar mı?"

Bir gün önce evet diyebilirdim ama *Sock Boy* bana bunun sonuçlarıyla başa çıkmaya hazır olmadığını göstermişti. Yazmak, beni tekrar incitemeyeceği bir yerde kendime saklayacağım bir şeydi. İncinmekten bitap düşmüştüm. Babamın çekip gitmesi bana duygulara sahip olmanın, çok fazla önemsemenin bedelini acımasız bir netlikle gösterdi. Hâlâ yazmak istiyordum ama içimi dökmeyi ve bunun yüzüme vurulmasını alışkanlık haline getiremezdim. Bir daha asla.

"Henüz emin değilim." Ona baktım. "Sen mi?"

Sırıttışı genişledi. "Boston şehir merkezinde bir spor barı açmak istiyorum. *Cheers* gibi, anlıyor musun? Her şeyin ortasında durmak istiyorum, her televizyonda bir maç olsun. Beyzbola bayılırım. Sen beyzbol sever misin?"

Ben cevap veremedim devam etti.

"Bütün gün beyzbol konuşabilirim. Ve hokey. İnsanların takılabileceği, spor konuşabileceği veya maç izleyebileceği ve sadece iyi vakit geçirebileceği bir yer yapmak istiyorum."

Başımı salladım. "Bu iş için iyi olacaksın gibi görünüyor."

Connor Drake, on iki yaşında bile bu dünyaya bir spor barı açmak için gelmiş gibi görünüyordu. Ama sırtışı azaldı.

"Bunu aileme söyle. Bir Ivy League üniversitesine gidip 'büyük ve önemli' bir şey yapmam gerektiğini düşünüyorlar. Ağabeyim Jefferson'ın da *büyük ve önemli* işlerle uğraşıyor olması pek yardımcı olmuyor."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. 'Büyük ve önemli' bir şey yapma fikri benim gibi fakir bir çocuk için imkansız görünüyordu. Eğer iyi bir üniversiteye girebilirim, anneme biraz yardım etmek için iyi bir iş bulabilirsem, bunu bir mucize olarak görürdüm.

"Southie'den geliyorsun, değil mi?" "Evet," dedim.

"Bu bir şey?"

Tüylerim diken diken oldu. "*Ne* gibi? Berbat bir dairede yaşamak ve iyi bir okul için yardıma ihtiyaç duymak mı?"

Connor sert ses tonumdan rahatsız olmamıştı; arkadaşlığımız yıllar boyunca sürecekti bir özellik. Onu birçok kez bir arada tutacak bir tutkal.

Omuz silkti. "Bilmiyorum, belki. Bazen buradaki her şey çok karmaşıkmiş gibi geliyor... oysa öyle olması gerekmiyor. Ben basit olanı severim, anlıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Fakir olmak oldukça basittir. Bir şeyler için paraya ihtiyacın var ve paran yok. Son."

"Evet, bu berbat bir şey olmalı," dedi ve her nasılsa, evrenimde sürekli bir mücadele olan şey hakkında bu kadar umursamaz görüldüğü için ona bir tane atmak istemedim.

Connor'ın garip bir karizması vardı; sanki ondan hoşlanmamak imkânsızdı. Onun süper gücü. Bense tam tersiydim; insanların benden hoşlanmamasını çok kolaylaştırırdım, olmasını tercih ederdim. Yine de burada, Güvenlik Görevlisi Norm'a *arkadaşı* olduğumu söyleyen, sınıfımın en popüler çocuğuyla takılıyordum. Connor çenesini öne doğru salladığında şaşkınlığım daha da arttı.

"Demek bu benim."

Ağzım açık bakakaldım. Siyah pencere çerçevesi, rustik bej renkli, dört katlı Viktorya dönemine ait bir sıra ev. Boston tarihi broşürlerinde görebileceğiniz türden bir ev. Bir merdiven tuğla kaldırımından, tepesinde süslü vitrayları olan siyah çift kapıya çıkıyordu.

"Burası senin *evin* mi?" Ben sordum.

"Onlardan biri," dedi Connor sırtarak, yine kibirli bir dallama gibi görünmekten kaçınarak.

Evine baktım, içime çektim çünkü beynim insanların broşürlerde yer alan evlerde gerçekten yaşayabileceğini kavrayamıyordu. Connor sadece zengin değildi, milyarder zengindi. Ailesinin ünlü olup olmadığını merak ettim. Kendisi de ünlü görünüyordu, tıpkı popüler bir yıldız beyzbol oyuncusunun fakir bir çocuğu kanatları altına almasını anlatan bir filmde oynatılan adam gibi. Kabadayı ya da hıyar olamayacak kadar mutlu olan ve ailesinin hiç bitmeyen parasıyla hayatını sürdüren bir adam.

Meğer her konuda haklıymışım ve Connor Drake'in kanatları altına aldığı zavallı çocuk bendim.

Drakes'in temizlikçisi üniformamı yıkadı ve bana Connor'ın eski gömleklerinden birini verdi. Okuldan sonra geri döndük ve ikili siyah deri puf koltuklarda otururken son teknoloji ses sistemine bağlı Xbox'ını oynadık.

Connor akşam yemeğine kalmamı istedi ve ben de ailesi Victoria ve Alan Drake ile tanıştım.

Bay Drake, Drake adı altında yüzlerce farklı şirketin sahibiydi ve Bayan Drake eyalet senatörüydü. Boston kraliyet ailesi ya da ona en yakın aile.

Drake'ler bana sadece zengin insanlarla ilgili filmlerde gördüğüm türden özenli bir akşam yemeği verdiler. Muazzam yemek salonlarında, ağır kristal avizenin altında, Connor'a uyguladıkları baskının bir kısmını hissettim: çok çalışması ve daha iyi notlar alması, istediği gibi bir spor barı açmak yerine üniversiteye gitmesi. Oğulları ve benim aramda bir dostluk olmasını istiyorlardı - Connor'a çok çalışmanın ve zekanın insanı ne kadar ileriye götürebileceğini gösterecek olan kavgacı sokak çocuğu. Yazdığım kompozisyondan, ne kadar etkilendiklerinden, kötü bir durumu nasıl olumlu bir şeye dönüştürdüğümden bahsetmeden duramıyorlardı.

Ailesi benden o kadar bahsettikten sonra Connor'ın benden nefret edeceğini düşünmüştüm ama çılgınca bir nedenden ötürü benden hoşlandı. Arkadaşlığımız anlıktı, sanki birbirimizi geçmiş bir yaşamda tanıyormuşuz ve sadece

Kaldığımız yerden. Ve ailesinin baskısına rağmen mutluydu. Daha önce mutlu olan biriyle hiç tanışmamıştım. Babam gittiğinden beri içimi sıkıan gerginlik sarmalı, onun yanındayken biraz hafifliyordu. Her dakika sevinçten havalara uçmuyordum ama bazen endişelenmeyi bırakıyordum ve bu bana yetiyordu.

Connor beni Sinclair hayatı boyunca kavgadan kaçmaktan ve Çorap Çocuk olarak anılmaktan kurtardı. Arkadaşları beni yalnız bıraktı ve Akademi'ye başladığımızda, sadece onun zahmetsiz çekiciliğinin gücü sayesinde onlar da benim arkadaşım oldular.

Drake'ler bana bir evlat gibi davrandılar ve hatta yıllar boyunca cömertliklerini anneme ve kız kardeşlerime de gösterdiler. Ailemin yüksek sesle konuşması ve Southie aksanları hiçbir zaman Drake'lerin yemek odasının duvarlarında yankılandığı kadar belirgin olmamıştı, ancak Drake'ler onlara nezaket ve saygıyla davrandılar. Benim utancımın yerin dibine girmeme rağmen, annemin ödeyemediğini utanmadan itiraf ettiği faturaları ödediler. Doğum günlerinde ve tatillerde cömert hediyeler verdiler, karşılığında hiçbir şey istemediler.

Yine de Connor'la ilgilenmek, spor barı işletmek dışında hayatında 'bir şeyler yapmasını' sağlamak için üzerimde söze dökülmeyen bir baskı hissediyordum. Onu spor barı hayalinden vazgeçirmeye hiç çalışmadım ama Wrightman'ın dersindeki kompozisyon ve ödevlerinde ona yardım ederek Sinclair'de ayakta kalmasını sağladım.

İlk yılın sonunda, bunları onun için yazıyordum. Connor aptal değildi, ama çok fazla düşünmeyi ya da çok derine inmeyi sevmezdi. Memnuniyet onun varsayılan moduydu. Gülmek ve eğlenmek için yaşıyordu ve ben onun ödevlerini yazarken, kendi öfke ve acımın kaba, yıpranmış telleri üzerinden onun mutluluğunu yönlendirmeye çalışıyordum.

Her zaman bir ya da iki kelimeyi yanlış yazmayı hatırladım.

Lise boyunca atletizmde Sinclair'in bütün rekorlarını kırdım. Koşmak bana batı Massachusetts'teki Amherst Üniversitesi'nde iki yıllık NCAA bursu kazandırdı.

Drake'lerin Connor için düşündüğü şey bir liberal sanat üniversitesi değildi, ama ben Amherst'e girene kadar hiçbir üniversiteye ilgi göstermemişti. Ailesinin çek defteri sayesinde ülkenin herhangi bir yerine gidebilecek olan Connor benimle kalmak istedi ve bu beni söyleyebileceğimden çok daha fazla etkiledi.

Ailesine ona yardım edeceğime ve ödevlerini yaptığından emin olacağıma söz verdim, üniversite ödevlerini de yazacağımı biliyordum.

Drake'ler bizim için kampüs dışında tatlı bir dairenin kirasını ödediler, bu da bursumu iki yıl yerine üç yıla yaymamı sağladı. İzin versem tüm okul harcımı ödeyeceklerdi ama bedava kira inatçı gururumu yeterince zorluyordu. Bunu kendi başıma yapmaya kararlıydım.

-Pislik babama onun yardımına ihtiyacım olmadığını göstermek için. Ama Drake'lerin yaptığı her iyilik omuzlarıma bir yük bindiriyordu. Büyüyen bir borç.

Ve benim geldiğim yerde borçlar her zaman geri ödenmelidir.

PART II

Amherst

CHAPTER *One*

Sonbahar

Seni aldattı.

Aynı düşünce sabah ilk iş olarak beni karşıladı, saatimin alarımının akıntısına binip kalbime vurdu. Alarmı kapatmak için elimi uzattım. Acı veren fısıltılar o kadar kolay susturulamıyordu.

Ona kalbini verdin ve o da onu çöpe attı.

"Kes şunu," diye fısıldadım karanlık odaya.

Saat sabahın dördünü gösteriyordu. Erken kalkmak için eğitilmiştim. Nebraska'daki Caldwell Çiftliği'nde büyürken, 'uyumak' sekize kadar yatakta kalmak anlamına geliyordu ve sadece doğum gününüzde. Üç ay önce yataktan fırlar, bir melodi mırıldanır ve günün üstesinden gelmeye hazır olurum. Ama bu, erkek arkadaşım Mark'ın yatak odasına girip onu başka bir kadınla çıplak ve doymak bilmez bir halde bulmadan önceydi.

Mark geceleri uykuya dalma ve sabahları yataktan kalkma yeteneğimi . Bugünlerde alarm çaldığında tek istediğim yatağıma geri dönüp yüz yıl boyunca uyumaktı. Ya da Emily Dickinson şiirlerinin yıpranmış kopyasıyla yorganın altına kıvrılıp ağlamak. Mark ve o kızın görüntüsü gözlerimden sonsuza dek silinene kadar ağlamak.

"Bugün derslerin ilk günü," diye mırıldandım tavana doğru. "Bunu benim için mahvetmesine izin veremem."

Gözlerimdeki uykuyu kırıştırdım, sonra oturup gerindim ve yorgunluğu attım. Kalp ağrısı daha sıkı yapıştı ve gitmesine izin vermedi.

Duş aldım, sonra krem rengi, üzerinde küçük pembe çiçekler olan güzel bir güneş elbisesi ve ona uygun bir hırka giydim. Elbise Marshall's'da on beş dolara bulduğum bir tasarımcının markasını taşıyordu. Tasarımcı etiketleri benim için bir şey ifade etmiyordu, ama her zaman güzel görünmek ediyordu.

Başarılı olmak istiyorsanız, zaten gibi giyinin.

Bunu bir dergide okumuştum. Bu tavsiye, Yale'de okuduğum ve güzel ya da profesyonel giyinen insanların daha ciddiye alındığını gösteren bir araştırmayla uyumluydu. Ciddi hedeflerim vardı ve benimle ilgili önyargılar - Nebraska'dan fakir bir çiftçi kızı- sadece yoluma çıkabilirdi.

Uzun, bakırımsı kızıl saçlarımı topuz yaparak iş için önümden uzak tuttum. Makyaj olarak sadece biraz rimel ve dudak parlaticısı sürüyordum. Burnumdaki hafif çillere güneş kremi sürerken telefonum bir mesajla çınladı.

Birinci sınıfa harika bir başlangıç yapmanın şerefine! Hepimiz seninle gurur duyuyoruz. Sevgiler, Anne, Baba ve Travis

Ben de cevap yazdım, **teşekkürler. Hepinizi seviyorum ve şimdiden özledim.**

Xoxo

Aniden gelen gözyaşlarımı kırptırdım. Yaz tatilinden döndüğümde Nebraska'ya sadece bir hafta önce gitmiştim ama geri dönme arzusu midemde guruldayan fiziksel açlıktan daha güçlü bir duygusal açlıktı. Eve dönmek ve beni seven insanların arasında kalp ağrımı dindirmek istiyordum.

Kahve içmek için aşağı indim. Daire sessiz ve karanlıktı. Ev arkadaşım saatlerce uyumazdı. Ruby bütün derslerini sabah on birden önce yapmazdı ama benim gibi çalışmak zorunda değildi.

Elimde Sınıfın İlk Günü Yapılacaklar Listesi ve bir fincan kahve ile tezgâha oturdum. Listeleri çok severdim. Liste yapmanın, yapmanız gereken onca şeyle ilgili endişelerinizi yatıştırmaya yardımcı olduğunu okumuştum. Başka bir makalede de hedefleri yazmanın onların gerçekteşmesine yardımcı olduğu yazıyordu. Hedefler ve listelerle dolu günlüklerim vardı. Mark'ın üstesinden gelmek bugünün gündeminin ilk sırasındaydı.

"Herkes korkunç ayrılıklar yaşar," diye mırıldandım boş mutfağıma. "Bu yıl Mark Watts'ın seni aşağı çekmesine izin vermeyecek kadar çok işin var."

Adını yüksek sesle söylemek kötü bir fikirdi. Kahvemin son damlasını da yuttum ve sırt çantamı kaptım. Aynada kendime son bir kez baktım. Kırmızı çerçevele gözlerimin altında gölgeler vardı ama onun dışında iyiydim. Belki de profesyonel görünmekle ilgili aynı tavsiye burada da geçerliydi.

Kalbin kırılmış gibi davranma, da.

Kampüs apartmanından çıkıp bisikletimi askıdan indirdiğimde güneş doğu ufkunun üzerinde süzülüyordu. Amherst'in üzerine yayılan yanık turuncu ve mor ışık bana çiftlikteki gün doğumlarını hatırlattı. Küçükken babamın omuzlarına oturur ve ışığın buğday tarlalarını sıvı altına çevirmesini ya da ilkbaharda yeşil mısır denizinin üzerine dökülmesini izlerdim.

"Şafağın neden bu kadar güzel olduğunu biliyor musun, Sonbahar?" Babam sordu. "Çünkü her gün muhteşem bir şey için başka bir şans. Sadece buna hazır olmalısın."

Belki de bu yüzden küçük bütçemin elverdiği ölçüde güzel giyiniyor, pazar günleri bile erken kalkıyor, hedeflerimin listesini yapıyor ve dünyada iyi bir şeyler yapma umuduyla kıcımlı yırtarak çalışıyordum. Karşıma harika bir şey çıktığında sadece hazır olmakla kalmayacak, bunun gerçekleşmesine de yardımcı olacaktım.

Mark'ın ihanetinin -ya da başka bir şeyin- bunun önüne geçmesine izin vermeyecektim.

Saat beşe birkaç kala fırına adımımı atarken gülümsedim. Sıcak ekmek, şeker ve kahve kokusu, opera aryası söyleyen bariton bir sesle birlikte hoş bir şekilde etrafımı sardı.

"Günaydın Edmond," diye seslendim, çantamı tezgâhın arkasına yerleştirdim. Duvarın önündeki askıdan önlüğümü aldım ve belime bağladım.

Şarkılar daha da yükseldi ve Edmond de Guiche'in iri cüssesi arka kapıdan içeri daldı; aryası dramatik bir hal alırken ellerini kalbinin üzerinde kavuşturmuştu.

Edmond sadece aşk hakkında şarkı söylerdi. Kayıp aşk, gerçek aşk, karşılıksız aşk. Zarif bıyıklı iri yarı Fransız bir opera karakteri gibiydi, her hamur işiyle birlikte müşterilerine şiir dizeleri ya da şarkı patlamaları dağıtır, aşk ve yemeğin el ele gittiğine inanırdı.

"Ma chère," dedi son notalar kaybolduğunda. Kalın kollarını umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir kucaklamayla bana doladı. Edmond'un sarılmaları, bütün gece uyumak kadar iyi hissettiriyordu.

"Seni tekrar görmek çok güzel," dedi beni kolumdan tutarak. "Yazın nasıl geçti? Ailen nasıl?"

"İyiler," dedim, beyaz yalanı saklamak için iki parmağımı birleştirerek. Çiftlikte işler pek iyi gitmiyordu. Babam ilçemizdeki çiftliklerin hiçbirinin iyi olmadığını söylemişti,

ama endişelenmemeliyiz. *Henüz değil.* Elbette, Cracker Barrel'da garsonluk yaparken yazı annem ve onun endişelenmekten başka bir şey yapmadıklarını izleyerek geçirdim.

Edmond' "Seni özledim," dedim ve bu hiç de yalan değildi.

"Seni özledim, küçük hanım," dedi. "Burası senin güzel ışığın olmadan daha sönük."

Gözlerimden yine yaşlar boşandı. Bir sabah içinde iki kez ağlamak kabul edilemezdi. Kahve makinelerini hazırlamak için hızla arkamı döndüm.

"Her zaman romantiksin, Edmond."

"Her zaman," dedi. "Büyük okulda yeni bir yıla başlamaya hazır mısın?"

"Sanırım öyle. Bu yıl zor çünkü-"

Tek parmağıyla çenemi yukarı kaldırarak sözümü kesti. İri kahverengi gözleri endişeyle doluydu. "Burada yeni bir hüznü görüyorum."

"Önemli bir şey

değil." Edmond

kaşlarını çatı.

İçimi çektim. Bunu saklamanın bir anlamı yoktu. Mark ve ben iki yıldır ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Ben çalışırken sırf bana yakın olabilmek için birçok sabah Panache Blanc'da kahve içmek üzere yatağından kalkardı. Edmond onu iyi tanırdı.

Hayır, tanıımıyordu. Görünüşe göre kimse Mark'ı iyi tanıımıyormuş. En azından ben.

"Mark'tan ayrıldım," dedim. "Quel

bordel!" Edmond böğürdü.

"Ben iyiyim. Bu konuda konuşmamayı tercih ederim-"

"Neden? Ne oldu?" Unla kaplı ellerini salladı. "Biliyorum, tartışmak istemeyeceksiniz ama o bir aptal, bu çok açık. *Pfft.*"

Kendimi aptal gibi hissettirdi.

Eteğimi düzelttim. "Olan oldu. Bunu geride bırakacağım." Edmond

burnunu kırıstırdı. "Siz Amerikalıların dediği gibi çetin cevizsin.

Bon. Sert kurabiyem için kurabiyem yok ama..." Fırından yeni çıkardığı tepsiden bir kızılıcak çöreği aldı, bir tabağa koydu ve bana uzattı.

"Oh hayır, ihtiyacım yok..."

"Yapacaksın. Israr ediyorum." Edmond arkaya doğru seslendi. "Eh! Philippe!"

Arka odadaki asistanı, Phil Glassman adında on sekiz yaşında, sıırım gibi bir delikanlı, belli belirsiz bir başını uzattı. Onun

Göz kapakları hâlâ yarıya inmemişti. Zavallı Phil bir buçuk yıldır burada çalışıyordu ve hâlâ erken saatlere alışamamıştı.

"Philippe, sen kahveyi hazırla," dedi Edmond. "Sonbahar yemeğini yedikten sonra başlayacak."

"Ben iyiyim," dedim, konu gönül meseleleri olduğunda Edmond'la tartışılmayacağını biliyordum. Yemek, şarap ve şarkı onun her derde deva ilaçlarıydı ve kabul etmeliydim ki çörek harika kokuyordu. Rahatlatıcı yiyecekler işime yarayabilirdi.

Edmond beni arka odaya götürdü ve bir sandalyeye oturttu. "Ye, ma chère. Ye ve hayattaki tatlılığın tadına bak, acının değil, tamam mı? Ölümlü erkekler için fazla iyisin, ama gerçek aşk seni bulacaktır. Bunu biliyorum."

Yanağımı okşadı ve sabah telaşı için hazırlanırken Phil' tekrar havladı. Çörekleri yedim ve sözlerini ciddiye almaya çalıştım. Yardımı oldu. Yemekten çok içine işlenmiş sevgi.

Amherst'te daha fazla para kazanabileceğim işler olabilirdi ama hiçbirinde Edmond yoktu.

Sabahın erken saatlerindeki koşuşturmanın ardından önlüğümü astım, Edmond'a el salladım ve bisikletle kampüse geri döndüm. Günün ilk dersi, hem insani kariyer hedeflerimle uyumlu hem de genel eğitim şartını karşılayan bir ders olan Çevre Uygulamaları ile Ekonomiye Giriş'ti. Kazan-kazan.

Derslerimde hep ön sırada oturur, parmaklarıma kramp girene kadar not alırdım. Dersi akıllı telefonlarına kaydeden öğrencilere imrenirdim. Telefonum en son modelin birkaç versiyonundan daha gerideydi ve onu yıpratmak istemiyordum.

Dersten sonra Ruby'den bir mesaj geldi:

Avluda öğle yemeği mi?

Her zamanki yer, diye
yazdım.

Yoga pantolonlu süper seksi olan ben olacağım.

Sırıttım. Ben evden mümkün olduğunca şık görünmeden çıkmazken, Ruby Hammond uyumlu ayakkabılar giyme zahmetine bile katlanmazdı.

O Eylül sabahı güneş pırıl pırıldı. Kırmızı tuğlalı Federal tarzdaki binalar boyunca uzanan kilometrelerce uzanan yeşil çimenleriyle Amherst kampüsünü çok sevmiştim. Ağaçlar, öğrencilerin yaz sonu güneşinin tadını çıkardıkları, konuştukları ve yaz tatilinden sonra yeniden bir araya geldikleri yeşili noktalıyordu.

İster anaokulunda ister üniversitede olun, okulun ilk günü özel bir olasılık duygusu taşırdı. Babamın sabahları gibi, inanılmaz şeylerin olabileceği bir sabah.

Ruby ve ben İdare binasının önündeki ferforje sokak lambasını 'yerimiz' olarak belirlemiştik. Söz verdiği yoga pantolonunu ve buruşuk beyzbol tarzı gömleğini giymiş, çimlere uzanmış beni bekliyordu. Koyu renk saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve karamel rengi eliyle gözlerini kapatmıştı.

Birinci sınıfta oda arkadaşı olarak rastgele eşleştirilmiştik ve farklılıklarımıza rağmen hemen kaynaşmıştık. Ben evimizi temiz tutuyordum ve karşılığında o da derslerim beni gömmekle tehdit ettiğinde beni güldürüyordu.

"İşte yine başlıyoruz," dedi Ruby, beni gülümseyerek selamlayarak. "Aynı Yarasa zamanı, aynı Yarasa yeri. Aynı aynı aynı. Bir rutine mi girdik?"

diz çökerken elbisemi altıma katladım. "Daha dersin ilk günü. Şimdiden bir rutine girmiş olamayız." Gülümsemem kayboldu. "Ve her şey aynı değil."

Ruby kaşlarını çatı ve öğle yemeği için çantasını karıştırdı. "Haklısın. O aldatan pislik artık yok. Üzgün olduğumu söyleyemem."

"Söyleyebilirim," dedim eteğimi düzelterek.

"Hey," dedi Ruby, elime dokunarak. "Seni daha iyi hissettirmek için doğru şeyi söylemekte iyi değilim. Bunu biliyoruz. Ama bir ay içinde, benim düşüncesiz yorumum tam da duymak istediğin şey olacak."

"Biliyorum. Keşke ileri sarabilseydim."

"Şerefsiz," diye mırıldandı Ruby ve dirseklerinin üzerinde geriye yaslanarak avludaki hareketliliği inceledi. "İyi tarafından bakarsak, Amherst'te seni sorunlarından uzaklaştıracak güzel kıçlı erkek sıkıntısı yok." Çenesini futbol topunun etrafında dönen bir grup erkeğe doğru salladı. "Mmhmm. Hiç sıkıntısı yok."

Gözlerimi devirdim ve kendi öğle yemeğimi çıkardım - kurutulmuş kızılıcık ve beyaz peynirli salata ve bir şişe buzlu çay. "Pas."

"Kız-"

"Ruby, lütfen," dedim. "Sadece üç ay oldu."

"Ciddi bir şey ima etmiyorum. Sadece anlamsız türden cinsel ilişkilerden bahsediyorum." Nazıkçe gülümsedi. "Biliyorum, .

Sana göre değil. Sadece seni incinmiş görmekten nefret ediyorum. Mark aptalın teki ve benden alıntı yapabilirsin."

Salatamdan bir ısırık aldım ve bakışlarımın Ruby'ninkileri takip ederek futbol oynayan çocuklara yönelmesine izin verdim. Gözlerim uzun boylu, geniş omuzlu ve geniş, çekici bir gülümsemeye sahip bir çocuğa takıldı. Uzaktan bile olsa, o yanıp sönen gülümsemede rahatlatıcı bir şeyler vardı. Edmond'un çöreklerinden biri gibi. Dünyada her şey yolundaymış gibi hissettiren bir gülümseme.

Zeki en iyi arkadaşım beni bakarken yakaladı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, o Connor Drake. Genç seksi. Beyzbol oyuncusu, oyuncu ve iki yıl üst üste bira pong şampiyonu."

"Onu daha önce gördüğümü sanmıyorum."

Ruby gözlerini devirerek, "Hayır, tabii ki hayır," dedi. "Buraya başladığımızdan beri ondan sadece bir düzine kez bahsettim. Yine de Mark'a yalakalık yaparken diğer erkekleri fark etmek biraz zor."

"*Derslerime çok çalışmamdan bahsetmiyorum bile,*" dedim .

"Doğru." Bakışlarını Connor'dan bana çevirdi. "Beğendin mi?"

Omuz silktim. "Gülümsemesini seviyorum. Ve gözlerini. Arkadaş canlısı görünüyor. Sakin. Mutlu."

"Başka bir deyişle, o bir bebek gösterisi."

En iyi arkadaşımı şakacı bir şekilde ittim. "Ne? bak?"

Tam o sırada Connor diğer çocuklardan birinin söylediği bir şeye yüksek sesle güldü dedi hatalı bir atışı tek eliyle zahmetsizce yakalarken. Gülüşünde olduğu gibi kahkahasında da aynı saf neşe vardı.

"Bakmaktan fazlasını yapmalısın," dedi Ruby. "O her türlü seksi."

Başımı salladım. "Eğer bir oyuncuysa, o zaman ilgilenmiyorum. Zaten ilişkilerle işim bitti."

Ruby derin bir sesle, "Yalanlardan oluşan bir tahtta oturuyorsun," diye mırıldandı. "Sen iflah olmaz bir romantiksin. Bu senin kanında var."

"Biliyorum. Ama Mark beni aptal yerine koydu, Ruby. Beni olmayan bir şeye inandırdı. Sanki yaşadığımız her şey bir yalan ya da şakaymış gibi. Ya da şaka olan *bendim*. Bize yaptığı korkunç bir şakanın kıcıydım. Böyle hissetmek berbat bir şey ve bir daha böyle incinmeyeceğim."

Tam o anda, acı kalbimi sıkıştırdı. Mark Watts benim ilk ciddi erkek arkadaşım değildi ama ona herkesten daha çok aşık olmuştum. İki yıl sonra, birlikte bir gelecek hayal etmeye başlamıştım. Gençtik,

Ama ikimiz de hayattan aynı şeyleri istiyorduk: seyahat etmek, değerli bir amaç bulmak ve onu savunmak, aktivizmle ve yardım etmekle dolu bir hayat geçirmek.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"Bana karşı neden dürüst olamadığını asla anlayamayacağım," dedim, bakışlarım Connor Drake'i takip ederken. "Benimle evlenmek istemiyor musun? İyi o zaman. Daha yirmi bir yaşındayız. Ama bana gelecekte birlikte bir hayat kurmak istediğini hissettirecek romantik, yoğun şeyler söyleyip sonra da beni aldatma."

Ruby fıstık ezmeli ve jöleli sandviçinden bir ısırık alırken, "Duygusal bir bağ kurmadan da biriyle çıkabilirsin," dedi. "Bir erkeğe ömür boyu bağlanmadan onunla eğlenebilirsin."

Connor şimdi arkadaşlarıyla birlikte duruyor, konuşuyor ve gülüyordu. Kahkahası gürültülü ve bulaşıcıydı. Diğer çocuklar onu seviyordu; tüm dikkatlerini ona veriyor, onu evrenlerinin merkezi olarak görüyorlardı.

"Hep bağlanıyorum," dedim. "Kendime engel olamıyorum. Sıradan bir şey istemiyorum, elektrik istiyorum. Yıllarca konuşabileceğim, kanımı tutuşturan birini istiyorum. Ve sadece fiziksel olarak değil, anlıyor musun?"

Ruby dudaklarını . ", fazla bir şey beklemiyorsun, değil mi?"

"Sadece her şey," dedim. "Ve neden olmasın? Vermek zorunda olduğum şey tam olarak bu." İçimi çektim ve çenemi dizlerimin üzerine koydum. "Mezuniyet sonrası Harvard projem için bir vurgu bulmak için bir yılım var. Belki de evren bana değişiklik olsun diye bekâr olmayı denememi söylüyor."

"Mmhmm," dedi Ruby. "Evren gözlerini Connor Drake'e dikmeni de mi söylüyor? Çünkü eğer durum buysa: görev tamamlandı."

Güldüm ve ona doğru eğildim. "Gerçekten çok seksi. Ve o gülümseme..." "Git konuş onunla. Bu sizin için iyi bir deney olabilir.

Konuş onunla.

Ona çıkma teklif et. Bakalım sıradan kalabilecek misin?" Gözleri kısıldı. "Sana üç kat meydan okuyorum!"

"Kaç yaşındasın, on mu?" Sordum ve onun PB&J'sinden bir ısırık daha alıp Yoo-hoo'dan bir yudum içmesini izledim. "Belki de on yaşındasın..."

"Çocuk yemeği en iyi yemektir," dedi. "Ve sen benim meydan okumamı görmezden geliyorsun."

Başımı salladım, ayağa kalktım ve eteğimdeki çimleri fırçaladım. "Hayır, daha çok erken. Oyuncular benim tipim değil. Muhtemelen sadece sevişmek istiyordur ve bu sorun değil ama bana göre değil."

"Onunla hiç konuşmazsan Connor'ın ne istediğini nereden biliyorsun?"

Omuz silktim, çantamı omuzladım. "Sanırım yapmayacağım. O bir gizem olarak kalacak. Ben çalışmalarına devam ederken uzaktan hayranlıkla izleyebileceğim bir şey. Bu arada..."

"Kütüphane mi? Şimdiden mi?"

"Bir sonraki dersimden önce kırk dakikam var. Geliyor musun?"

Ruby başını salladı ve kahverengi kâğıt torbasından küçük bir paket Fritos çıkardı. "İtalyan ana dalları yemek yemeden hiçbir iş yapmazlar. Ders programında yazıyor."

Güldüm. "Evde görüşürüz."

"Görüşürüz. Ama Connor'a gününü göstermeyeceğine göre, zavallı adamı eve götürebilir miyim diye bakabilirim. O yüzden önce kapıyı çalsan iyi olur."

Connor Drake'e son bir veda bakışı attım. Bu sefer, o yakaladı Ben.

Gözlerimiz buluştu ve omuriliğimde küçük bir heyecan hissettim. mideme yerleşmeden önce. Bana mega-watt bir gülümseme verdi -dişleri göz kamaştıracak kadar beyazdı- ve elini yarım sallayarak kaldırdı. Sanki eski arkadaşmışız gibi.

Yanaklarım ısındı. Başımı eğerek aceleyle uzaklaşmadan önce hızlı, spastik bir el salladım.

Kütüphaneye doğru ilerlerken romantik hayal gücüm Connor'ın da benim onu düşündüğüm gibi beni düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Zahmetsiz gülümsemesinin onu bana bağladığı gibi, o da beni avludaki güzel gününe bağlıyor muydu?

Bu duyguyu düşündüm. Sevdiğim şey bu. İlk bağlantı. Güçlü ve gerçek bir şeye dönüşen küçük belirsiz bir an.

Mark'la bunu yaşadığımı sanmam dışında. Ben geleceğimizi inşa etmekle meşgulken, o her şey yerle bir olana kadar tuğla tuğla yıkıyordu.

Omzumun üzerinden son bir kez Connor Drake'e baktım. Yine arkadaşlarıyla gülüyordu, yüzünde o ışıltılı, güneşli gülümseme vardı. O gülümsemenin tadını çıkarmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim ve sonra bu düşünceyi bir kenara ittim.

Kazanan gülümsemeleri olan muhteşem erkekler artık listemde değildi.

CHAPTER *Two*

Sonbahar

Beton merdivenlerden kütüphaneye çıktım ve ana okuma odasının serin, sessiz sınırlarına girdim. Yeşil gölgeli lambaları olan uzun maun masaların hiçbiri boş değildi. Üniversite kulüplerinden biri alanın üçte ikisini kaplamıştı. Masaların geri kalanı benim gibi ders yükünü hafifletmeye çalışan öğrencilerle doluydu.

Sonunda bir masanın ucunda, okumaya dalmış sarışın bir adamın karşısında boş bir yer buldum. Açık sırt çantası, benim masam olabileceğini umduğum alana kitaplar ve kâğıtlar saçıyordu.

"Affedersiniz," diye fısıldadım. "Ben...?"

Başını kaldırdı, yüzünde belli belirsiz düşmanca bir ifade vardı. Köşeli de olsa şaşırtıcı derecede yakışıklı bir yüze yerleştirilmiş delici mavi-yeşil gözler benimkilerle buluştu. Yüksek elmacık kemikleri, keskin çenesi ve köprüsü boyunca küçük bir kırılma dışında düz burnu. İlk bakışta pürüzsüz bir taştan yontulmuş gibi görünüyordu. Sonra bakışları üzerimde gezinirken yüz hatları bir an için yumuşadı. Tanıma gibi bir şey gözlerini aydınlattı ve beyninin dişlilerinin çalıştığını, analiz ettiğini ve sonra bir sonuca vardığını görebiliyordum. Tahminimce iyi bir sonuç değildi, çünkü ifadesi tekrar sertleşti.

"Evet, tabii," diye mırıldandı. Ayağa kalktı ve uzun, ince gövdesini masanın üzerine eğerek kitapları tekrar çantasına yerleştirdi.

"Teşekkürler," dedim, basketbolcu ya da koşucu değilse bile bir model olduğunu düşünerek.

Pekala, kızım, kendine gel.

Oturdum, ders kitabımı kırdım ve okumaya koyuldum. Daha iki sayfayı bitirmemiştim ki, kelimeler anlamsız bir şekilde bulanıklaştı ve izlendiğimi hissederek tüylerim diken diken oldu.

Başımı kaldırıp karşımdaki adamın okyanus gözlerine baktım. Hızla aşağıya bakmadan önce yumuşak derinliklerinde milyonlarca düşünce dönüp duruyordu. Sandalyesinde daha aşağıya doğru eğildi ve Walt Whitman'ın şiirlerini topladığı kitabının arkasında kayboldu. Bir yanım erimek istiyordu. Tanrım, ateşli bir adam şiir mi okuyordu? Ben sadece insandım.

En başta kırık bir kalbe sahip olmanızın nedeni de budur.

Kitaba kaşlarımı çatmış olmalıyım çünkü adam kitabı kaldırdı ve "Beğenmedin mi?" dedi.

Gözlerimi kırıpıştırarak gerçekliğe geri döndüm. "Hayır," dedim. "Yani, evet. Whitman'ı seviyorum.

Ve genel olarak şiir. Ben sadece... Boşver."

Uzun bir süre bana baktı, sonra Whitman'ı yavaşça kapattı ve kısa kitap yığınınından *Atlas Shrugged*'ı aldı.

"Ah, bu daha da kötü," diye mırıldandım düşünmeden ve sonra başımı salladım. "Tanrım, özür dilerim, filtremi evde unutmuşum. Beni dinleme."

Dudağı kıvrıldı. "Koleksiyonumda onayladığınız bir şey var mı?"

Seksi, zeki bir pislik diye düşündüm. *Oyun başlasın.*

"Özür dilerim," dedim. "Bugün keyfim yerinde değil ve bu da bana terbiyemi unutturuyor. Kapitalist propagandanızı huzur içinde okumanız için sizi yalnız bırakayım."

Adamın kaşları havaya kalktı ve alnına düşen sarı saçlarının altında kayboldu. "Rand hayranı da değil misin?" Bilerek sırtıttı. "Hayır, tabii ki değilsin."

Onun küstah ses tonu karşısında kanım ısındı. "Bu da ne demek oluyor?"

Adam ders kitabıma -*Küresel Sorumluluk ve Üçüncü Dünya Açlık Salgını*- bakarak başını salladı ve sanki bu her şeyi cevaplıyormuş gibi omuz silkti.

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Şey...evet. Yani Rand'ın bakış açısı tamamen kapitalist, benimki değil. Hem de hiç değil."

Sağımda oturan öğrenci karşısında oturan kızla bakıştı. Sonra ikisi de kitaplarını toplayıp gittiler.

Karşı masadaki komşuma "Rahatsız edici oluyoruz," dedim. "Artık konuşmayı kesmeliyiz."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri bana dikilmişti. "Peki, senin bakış açın nedir?"

"Benim neyim?"

"Bakış açınızın kapitalist olmadığını söylemişsiniz." Kaşlarını kaldırdı. "Peki neymiş?"

"Hümanistim sanırım, madem sordunuz. Bence ırk, inanç, gelir düzeyi ya da cinsiyeti ne olursa olsun herkese aynı şans verilmeli." Ona kaşlarını kaldırdım. "Ama sen düşünmüyorsun?"

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?" dedi hafif bir kıkırdamayla. "Etrafa etiketler savurduğumuza göre, ben gerçekçiyim." Elindeki kitabı havaya kaldırdı. "Ve Rand hayranı da değilim."

"Sen değil misin?" Ben de kollarımı kavuşturarak arkama yaslandım. "Benimle dalga mı geçiyorsun yoksa?"

"Belki," dedi. "Benim ne sana ne?" Ağzım gevşedi.

"Umurumda değil. Hatırlattığın için teşekkürler." "Sorun değil."

"Vay be, çok kabasın."

"Sokakta öyle konuşuluyor."

"Nedenini anlayabiliyorum." *Konuşmanın bittiğini* işaret etmek için kendi kitabımı kaldırdım ama gözlerim odaklanmadı. Varlığının uğultusunu elektrik tellerinden oluşan bir alan gibi hissedebiliyordum, derimin altına giriyor ve düşüncelerime sızıyordu. Vızıltı dikkat dağıtmanın ötesine geçti. Sanki bir meydan okuma söz konusuydu.

Ve asla bir meydan okumadan kaçmadım.

Adamın kitabının arkasına saklanmış bakışlarını görmek için kitabımı indirdim
Tekrar.

"Eee?" Ben istedim.

"Peki ne?"

Neden beni izliyorsun?

"Madem Ayn Rand'ı da sevmiyorsun neden okuyorsun?" "İngiliz Edebiyatı yan dalı için zorunlu okuma."

"Peki senin branşın? Dur tahmin edeyim, hukuk." "Tanrım, hayır," dedi.

Kaşlarını kaldırdım ama başka bir şey söylemedi. "Gidiyor musun Hangisinin senin olduğunu tahmin edene kadar Amherst'in ana dallar listesinde koşturmamı mı istiyorsun?"

"Evet," dedi. "Alfabetik olarak lütfen."

İçimden istemediğim halde bir kahkaha patladı ve adam neredeyse gülümsedi. Sert açılarının her biri yumuşadı.

"Ekonomi," dedi. "Ama bununla ne yapacağımı bilmiyorum." "Bu bana şu ana kadar söylediğin en dürüst şey gibi geliyor," dedim. dedi.

"Ve bu senin için önemli mi?"

"Evet," dedim, kahkahalarım Mark'ı hatırladığımda söndü ve O kız, yatağında çıplak... "Dürüstlük *çok* önemlidir." Bir omzunu kaldırdı.

"Aynı fikirde değil misin?" Ben sordum.

"Dürüst olmak bazen kabalıkla karıştırılır." "*Gerçekten* dürüst olmalısınız," dedim.

Yine neredeyse gülümsedi. "Öyle olmalı."

Karşı cinsin bu güzel ama düşmanca üyesine karşı kendimi koruduğumdan memnun bir şekilde kitabıma geri döndüm... tenim tekrar karıncalanmaya başlamadan önce tam sekiz saniye boyunca. Onun ilgisinin elektrikselsel uğultusunu görmezden gelmek imkânsızdı.

Bu sefer kafamı kaldırdığımda başka tarafa bakmadı ama Boğaz.

"Ben Weston Turner."

CHAPTER *Three*

Weston

Bu kızı ilk kez görmüyordum. Bu sabah ekonomi dersimdeydi. Saçları gözüme çarptı; bakır kırmızısı bir dal topuzundan kurtulmuş ve boynunun porselen tenine doğru kıvrılmıştı. Şimdi karşımda oturuyordu.

Dirseğine yaslanmış, çenesi elinin üzerinde ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, "Autumn Caldwell," diye cevap verdi.

Düşüncelerim, tıpkı bir filmin başlangıç tabancasında yaptığım gibi havalandı. Yarış.

Adı Autumn'du.

Tabii ki . Sanki ailesi onun büyüyünce

Mevsimin canlı bir örneği. Ekim ayında yaprakları dökülen bir orman gibi bakır rengi saçlar. Çoğunlukla koyu kahverengi olan, ancak altın, yeşil ve kehribarla beneklenmiş ve hüznle ağırlaşmış ela gözler. Ufak tefek bir kız - tahminimce 1.80 boylarında - tutkulu ve korkusuz. İnsanları kızdırmak için onlarla oynamayı severdim ve o da kolay bir hedef gibi görünüyordu. Ama uzaklaşmak yerine, benimle kafa kafaya çarpıştı. Bu hoşuma gitmişti.

Ondan hoşlandım.

Ve kimseden hoşlanmadım.

Aramızda bir sessizlik oldu, gözlerimiz kilitlendi. Sonra sandalyesinde kaydı.

"Şu anda biriyle çıkmıyorum," dedi, elli kiloluk bir bowling topu kasıklarına düşerken ince bir sesle.

"Tamam," dedim yavaşça.

"Kahretsin, özür dilerim," dedi, yanaklarındaki renk derinleşmişti. "Küstahlık etmek istememiştim. Sadece sizinle tanıştığıma memnun olduğumu söylemek istedim ama derslerime odaklanmam gerekiyor. Yapmam gereken çok iş var. Çift anadal ve sürdürmem gereken bir burs." Ellerini salladı. "Tanrım, saçmalıyorum..."

İçim kıpır kıpır oldu. İlk bakışta, pahalı görünen elbisesi ve özenle seçilmiş hırkasıyla, onu sert ve titiz bir vakıf fonu bebeği olarak görmüştüm.

Yanlış, Turner. Sadece burada yanlışlığın içinde otur ve yanlış ol.

"Ben de burs alıyorum," dedim.

"Öyle mi?" Finansal açıdan aynı takımda olduğumuz için gülümsemesi rahatlamıştı. "Ne için?"

"NCAA. " dedim. "Çift ana ...?" "Sosyal antropoloji ve siyaset bilimi."

"Sosyal antropoloji," dedim. "Tüm hümanistler arasında tercih edilen bölüm."

Gözlerini devirdi, hüznün yerini altının öne çıkmasını sağlayan kendinden emin bir kıvılcım aldı. "Ukalalıkta yüksek lisans yapacağız, öyle mi?"

"Bunu bir ya da iki kez duymuştum."

"Eminim." Sonbahar bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sosyal antropoloji modern insan toplumlarını ve onların gelişimini inceler. İnsani yardım konusuna odaklanan bir yüksek lisans derecesi almak istiyorum."

"Kulağa iddialı geliyor," dedim. *Ve iyi, diye düşündüm. Asil. Samimi.* Asla suçlanmayacağım bir şey.

"Belki de idealistçe," dedi Autumn, parmağı kitabının kenarında gezinirken. "Teknik olarak, yüksek lisans derecesi aslında bu tür dar bir açıyla mevcut değil, bu yüzden Harvard Grad School'a sunmak için bir proje oluşturacağım. Kendi diplomamı oluşturacağım."

"Hangi alana vurgu yapıyorsunuz?"

"Henüz bilmiyorum. İlgilenilmesi gereken çok fazla neden var. Nüfusun küresel sağlığı ve çevreyi nasıl etkilediği gibi. Ya da belki engelli hakları. Ya da ırkçılığın sosyo-ekonomik düzeydeki insanları nasıl etkilediği gibi. Bunun gibi bir şey." Omuz silkti ve kitabına uzandı. "Sadece yardım etmek istediğimi biliyorum."

Tek bildiğim onunla konuşmayı bitirmek istemediğimdi. "Bu sabah benim sınıfımdaydın," dedim.

Başını kaldırdı, ela gözleri ışıltı ışıltı. "Çevre Uygulamaları ile Ekonomi?"
Başımı salladım.

"Seni görmedim."

"Ben arkadaşaydım. Sen önde
oturuyordun." "Dersi sevdin mi?"

Omuz silktim. "Bölümüm için gerekli."

"Bu konuda pek hevesli görünmüyorsun."

"Olmak zorunda mıyım?"

"Eğer bu senin hayatının işi olacaksa, en azından biraz ilgili olman
gerekirdi. Hatta tutkulu."

"Bunun hayatımın işi olup olmadığını bilmiyorum. Ve tutkulu, hayır.
Duyguların hayatla ilgili önemli kararlara karışmasına izin vermek, her şeyi
berbat etmenin kesin bir yoludur."

Ses tonum bozulmaya başlamıştı. Yazmak benim hayatımın işi
olmalıydı, ama onu arka plana atmak zorunda kaldım. Ailemi geçindirmeye
yardım etmem *gerekirken* yazmak konusunda ne *hissettiğimin* bir önemi
yoktu. Ayrıca, *Çorap Çocuk* fiyaskosundan sonra, tekrar bir şey paylaşmak
için çok acelem yoktu. Sınıf ödevleri dışında, kişisel düşüncelerimi bir
günlükte tutuyordum ve bu günlüğü kilitli bir çekmecedeki saklıyordum.

Sonbahar kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Duyguların önemli
olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Duygular," dedim, "bademcikler gibidir. Çoğunlukla işe yaramazlar
ve ara sıra acı ve rahatsızlık kaynağı olurlar."

Güldü. "Peki, alternatif ne? Onları aldırma mı?" "Keşke."

Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, Autumn Caldwell gibi bir kıza
söylenecek en yanlış şeydi bu.

Koltuğuna geri oturdu, kolları hala çaprazdı. "Bence hayata tutkuyla
bağlı olmak tam da bu yüzden buradayız. Acı verenler de dahil olmak üzere
hayatı tüm yönleriyle deneyimlemek için. Büyük sanat buradan gelmiyor mu?
Güzellik ve acı?"

Yavaşça başımı salladım. "Sanırım bu doğru."

"Güzellik ve acı," dedi neredeyse kendi kendine. "İkisini birbirinden
ayırabileceğinizi sanmıyorum."

"Belki de acı, güzelliği takdir etmemizi sağlamak için vardır,"
dedim. Autumn bana baktı, gözleri yumuşaktı. Beni daha
yakına davet ediyordu.

Bu kıza yakın olmak istiyordum ama kimsenin içeri girmesine izin vermemeye programlanmıştım; babamın bizi terk etmesinden ve sonra bu konudaki en içten düşüncelerimin Boston'un her yerine saçılmasından küçük bir hatıra. Pistte bana boşuna Amherst Pisliği demiyorlardı. Herkesten kaçan ve onları arkamda bırakan gerçek bir acımasız çizgim vardı.

Sesimdeki yumuşaklığı öksürerek çıkardım. "Ya da belki de acı sadece acıdır ve hayatta kalabilmek için onu romantikleştiriyoruzdur."

Sonbahar arkasına yaslandı. "İlk teorini daha çok sevdim. Yine de oda arkadaşım bana hep umutsuz bir romantik olduğumu söyler. Ben de öyleydim zaten."

"Öyle miydi?"

Sonbahar hüzünle gülümsedi.

Ellerimi salladım. "Boş . Özür dilerim. Ben..."

Kağıt üzerinde daha iyi.

Sonbahar balkonundaki Juliet'e yakışır bir iç çekti ve narin parmakları kalemiyle oynadı. "Romantizm ne işe yarar ki zaten? Arkasında gerçek bir şey olmadıkça bir sürü güzel kelime hiçbir şey ifade etmez."

Gözlerinde daha önce gördüğüm hüzün geri döndü ve bunun bir adı olup olmadığını merak ettim. Güneşli romantik ideallerinin üzerine işeyip onu bulutlar ve yağmurla baş başa bırakan bir pislik.

İyi birine ihtiyacı var. Onu gülümsetecek ve güldürecek biri. Büyük bir kalbi olan iyi bir adam...

"Hey," dedi derin bir ses. "Yine karşılaştık."

Connor masanın yanında, elleri kalçalarında, Dünyanın ve İncelediği Her Şeyin Kralı edasıyla duruyordu. Autumn'un gözleri onu görünce açıldı ve yutkundu. Hareketi narin boğazından aşağıya, yakasının hemen üzerindeki çukura kadar takip ettim, nabızı orada atıyordu. Adam ona gülümsedi, o da adama gülümsedi, her ikisinin de yüz ifadesinde tanıma ifadesi vardı.

Onunla ilk o tanıştı.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi Connor, omzuma vurarak, bakışları hâlâ Autumn'daydı. "Bu sürprizi beklemiyordum." Elini uzattı. "Connor Drake."

"Autumn Caldwell," dedi, küçük eli onun büyük elinin içine girerken yanakları pembeleşmişti. Gözlerindeki hüzün çoktan gitmişti.

"Zaten tanıştığınızı söylediğini sanıyordum," dedim, sesim cansızdı. Drone.

"Pek sayılmaz," dedi Autumn. "Sadece dışarıda bir merhaba. Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Ev arkadaşı," dedi Connor. "Ve ortaokuldan beri arkadaşız."

"Ne kadar tatlı." Kitaplarını toplamaya başladı. "İkisi de etraftan Burada mı?"

"Boston," dedi Connor, onun eşyalarını izlerken. "Şimdiden ayrılıyor musun? Wes sana zor anlar mı yaşattı?"

Autumn bana bir gülümseme attı. "Kendimi tuttum."

"Aferin sana," dedi Connor. "Wes bir pislikmiş gibi davranmayı seviyor ama aslında... Aslında hayır, o sadece bir pislik."

Çenemi sıktım. "Siktir git, Drake."

"Hayır, çok ilginç bir konuşma yapıyorduk," dedi Autumn. "Ama gerçekten gitmem gerekiyor."

"Anladım," dedi Connor. "Ama hey, bu Cumartesi bir grup arkadaş Yancy's Saloon'da bir araya geliyoruz. Biliyor musun?"

Sonbahar kaşlarını kaldırdı. "Şehirdeki en iyi armut şarabı."

"Ben viski ve bira severim ama armut şarabı konusunda sözünüze güveniyorum." Connor göz kırptı. "Yani gelip takılacak mısınız? Sömestr çılgınlışmadan önce biraz bilardo oynayıp rahatlar mısınız?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bu konuşmayı izledim ve onların dünyasından kaybolup gittim.

"Belki," dedi.

"Harika," dedi Connor. "Orada görüşürüz."

Güldü. "*Belki* dedim." Çantasını omuzladı ve yola koyuldu, sonra durdu ve bana bakmak için geri döndü. "Hoşça kal Weston. Seninle konuşmak güzeldi."

Sertçe başımı salladım. "Evet."

Çünkü bütün büyük yazarlar etkilemek istedikleri güzel bir kıza böyle derler. Evet.

Ben onun uzaklaşmasını izlerken Connor koluma vurdu. "Çok güzel, değil mi?"

"Mm."

Autumn'un az önce boşalttığı sandalyeye kaydı. "Genelde gittiğim diğer kızlar gibi değil."

Onun için 'gidiyor'. Midem ağırlaştı. "Hayır, diğer kızlar gibi değil," dedim yavaşça. "Hem de hiç."

Connor kısa bir kahkaha atarak, "Kulağa bir uyarı gibi geliyor," dedi.

"Sadece tek gecelik bir kız olmadığı izlenimini edindiğimi söylüyorum. O..."

Özel.

"Farklı, değil mi?" Connor söyledi. "Şık ve zarif. Hoşuma gitti. Bekle, bir şeyi mi böldüm? Ondan hoşlanıyor musun?"

Evet.

"Hayır," dediğimi duydum. "Sanırım senden hoşlanıyor."

Öne doğru eğildi, sesinin tonu yükseldi. "Öyle mi?"

Connor'ın kaç kez güvenceye ihtiyacı olduğunu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Neye bakacağınızı bilmeniz gerekiyordu. Sesinde o yüksek eğim. Kocaman gülümsemesinde küçük bir belirsizlik. Connor'ın parasının, cazibesinin ya da görünüşünün ona veremeyeceği bir şeyi istemesi ya da buna ihtiyaç duyması çok nadir görülen bir şeydi. Bazen arkadaşlığımıza sunabileceğim tek şey üniversite kompozisyonlarıymış gibi hissediyordum, oysa gerçekte arkadaşım için her şeyi yapardım.

"Eğer öyleysen kesinlikle geri çekileceğim. Kardeşlik Kuralları falan," diyordu Connor sırtarak. "Onu ilk ben görmüş olsam bile."

Connor elini tuttuğunda Autumn'un yüzünün nasıl aydınlandığını, tüm hüznün nasıl eriyip gittiğini hatırladım.

"Cumartesi günü orada olacak," dedim. "Seni görmek için." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum."

"Harika." Ayağa kalktı. "Hadi, gidelim buradan. Eğer bu dönem biriyle yatmak istiyorsan, kütüphanede takılmak bunun yolu değil."

Bir de bana sor.

Eşyalarımı topladım ve dışarı çıktık.

Connor kolunu omzuma atarak, "Belki Autumn oda arkadaşını ya da seksi bir arkadaşını getirir," dedi. "Senin için hâlâ umut var."

Onu başından savdım. "Hiç sevişmek için yardımına ihtiyacım oldu mu?"

"Burası mı?" Connor'ın diğer eli avlunun etrafını işaret etti. "Hayır. Sock Boy yıllarında alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın vardı."

"Siktir git," dedim.

Ama bir ısırtığı yoktu. Sock Boy yıllarında yaptıkları için ona dünyayı borçluydum. O benim en iyi arkadaşımdı ve onu kardeşim gibi severdim. Romantizm konusunda pek iyi değildi ama öyle olmasına da gerek yoktu. Kızların onun yanında kendilerini iyi hissetmelerini sağladı. Görünüşe göre Autumn'u iyi hissettiriyor, üzüntüsünden uzaklaştırıyor ve ondan hoşlanıyordu.

Önemli olan tek şey buydu.

CHAPTER *Four*

Sonbahar

"Bir randevun var," dedi Ruby şarkı söyler gibi bir sesle. "Connor Drake ile."

Banyo aynasından ona gözlerimi devirerek baktım. Yatağımda yüzüstü uzanmış, çapraz ayak bileklerini sallıyordu.

"Bu bir randevu değil," dedim milyonuncu kez. "Bazı insanlar Yancy's'e gidiyor, biz de öyle. Hepsi bu."

"Connor dahil *bazı insanlar*." "Evet."

"Ve seni davet etti."

"Muhtemelen yine de giderdik."

"Kıçımın kenarı." Ruby homurdandı. "İki yıldır, dersler başladıktan sonraki ilk hafta sonu seni hiç dışarı çıkaramadım."

Aynadan ona ters bir bakış attım. "Düzenli olarak takıldığımız bir yere gitmek için onun davetine ihtiyacımız yok."

"Yarı düzenli ve Tanrım, çok inatçısın. Ve seçicisin." Ruby kaşlarını kaldırdı. "Eğer bu bir randevu değilse, neden ne giyeceğin konusunda takıntılısın?"

Denediğim üçüncü elbise olan elbisemle uğraştım. Lacivertti, beyaz çiçekleri vardı, dizlerinin etrafından güzelce akıyordu ve önü şirin düğmelerle süslenmişti. İkinci el bir dükkânın rafında bulduğum bir tasarımcı markasıydı.

"Güzel görünmek istiyorum," dedim, "ama güzel giyiniyormuşum gibi değil. *onu*."

"Tanrı korusun," diye mırıldandı Ruby.

Sarktım ve oda arkadaşım ile yüzleşmek için arkamı döndüm. "Bu kötü bir fikir."

Ruby iç çekti. "Yancy ve Connor'ın evinde takılacağız. orada olabilir, tıpkı dediğin gibi. Baskı yok. Sadece biraz eğlenmeye çalış."

Başımı salladım. "Haklısın. Aptalca davranıyorum. Sıradan şeylere alışık değilim."

"Açıkça." Ruby yataktan yuvarlandı ve aynanın karşısında bana katıldı. Siyah eteği ve siyah bluzuyla zahmetsizce güzel görünüyordu. Saçlarını düzleştirmemişti ama renkli bir bandın arkasından salıvermişti.

Kolunu omuzlarıma doladı. "Bir iki kadeh iç, onu tanı. Hepsi bu kadar."

"Bu ," dedim. "En fazla iki içki. Bütçem kısıtlı ve çok içtiğimde ne hale geldiğimi biliyorsun."

"Öyle," dedi Ruby. "Eğleniyorsun."

Arkadaşıma dirsek attım ve kolundan tuttum. "Ya Mark oradaysa? *Onunla* mı?"

"Connor'la takılmak için bir neden daha." Dudaklarını büzdü. "Alınma ama Mark, Bay Drake'e kıyasla küçük bir çocuk."

Mark'ı savunmaya başladım ama yanaklarım ısındı. "Yorum yok."

Ruby güldü. "Aferin kızıma."

Uber'i beklemek için dışarı çıktık. Eylül gecesi serindi ve Ruby kot ceketini giyerken ben koyu renk bir hırka giydim. Asla kot pantolon giymezdim; çiftlikte on sekiz yıl kot pantolon giydikten sonra bir daha asla kot giymemeye yemin etmişim.

"Connor'ın oda arkadaşının adı neydi?" Ruby sordu. "Wesley mi?"

"Weston," dedim.

"biri?"

"Ekonomi bölümü. Zeki. Ama huysuz."

"Nasıl yani?"

"Alaycı. Duyguları bademciklerle kıyasladı." "Ah."

Ruby güldü. "Seksi mi?"

Hiç tereddüt etmeden, *o muhteşem*, diye düşünmek beni hazırlıksız yakaladı. "Sanırım öyle," dedim. "Uzun boylu. Sarışın. Mavi gözlü. Atletizm koşucusu."

"..." Ruby'nin gözleri büyüdü. "Bekle, *Wes Turner* mı?

Aman Tanrım, kafam nerede? Tabii ya. Amherst Pisliği."

Bakakaldım. "Ne?"

"Gerçekten de başka bir , değil mi? Bu Wes'in pistteki lakabı, *neşeli* mizacından dolayı," dedi gülerek. "Görünüşe göre rakiplerine karşı tam bir pislik."

"Oh," dedim. "Bu çok kötü oldu. Güzel bir konuşma yapmıştık." Weston'ın pek dostça davranmaması dışında. Başlarda değildi. *Ama sonunda birbirimize ısınmıştık.*

"Yatak odası konusunda da oldukça yetenekli olduğu söyleniyor." Ruby sırtıttı. "Bu gece çok daha ilginç bir hal aldı."

Sokak lambasının altında arkadaşşıma baktım. Güzeldi, akıllıydı ve erkek delisi davranışı, imrendiğim dipsiz özgüven kuyusunun sadece bir tezahürüydü.

Weston bana yaptığı gibi ona da bulaşmaya kalkarsa, hemen karşılık verir. İyi anlaşabilirler.

Bu düşünce tuhaf bir şekilde rahatsız ediciydi.

Uber bizi Pleasant Drive'dan küçük Amherst kasabasına götürdü. Yancy's Saloon, Panache Blanc'dan sadece bir blok ötedeydi.

Arabadan çıkarken Ruby'ye "Çok geç saate kadar dışarıda kalmayacağım," dedim. "Yarın çift vardiya çalışmam gerekiyor."

Ruby, "Bu gece seni eve götürdüğünde bunu Connor'a söyle," dedi.

"Beni senden başka kimse eve götürmeyecek."

Ruby elinden gelenin en iyisini -ki bu berbat bir Jack Nicholson taklidi demektir- yaptı. "Sana söylüyorum dostum, eğer bu benim için işe yarasa ydi yaşayan en şanslı kız olurum."

Sallanan kapıları iterek bira ve yağlı pub yemeklerinin oluşturduğu sisin içine girdik. Ahşap mobilyalar ve sıcak sarı ışıklar. Duvarlara mor ve beyaz Amherst afişleri asılmıştı. Ses sisteminde Ofenbach'tan "Be Mine" çalıyordu. Hemen tanıdım. Bizim oralarda alternatif müzik pek dinlenmezdi ve ben Amherst'te buna aşık olmuşum. Denim gibi, annemin eski şarkıları ve babamın blues'u da çiftlikte bıraktığım şeylerdi.

Müzik, Ruby'nin şu anda işaret ettiği oyun alanından gelen bilardo masalarının çatırtısını zar zor gizliyordu. Connor Drake bir arkadaş çemberinin içinde durmuş, kahkahalarla başını geriye atmıştı.

"orada," dedi Ruby. "Hadi gidip merhaba diyelim."

"Önce bir içki istiyorum," dedim ve onu uzun bara doğru yönlendirdim. "Bırak alsın," dedi Ruby. "Tanrı biliyor ya, bu iş için çok iyi." Durdum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani babasının zilyon tane şirketi var ve annesi de senatör."

Burnum kırıştı. "Nasıl...? Her erkek hakkında dosya mı tutuyorsun?"

Burada mı?"

"Herkes öyle değil mi?" Güldü ve kolumu dürttü. "Hayır canım, ben sadece ders kitaplarının içlerine değil, çevreme de dikkat etmeliyim." Kaşlarını çatmamı inceledi. "Connor'ın zengin olmasının senin hassas çiftçi kız hassasiyetlerini hayal kırıklığına uğrattığını söyleme bana?"

"Hayır, öyle değil..."

Ortak noktalarımızdan biri daha eksildi. Bu düşüncenin hemen ardından Weston'ın kendisinin de burslu olarak Amherst'te okuduğunu söylediğini hatırladım.

"Her neyse." Omuzlarımı dikleştirdim. "İçkilerimi kendim almam için bir neden daha. Eğer zenginse, insanlar muhtemelen her şeyi onun ödeyeceğini düşünür."

"Belki," dedi Ruby. "Ama güzel bir arabası olan ve güzel kıyafetler giyen *zenginler* gibi değil. Yani cebinden bin dolar düşse fark etmeyecek kadar *zengin*."

Ruby bilirdi. Drake kadar varlıklı değildi ama Jamaikalı annesi profesyonel bir şarkıcı, Hollandalı babası ise Boston'da güçlü bir avukattı. Ruby "Hammond Bursu" kazandığını söylemekten hoşlanırdı. Ailesi okul masraflarını karşıladığı için İtalyanca eğitimini tamamlarken çalışmak zorunda kalmamıştı.

Kuru bakışım karşısında ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum. Ama ilk ben alayım. Mark sonrası ilk gezintini kutlamak için."

Başımı salladım, arkadaşşıma duyduğum sevgi dalgası beni Gülümse.

Barda, Ruby kendisi için bir 7'li ve 7'li ve bir armut şarabı sipariş etti.

Ben. Bardağını kaldırdı. "Sıradan kalmaya ve eğlenmeye." "Amin,"

dedim, kadehimi onunkine tokuşturarak.

"Ve muhtemelen sevişmek için."

"Senin için, evet. Benim için... çok erken."

Ruby gözlerini kıstı ve içkisini yere bıraktı. "Bu arada, sana bir şey sorabilir miyim? Mark yatak odası bölümünde nasıldı?"

Tükürürken dudaklarıma biraz armut şarabı döktüm. "*Ruby*."

"Çünkü iki yıl boyunca onunla birlikteydin ve bu konu hakkında hiç konuşmadık. Asla. Herhangi bir havai fişek...?"

"Ben... Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Her şey," dedi Ruby. "Artık üniversite birinci sınıftasın. Hayatını yaşıyor, yatıp kalkıyor ve iyi vakit geçiriyor olman gerekiyordu ve sen tüm bunları kaçıırıyordun." Elini koluna koydu. "Mark seni aldattığı için mutlu değilim -bu çok boktan bir şey- ama özgür olduğun için mutluyum."

"Özgür mü?" Kolumu çekti. "Kalbimi kırdı, Ruby. Ben sevdim onu."

"mı?" Ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse Boktan bir başlangıç. Sadece kanını ateşe verdiği hissine hiç kapılmadım. Senin sözlerin, benim değil."

Omuzlarımı kamburlaştırdım ve barın üzerinden öne doğru baktım. "Kimse mükemmel değildir," dedim. "Ben değilim. Mark da değildi. Ama iyi sohbetlerimiz oldu ve diplomamla ne yapmaya çalıştığımı anladı."

Ruby dudaklarını büzdü ve içkisinden bir yudum aldı. "Seni incinmiş görmekten hoşlanmıyorum. Ama bunun senin için bir fırsat olduğunu da düşünmeden edemiyorum. Çok sıkı çalışıyorsun. Biraz havai fişegi hak ediyorsun."

İtiraz etmeye başladım ama Ruby'nin sözleri içime işledi. Çift anadal için çok çalışmışım. Ama Mark ve kendim için de çok çalışmışım. Kendime heyecan verici romantizm evresinin sonsuza dek süremeyeceğini söyledim, özellikle de iki yıldan sonra. Ama sıradan sohbetler ve rutin sekslerden oluşan bir rutine girmiştik; o bu rutini -görkemli bir şekilde- başka bir kızla kırmıştı.

Bilardo masalarına doğru baktım. Connor Drake birkaç arkadaşıyla birlikte durmuş, bilardo ıstakasını tebeşirliyordu. Yeni gelen birini içten bir tokalaşma ve kucaklaşmayla karşılayıp arkadaşına hoş geldin derken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Olmak için güzel bir yere benziyor.

"Git," dedi Ruby. "Sadece yürü, merhaba de, biraz flört et ve ne olacağını gör. Tamam mı?"

"Tamam," dedim. "Sadece bir sorun var."

"Neymiş o?"

"Berbat bir flörtçüyüm."

"İşte dostum" -Ruby bana kadehimi uzattı- "alkol bunun için var."

Ona bir bakış attım ve bardağın geri kalanını - yarısından fazlasını doldurdum.

Boş bardağı barın üzerine bıraktığımda Ruby güldü. "Hallelujah, kızım." Kendi bardağını bitirdi ve barmene bir tane daha getirmesini işaret etti.

Armut şarabı dünyanın en güçlü içkisi değil ama hafif kilom ve kısa boyum etkilerini hemen hissettirdi. Hoş bir vızıltı bana bilardo masalarına doğru yürümek ve sportif erkekler ve kız arkadaşlarından oluşan yerleşik bir gruba adım atmak için güven verdi.

İçgüdüsel olarak Connor'ın kızların önünde bana karşı farklı davranmayacağını ya da kardeşlerinin önünde beni başından savmayacağını biliyordum. Ve haklıydım da. Beni görür görmez konuşmanın ortasında durdu ve geniş gülümsemesi daha da genişledi.

"Hey, Wes," diye seslendi Connor, kelimeler birbirine karışırken gözlerini benden ayırmıyordu. "Bakın kim gelmiş."

Çenesinin eğimini barın arka duvarına monte edilmiş üç dart tahtasına kadar takip ettim. Weston elinde dartla arkasını döndü. Beni görünce gözleri hafifçe büyüdü.

Benimki de öyle.

Ruby eğildi. "Amherst Pisliği, kanlı canlı." Başımı salladım. Ruby gülümsedi.

"Fena değil."

Yakışıklılığı Connor'inki kadar güçlüydü ama tamamen farklı bir kumaştan kesilmişti. Connor'ın geniş ve yapılı olduğu yerde Weston uzun boylu ve zayıf kaslıydı. Connor omuzlarını saran beyaz bir gömlek giyiyordu ve koyu renk saçları daha kısa ve dikenliydi. Weston siyah giymişti ve altın sarısı saçları önden gözlerinin üzerine dökülüyordu. Hâlâ bana bakıyordu, başını sallayarak saçlarını savurdu.

Connor bize doğru yürüdü. "Hey, ."

"Yaptık," dedim. "Bu benim oda arkadaşım, Ruby. Ruby Hammond, bu da Connor Drake."

Ruby Connor'ın ününü benden daha iyi bildiği için onları tanıştırmak garip gelmişti. Connor onu dostça bir gülümsemeyle selamladıktan sonra hemen bana döndü.

"Bir sonraki içkiniz benden, ısrar ediyorum." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Wes, buraya gel ve merhaba de. Hadi bir oyun oynayalım."

Weston dart tahtasına geri döndü ve küçük oku doğrudan hedefe fırlattı, sonra da bize katılmak için harekete geçti.

"Merhaba," dedim.

"Hey."

"Bu benim oda arkadaşım, Ruby."

Mavi-yeşil bakışları ona doğru gidip . "Selam." Ruby

sırıtarak, "Memnun oldum," dedi.

Connor gülerek, "Ona birkaç atış yapana kadar, iyi dostum Wes kendisiyle konuşulmadıkça konuşmaz," dedi.

Bizi hepsi beyzbol ya da basketbol oyuncusu olan bir grup arkadaşıyla tanıştırdı. Ruby onlardan birkaçını tanıyordu ve hemen bir sohbet çemberinin içine çekildi.

Connor, Weston'a, "Haydi ," dedi. "Decker, var mısınız?"

Duvara yaslanmış siyah saçlı bir adam elindeki bira şişesini havaya kaldırdı.

Selam

Connor bana döndü. "Oynar mısınız?"

"Birkaç kez oynadım," dedim, öyle olduğunu umduğum bir gülümsemeyle çapkın. Biramın son yudumunu yudumladım ve bilardo ıstakası için bira bardağımı ona verdim. "Kırabilir miyim?"

Connor kaşlarını kaldırdı. "Buyurun."

Masanın üzerine eğildim, ıstakayı elimin üzerinde ileri geri kaydırdım ve atışımı yaptım. İstaka topu toplardan oluşan üçgene çarpıp yeşil keçenin üzerine saçılırken çıkan çatırtı meyhanede yankılandı. İki çizgili top köşe ve yan ceplere battı.

Connor beni işaret etti ve "O benim takımımda" dedi. Decker dişlerinin arasından alçak sesle ıslık çaldı. "Bir zil sesi."

"Doğru anladım." Connor bana döndü, yaklaştı. Sesi alçak ve derindi; parfümü -temiz, erkeksi ve pahalı- üzerime sinmiş, sinir uçlarımı karıncalandırmıştı. Her nasılsa, sadece o ve ben kalana kadar tüm barın yok olmasını sağladı.

"Birkaç kez oynadın, ha?"

"Nebraska'nın küçük bir kasabasındayım," dedim. "Babam her hafta sonu kardeşimle beni kasabaya bilardo oynamaya götürürdü."

"Demek sen bir köpekbalgısı," dedi Connor. "Bunu sevdim. Beklenmedik bir şey. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istememi sağlıyor."

Muhtemelen daha az sarhoş biri için klişe bir cümleydi ama iki bira içtiğim için çakırkeyiftim. Connor Drake'in tüm dikkatini üzerinde toplamak bambaşka bir heyecandı. İri yeşil gözleriyle yakından çok güzeldi.

Ağır, kara kaşların altında, gülümsemekte olduğu kadar öpmekte de iyi gibi görünen geniş bir ağız.

"Benim hakkında bilinmesi gereken çok şey var," dedim ıstakamın ucuna tebeşiri vidalayarak.

"Öyle mi?" Connor'ın gülümsemesi yumuşadı. Elini kaldırdı ve bir an için yüzüme dokunacağını sandım ama tereddüt etti. "Yanağına yapışmış bir kirpiğin var."

Yüzümü işaret ettiği yere , tenim parmaklarımın altında sıcacıktı. Bana dokunmak isteyip de dokunmamış olması, bana dokunmuş olmasından daha fazla tahrik ediciydi.

"Teşekkürler," dedim.

"Sorun değil," dedi ve sonra o mega-watt gülümsemesi geri geldi ve ben de tadını ıkarıyordum. "Nebraska'dan Autumn Caldwell," dedi, "hadi biraz bilardo ."

CHAPTER *Five*

Weston

Autumn'un minyon gövdesini bilardo masasının üzerine eğip bir profesyonel gibi kırmasını izledim. Connor ona yaklaştı ve birkaç sessiz kelime paylaştılar. Sanki onun yanağına dokunacakmış gibi görünüyordu ama dokunmadı. Klasik bir Connor Drake hareketi. Amherst'te arkadaş olarak gördüğüm tek erkek olan Matt Decker da fark etmişti.

Bilardo ıstakasını mikrofon gibi kullanarak bana doğru eğildi ve bir golf yorumcusu gibi alçak sesle konuştu.

"Connor bu gece doğru hamleleri yapıyor, sence de öyle değil mi Wes?" "Kesinlikle öyle, Matt," fısıldadım. "O . "Bu gece Drake-Fake-Eyelash-Take imzası. Mükemmel bir şekilde uygulandı. Anlık tekrara geçelim."

"Kusursuz, Wes. Ne teknik ama. Ve kızıl saçlı jüri mükemmel bir on veriyor."

Decker kıkırdarken ben gözlerimi kaçırdım ve biramdan uzun bir yudum aldım.

Önce onunla konuştum.

Acıması. O bir bölge değildi. Bayrağımı ona dikmemiştim.

Connor'la aralarındaki ilişkinin gidişatına bakılırsa, yakın zamanda ona bir şey aşılayamayacaksın.

Bu kaba düşünce gerçeği örtbas etmek içindi: Bütün hafta boyunca Autumn Caldwell'i düşünmeden edememiştim. Onunla konuşmayı seviyordum ve bu konuda daha iyi olsaydım, onunla bilardo sopasını paylaşan ben olurum. Üzerinde durmak

O inanılmaz ela gözleriyle bana bakarken. Onun yerine, savaşımdan onu zihinsel olarak Connor'a teslim etmişim.

"Wes," dedi Connor. "Sen ve Decker birbirinize tatlı sözler fısıldamayı bitirdiniz mi?" Rahat bir kolunu Autumn'un narin omuzlarına doladı. "Gizli silahım ve ben senin saatlerini temizleyeceğiz."

"Göreceğiz, Drake." Decker bana döndü. "Var mısın?"

İstediğim son şey Autumn ve Connor'la bilardo oynamaktı. Ama Boston'ın güney sokaklarında doğmuş ve pistlerde bilenmiş rekabetçi yapım, bir yarıştan önce olduğu gibi hızlandı.

"Evet, hadi gidelim."

Matt Decker iyi bir bilardo oyuncusuydu ve ben de Connor'a karşı her zaman kendimi koruyabilirdim. Ama Autumn gerçek bir fenomene dönüştü. Onun ya da Connor'ın batırdığı her top, Matt'in ona beşlik çakması, sarılması ya da onu gülümsetecek bir şey söylemesi için yeni bir fırsattı.

Çok geçmeden onlar sekiz topa kadar inmişlerdi, Matt'le benim ise yeşil sahada üç topumuz kalmıştı. Ben atışıma sıraya dizerken, masanın diğer ucunda Connor, Autumn'a yakın duruyordu. Randevu olmayan bir buluşma için gerekli olduğunu düşündüğümünden daha yakın. Bakışlarımı masaya çevirmeye zorladım ama tam atışıma yapacakken Autumn güldü. Sopam keçeyi sıyırdı ve isteka topunun yanından sıyrılarak topu yan cebe gönderdi.

"Duuuude," diye inledi Decker.

"Kahretsin Wes," dedi Connor. "Sekizinci sınıftaki yaz kampından beri seni böyle kaşınırken görmemişim."

"Siktir git," diye mırıldandım nefesimin altında ve toplarımızdan birini daha masanın üzerine çektim.

"Benim hatamdı," dedi Autumn. "Babam bize rakibimiz atış yaparken sessiz kalmayı öğretti." Bana çok güzel gülümsedi. İçtenlikle. "Beni affedecek misin?"

Evet. Ne olursa. Her zaman.

Aman Tanrım, bu kız beni sarmıştı.

pinky.

"Sorun değil," diye aptal gibi mırıldandım ve biramdan uzun bir yudum aldım. "Siz ikiniz birbirinizi sekizinci sınıftan beri mi tanıyorsunuz?"

sordu. Sonbahar

Connor masayı inceleyerek, "Ortaokuldan beri," dedi.

"Doğru ya. Bana kütüphanede söylemiştin. Ve şimdi de birlikte üniversiteye gitmek. Bu çok hoş."

"Duydun mu Turner?" Connor masanın üzerine eğildi, gözleri atışına odaklanmıştı. "İlk ve son kez biri seni tanımlamak için tatlı kelimesini kullanacak. Buna öz annen de dahil."

"Annen dün gece bana tatlı dedi, Drake." "Bom."

Decker bana bakmadan bir yumruk attı.

"Acıyor dostum," dedi Connor, sopasının üzerinden nişan alarak. "O kadar acıyor ki bu atışı kaçırabilirim..."

Sopası dışarı fırladı, topa bir vurdu ki sekizinci top köşedeki cebe doğru fırladı. Oyun bitti.

Ellerini uzattı ve muzaffer bir edayla sırtıttı. "Ya da belki de değil."

Decker bir küfür mırıldandı. Oyunu kaybetmek umurumda bile değildi,

Ama şimdi Connor'ın Autumn'la zaferi kutlamasını izlemek zorundaydım.

Avucunu onun avucuna vurarak beşlik çaktı ve bir başka Drake Hareketi imzasıyla onun elini tutup ayı gibi sarılmak için kendine çekti. Bunda cinsel bir şey yoktu - onu hemen yere bıraktı ve geri çekildi

-Mümkün olduğunca platonik, dostça dokunuşlar yaptığını biliyordum.

Sana bu kadar çabuk dokunmazdım, diye düşündüm. Beklerdim. Onu dışarı çekerdim. Öyle bir an yaratırdım ki, o an gerçekleştiğinde -her diğerinin tenini ilk kez hissettiğinde- bu yüce bir şey olurdu. Kazanılmış bir şey. Sanki bu kıza olan tutkumun yarattığı hayal kırıklığını ve gizemi bastırabilecekmişim gibi biramı bir kez daha uzun uzun çektim. Bir kütüphane sohbeti, bir tur bilardo, birkaç gülümseme ve şimdi ruhuma ve gitmesine izin vermiyordu. Onu bundan daha fazla tanıyormuşum gibi hissetmem dışında; garip bir tanıma ya da deja vu.

mantıklı.

Sikerim böyle işi.

Boş şişemi barın üzerine çarptım, cebimden biraz para çıkardım ve daha fazla alkol alması için Decker'a verdim.

"Bu raunt benden, çizik için. Başla." Sırtıttı.

"Efendim, evet, efendim."

Connor ve Autumn bilardo toplarını tekrar dizerken ben dart oynamaya geri döndüm. Ruby ve birkaç kişi daha onlara katıldı ve ben kahkahaları ve rahat konuşmaları duymamaya çalıştım.

Kötü ruh halim beni daha iyi bir dart oyuncusu yapmıştı ve kazanmak her zaman işleri daha iyi hale getirmişti. Sonraki yirmi dakika boyunca, sonraki iki rakibimi kolayca yendim; Matt'e verdiğim parayı geri kazandım ve

Gelecek hafta sonu Yancy's'e gel. Rakiplerim kaçtı ve ben tek başıma atış yaptım.

Nişan aldım, ateş ettim, yirmiye vurduğum.

"Nasıl bu kadar iyi oldun?" diye sordu Autumn'un yumuşak sesi arkadan Ben.

Dondum kaldım, kulağımın dibinde bir ok daha vardı ve gözlerim yavaşça döndü ona doğru. Bira bardağının kenarından gözlerini kırptırdı, yüzü kızarmıştı. "Dart tahtası düşmanımın yüzüymüş gibi davranıyorum," dedim.

Güldü ve kendini bir tabureye oturtarak içkisini bir çıkıntıya bıraktı. "Öyle mi? Bu gece kimi şişleyeceksin?"

Ben.

"Oyun oynamak ister misin?" diye sordum. "Sen de gizli bir dart uzmanı mısın?" "Hayır," dedi ve kadehini kaldırdı. "Bu benim üçüncü. Yoksa dördüncü mü?"

Keskin, sivri nesneler konusunda bana güvenemezsiniz."

"Uzun bir sopayı iyi kullanıyorsun gibi görünüyor." Ona yan gözle baktım ve bir ok daha attım. On sekiz. "Yani... bilardoya ara mı verdin?"

Peki ya en iyi arkadaşından?

Başını sallarken saçları lambanın altında kızıl ve altın rengi parlıyordu. "Öndeyken bırakmak zorundaydım. Kötü ateş etmeye başlayıp gizemimi mahvetmeden önce."

"Senin Nebraska havuz köpekbaliğı gizemi."

"Bu benim Nebraska çiftlik kızı gizemimden biraz daha heyecan verici." "Bir çiftlikte mi büyüdün?"

"Doğma büyüme. Babam mısır ve buğday yetiştirir."

Aptal zihnim onu bir buğday tarlasında dururken, parmak uçları sapları okşarken, bakırımsı kızıl saçları güneşte parlarken hayal etti. Basit bir elbise, buğdayın etrafında sığ sulardan oluşan bir deniz gibi eğilip sallanmasına neden olan bir esintiyle dizlerinin etrafında dalgalanıyordu...

"Nasıldı?" diye sordum. "Yani, nasıldı?"

"Çok sevdim," dedi ela gözleri parlayarak. "Toprağı seviyorum. Babamın bir şeyler yetiştirmek için çalışmasını izlemeyi seviyorum."

İçkiden çakırkeyif olmuştu ve bu onu daha da yumuşattı. Konuşması yavaşladı ve Orta Batı ağız geri geldi.

"Ama bu benim için yeterli değildi. Okulda her zaman çok başarılı oldum ve her zaman önemli bir şeyler yapmak için dışarı çıkmayı planladım. 'Dünyayı Kurtarması En Muhtemel Kişi' seçildim." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Hafif bir abartı..."

Omuz silktim. "Miss Congeniality'den daha iyi." "Lisede ne seçiliyordun?" "Bay Congeniality."

Güldü. "Yalancı."

"Bana hiçbir şey oylanmadı."

Başını eğdi. "Hayır mı? Yazık. Seni En İyi Gözler dalında aday gösterirdim."

Atışın ortasında irkildim ve dart metal kenarından fırladı. tahta.

Sonbahar eliyle ağzını kapattı. "Gördün mü, alkol Benim için doğruluk serumu." Birden kaşlarını çatı ve düşünmeye başladı. "Şu şarkı neydi... 'Okyanus Gözleri' mi?"

Düşen dartımı aldım ve tahtadan geri kalanları topladım. "Duymadım."

Birkaç nota mırıldandı. "Okyanus gözleri ve elmas zihin. Bu harika bir şarkı. Bir mısra ve nakarattan yüzlerce kez daha fazlası. Sözleri şiir gibi. Bilirsiniz işte. Söyleyecek gerçek bir şeyleri var."

"Şiir sever misin?"

Lütfen hayır de.

"Bayıldım." Ellerini oturduğu tabureye bastırdı, bacaklarını hafifçe salladı. "Dickinson'ı, Keats'i ve e e cummings'i seviyorum. Özenle seçilmiş birkaç kelimenin nasıl derin tepkiler yaratabildiğini seviyorum. Ya da belli bir ruh hali uyandırmasını ya da gerçek bir şeyler hissettirmesini, anlıyor musun?"

Evet, biliyorum. Kesinlikle biliyorum, Autumn.

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim, bir an için yıldızlara daldım. Daha önce ne hakkında konuşuyorduk? Ah, doğru ya. Çiftliği neden terk ettiğimi."

"Dünyayı kurtaracaksın." Bir dart attım. On dokuz.

"Doğru," dedi. "Nebraska'dan çıkmak ve sahip olduğum her türlü yeteneği alıp büyük bir şeye uygulamak istedim."

"İlgiye ihtiyaç duyan o kadar çok neden var ki ve siz sadece yardım et."

Narin kaşları bir araya geldi. "Sen nasıl...?" "Bana kütüphanede söyledin."

Güldü ve kadehini kaldırdı. "İçki. Filtrelerin silgisi ve hafıza."

O birasıyla meşgulken gözlerimin onu bir aşağı bir yukarı taramasına izin verdim. Çok inceydi; küçük, narin. Vücudu bir dansçınıninki kadar kıvraktı ve ben dudaklarındaki ve dilindeki armut aromasını öperken onu kaldırıp duvara yaslamak için hiçbir şey gerekmeyeceğini biliyordum...

Sonra bana karşı nasıl hissettiğini ve tadının ne kadar tatlı olduğunu anlatan bir şiir yaz.

"...Boston?"

Zihnimi fanteziden uzaklaştırdım. "Ne?"

"Massachusetts yerlisi olup olmadığınızı sordum. Aksanınız Boston'a benziyor."

"Evet." Bir dart fırlattım, sertçe. On. "Boston'un hemen dışında, Woburn'da büyüdüm. Annem ben yedi yaşındayken bizi Southie'ye taşıdı."

"Sadece annen mi?"

Arkamıza, Connor, Ruby ve bazı insanların konuşup gülüştükleri yere baktım.

"Özür dilerim," dedi Autumn. "Bu biraz kişisel bir şey-

" "Evet, sadece annem."

Babamla ilgili soru havada asılı kaldı. Cevap dilimin ucunda tereddüt ediyordu. Ona anlatmak *istiyordum*. Ama Cumartesi gecesi Yancy's'de Çorap Çocuk'un hüznü, acıklı hikâyesini anlatmanın ne yeri ne de zamanıydı.

"Aksanım o kadar belli mi?" Dedim.

"Ummmm..." Başka tarafa baktı, utangaç bir sırıtışın köşesini çiğniyordu. "İyi Niyet *Avcısı* Matt Damon'a göre bir mi?"

Güldüm. "Elbette."

"Sekiz diyebilirim. Tam olarak Matt Damon değil. Ama çalışmaya devam et." "Tabii ki hayır, bırakmayı tercih ederim."

"Sakın buna cüret etme," dedi. "Çok tatlı."

Aksanım tatlı ve gözlerimi seviyor.

Keşke yalnız olsaydık. Ve ayık. Autumn'un yarı poşetli hali eğlenceli değildi ama kütüphanede tanıştığım, dünyanın hangi kırık önce düzelteceğini seçmekte zorlanan kızla konuşmak istiyordum.

Autumn bardağını boşalttı ve taburesinde biraz sallandı. "Tanrım, ben ucuz bir randevuyum."

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordum. "Sana bir şeyler getireyim. Eğer istersen."

"Randevuda olduğumdan değil," dedi, sanki beni duymamış gibi. "Sadece biraz eğleniyorum. Ruby bana hep daha fazla dışarı çıkmam gerektiğini söylüyor." Dudağını ısırды. "Bu beni münzevi ya da tek yaptığım ders çalışmakmış gibi gösteriyor, değil mi? Ben sadece ders çalışmıyorum. Yani, çok çalışıyorum ama aynı zamanda bir ilişkiden yeni çıktım, bu yüzden kesinlikle başka bir şeye başlamakla ilgilenmiyorum."

Connor'la mı? Ya da herhangi biriyle?

Autumn eliyle gözlerini kapattı. "Aman Tanrım, deli bir kadın gibi aşırı paylaşıyorum ve eminim bunların hiçbirini duymak istemezsiniz. İki içkiyle yetinmem gerekiyordu..."

Tabureden kaydı ve tökezledi. Çok uzaktaydım ama Tanrı'ya şükürler olsun ki Connor onu yakalamak için oradaydı.

"Vay canına," dedi sırtarak. "İyi misin?"

Autumn bir an için onun koluna yapıştı. Sonra yanakları kızardı ve gururunu korumak için geri çekildi.

"Ben iyiyim," dedi eteğini düzelterek. "Gitmeliyim. Geç oldu." Etrafına bakındı. "Ruby nerede?"

"Hediye." Ruby, Connor ve Autumn'un arasına girerek kollarını birleştirdi. "Geceyi bitirme zamanı."

Connor telefonuna uzanarak, "Seni geçireyim ve bir Uber çağırayım," dedi.

"Hayır, teşekkürler," dedi Autumn. "Biz ."

"Ben hallederim," dedi Ruby.

"Dur bakalım," dedi Connor. Sanki Autumn'la kalabalık barda yalnızlarmış gibi, gülümsemesini özel kılmak için kararttı. "Seni tekrar göreceğ miyim?"

Autumn'un çenesi bir aşağı bir yukarı hareket etti. "Bilmiyorum. Bu dönem çok işim var."

"Oh, hey, buldum," dedi Connor, daha yüksek sesle. "Gelecek Cumartesi Wes'in koşu yarışına gel."

Gözlerimi kırptım. "Şimdi ne yapacaksın?"

Autumn'un bakışları dans etti. "Gelecek Cumartesi mi?"

"Eğlenceli olacak," dedi Connor. "Oğlumuza yapabilir ve takılabiliriz. Sakin ol."

"Bu sadece bir ön eleme," dedim. "Önemli bir değil."

Lütfen gel.

Lütfen gelme.

Dişlerimi sıktım; her iki durumda da fark etmezdi. Her iki senaryoda da eşit şekilde mahvolmuştum.

"Belki," dedi Autumn. "O zamana kadar ayıklığımı geri kazanıp kazanmadığımı göreceğiz." Connor'a gülümsedi. "Elma şarabı için teşekkürler. Ve havuz için." Bana baktı. "Hoşça kal Weston."

"Evet," dedim ve kolu hâlâ Ruby'ninkine bağlı olarak dışarı çıkışını izledim.

Kız duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Connor bana doğru döndü. "Vay anasını, mükemmel."

"Ne için mükemmel?"

"*Bugüne* kadar, seni moron. O bir yardımsever. Bunu biliyor muydun?" "Evet." Bir avuç dartı aldım ve nişan aldım. "Bunu biliyordum."

Connor, Autumn'un az önce oturduğu tabureye oturdu. "Güzel ve zeki bir kız. Muhtemelen iyi bir aileden geliyor."

"Nebraska'daki bir çiftlikten," dedim ve bir dart attım. Dört.

"Evet ama o çiftliklerden bazıları imparatorluk gibi," dedi Connor.

"Eğer ailesinin bir işi varsa-"

"Hiç parası yok," dedim. "Burada burslu okuyor." "Oh." Connor bir an düşündü, sonra omuz silkti. "Daha da iyisi.

O dünyanın tuzu. Onu ailemle tanıştırmak için eve getirdiğimi düşünebiliyor musunuz? O boku yiyecekler."

Ona şöyle bir baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kıçımın dibindeler, Wes." Connor dalgın bir şekilde Autumn'un yarısı dolu elma şarabını aldı. "Burada sadece dalga geçtiğimi, hiçbir şeyi ciddiye almadığımı düşünüyorlar."

"Çünkü burada hiçbir şeyi ciddiye almadan etrafta dolanıyorsun."

"Biliyorum, . Ama asla kullanamayacağım lanet bir bölüm seçtim."

Connor da Ekonomi'yi seçmişti, görünüşte ona ders yükünde yardımcı olabilmem için, ama çoğunlukla ailesinin onayladığı tek ders olduğu için.

"O zaman bırak," dedim. "Spor barını aç."

"Mezun olana kadar güven fonumu serbest bırakmayacaklarını biliyorsun. Ve o zaman bile, şüphelerim var..."

"Bu konuşmayı yüzlerce kez yaptık," dedim. "Güveni unut. Kredi al ve kendin yap."

"Elbette. Çünkü altı milyon dolardan vazgeçmek o kadar kolay."

Omuz silktim. "Autumn'un davanıza nasıl yardımcı olduğunu anlamıyorum. Eğer onu sadece aileni etkilemek için kullanıyorsan..." Bir dart attım. On sekiz. "Bu berbat bir şey."

"Yapmazdım. Ama o daha önce çıktığım hiç kimseye benzemiyor." Elma şarabını yudumladı ve yüzünü buruşturdu. "Vay anasını, bu armut suyu onu sarhoş mu etti? Çok tatlı." Kıkırdadı. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Donup kaldım. "Öyle

mi?" "Elbette. Kim

istemez ki?"

Dişlerimi sıktım. *Kim istemez ki?*

Dartım uçtu.

Bullseye.

CHAPTER

Six

Weston

"Lanet olsun," diye homurdandı Connor, ertesi Cuma sabahı flanel pantolon ve atletle yatak odasından çıkarken. Cep telefonunu ailesinin bize aldığı tasarım kanepenin üzerine fırlattı. "Onların saçmalıkları için sabahın çok erken saatleri."

Koşu ayakkabılarımı bağlamak için kapının önünde diz çöktüğüm yerden başımı kaldırdım. "Kimin saçmalığı?"

Connor esnedi ve ellerini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Sevgili annem ve babam, ekonomi derslerimde nasıl olduğuma dair aylık raporlar istemeye karar verdiler."

"Ne için?" Diğer ayakkabımı bağladım, sonra ısınmak için ayaklarımın üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladım.

"Her şeyi berbat etmediğimden emin olmak için. Başka?" Connor yine esnedi ve gözlerini yorgunca bana dikti. "Tanrım, Wes, hava aydınlanmadı bile."

"10 mil, yağmur demeden," dedim.

"Biliyorum ama genellikle buna şahit olmak için uyanık olmuyorum. Sana bakmaktan bile yoruldum."

"Sanırım *kıskanmak* doğru kelime..."

Bir kahkaha attı. "Cidden ama. Berbat durumdayım. Berbatım matematik."

Kapının yanındaki konsol masasına yaslandım, kollarımı kavuşturdum ve ona tüm dikkatimi verdim. "Tam olarak ne dediler?"

"*Sorumluluk* sahibi olduğumu *göstermem* gerektiğini söylediler. Ve Ekonomi'de öğrendiklerimi uygulayabileceğimi ve bunu ana dal olarak seçmediğimi kanıtlamak için

Çünkü sen yaptın."

"Yakalandım."

Güldü. "Kapa çeneni."

"Öyleyse çalış," dedim. "Diplomanı aldığında, onu spor barını işletmek için kullanabileceksin."

Connor'ın normalde mega-watt gülümsemesi acıydı. "O küçük ulti­matomun üstüne bir de Jefferson'ın Harvard'dan nasıl onur derecesiyle mezun olacağını anlattılar. Sanki bana *son* söylediklerinden beri bunu unutmuşum gibi. *Ve* Connecticut'tan bir sosyetikle çıkıyor. Muhtemelen nişanlanacaklar gibi görünüyor."

"Zavallı piç kurusu."

İçgüdülerim Connor'ın ailesinin parası olmadan daha iyi olacağını söylüyordu. Annemi beladan kurtardıkları için minnettardım ve Connor ve ben Drake'lerin ödediği kampüs dışı dairede krallar gibi yaşıyorduk. Ama hepsi ödenmemiş borç gibi geliyordu.

Ona doğru ilerledim ve elimi omzuna attım. "Amherst'te kalmak istiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum," dedi, sırtışı geri dönmüştü. "Sen olmasan kaybolurdun yaz."

Sırıttım. "Elinden geleni yap. İhtiyacın olursa sana yardım ederim."

"Tıpkı eski günlerdeki gibi mi?" diye sordu. "Tabii bu kadar çok kağıt olmaması dışında."

"Doğru. Ama matematikte oldukça iyiyim."

"Her şeyde oldukça iyisin."

"gerek yok." Kapıya doğru gittim. "Hey, Wes?"

Döndüm.

"Evet."

"Teşekkürler."

Dilimin ucuna ukalaca bir söz geldi ama yuttum.

Aşağı. En iyi arkadaşım, ailesinin beklentilerinin ağırlığı ezilmiş bir halde kanepeye çökmüştü.

"Sorun değil, dostum," dedim.

"İşkencenin tadını çıkar." Connor koltuğa uzandı ve kolunu gözlerinin üzerine koydu. "Aklıma gelmişken, umarım Autumn yarınki buluşmanıza gelir."

Elim kapı kolunu kavradı. "Ah. Doğru."

Connor'ın endişesi uykulu bir gülümsemeye dönüştü. "O kızı düşünmeden duramıyorum."

Bir numara al.

Başka bir şey söylemeden, serin bir Eylül sabahına adım attım. Şafak doğuda yeni yeni parlamaya başlamıştı. Siyah uzun kollu tişörtüm ve dizlerime kadar inen dar koşu şortumla biraz titredim. Kampüsün dış mahalleleri boyunca koşmaya başladığımda bakır rengi güneş ışığı etrafa yayılıyordu.

Koşmak meditasyon gibiydi. Zihnimi temizliyor ve beni hala rahatsız eden öfke ve acının bir kısmını yakıyordu. Müzik havamda değilsem, bir mantra ile tempomu ayarlıyordum:

Siktir et

onu.

Unut onu.

Gitmiş.

Ama Sonbahar'la tanıştığımdan beri, sokaklar altımdan kayarken ayaklarım yeni bir ilahiyle kaldırırma vuruyor.

Unut

gitsin.

Unut onu.

Hayatına

devam et.

Bu kızı düşünmeden edemememin hiçbir anlamı yoktu. Amherst, çoğunu İncil'den tanıdığım zeki ve güzel kadınlarla doluydu. Yine de Autumn Caldwell'in güzel gülümsemesi ve tatlılığı uyanık olduğum her anı kaplıyordu. Ondaki iyi ve bütün bir şey benim içimdeki çürümüş ve kırılmış bir şeye sesleniyordu.

Unut

gitsin.

Unut onu.

Hayatına

devam et.

Sözcükleri ayaklarımın kaldırırma vuruş ritmiyle harmanladım. Nefes alışlarımın arasına sıkıştırdım.

O gün işe yaramadı. Autumn Caldwell düşüncelerimde canlıydı ve ondan kaçamazdım.

O öğleden sonra en sevdiğim derse girdim: Şiir, Deneme ve Lirik Yazım. Gerçekten önemseydiğim dersleri alabileceğim bir İngiliz Edebiyatı yan dalıyla Ekonomi ana dalımın arkasına saklandım.

Profesör Ondiwuje, form üzerine verdiği dersin sonunda bize bir Şiir.

"Adanmışlık Nesnesi," dedi konferans salonunun önünden. O Otuzlu yaşlarının ortasındaydı; pürüzsüz, esmer bir teni, zekâ ve gözlemlerle keskinleşen gözleri vardı. Saçları gri takım elbisesinin yakalarından taşıyordu.

"Yaratıcılığınızı genişletmenizi istiyorum. Nesne bir kişi olabilir elbette. Ya da bir hayal. Bir hedef. Fiziksel bir eşya. En yeni iPhone..."

Altmış öğrenciden oluşan sınıfta hafif bir kahkaha tufanı koptu.

"Derin kazın ve masada hiçbir şey bırakmayın" dedi. "Çünkü sanatta sınır yoktur. Yıl sonunda dersimden tek bir çıkarımınız olacaksa, o da şiirin - düşüncelerimize şekil verdiğimiz sözcüklerin - düşüncelerimiz kadar sınırsız olduğu olsun."

Küçük oditoryum coşkuyla dalgalandı.

"Bay Turner," diye seslendi Profesör Ondiwuje dersten çıkan öğrencilerin gürültüleri arasında. "Sizinle bir dakika görüşebilir miyim?"

Sırt çantamı omuzladım ve yan merdivenlerden masasına indim. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Michael Ondiwuje büyük olasılıkla gezegende örnek aldığım tek adamdı. Yirmi dört yaşında şiir dalında William Carlos Williams Ödülü'nü kazanmıştı. *Afrika'nın Son Şarkısı* adlı koleksiyonunun iyi yıpranmış, kulakları çınlamış, altı çizilmiş bir kopyası kitaplığımda duruyordu.

Profesör masasının kenarına oturmuş, bazı evrakları karıştırıyordu. Kağıtlar.

"İki hafta önce gönderdiğiniz kompozisyonu ve şiiri okudum," dedi. dedi. "İkisi de çok iyiydi. Hatta mükemmeldi."

"Teşekkür ederim, efendim," dedim, vücudumdaki her hücre "Vay anasını!" diye bağıırıyordu.

Michael Ondiwuje az önce işimin mükemmel olduğunu söyledi.

Profesör gözlerini kâğıtlardan kaldırıp benimkilerle buluşturdu. Beni inceliyordu. Beni içine alıyordu. "İngiliz Edebiyatı senin yan dalın, değil mi?" diye sordu sonunda.

"Bu doğru."

"Ekonomi bölümünü bitirince ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Wall Street'te çalışırım." "Yapmak istediğin şey bu mu?"

"İyi bir işim ve düzenli bir gelirim olsaydı ailemin durumu için daha iyi olurdu," dedim yavaşça.

Başını salladı. "Anlıyorum ama senin gibi bir yeteneğin bir şey söylemeden sınıfımın arkasından sıvışıp gitmesine izin veremem."

Çantamın yerini değiştirdim. "Tamam."

"Çalışmalarınızı okuduğumda, içinde derin ateşler yanan ve etrafında soğuk bir duvar olan genç bir adam hissediyorum."

Profesör O'nun bakışları acımasızdı ama ben kafamı çevirmedi. Başımı hafifçe salladım.

"Kanında şiir olan bir adam," diye devam etti profesör. "Ama kanının herkesin görebileceği bir yere dökülmesini engelliyor. Arkada oturuyor. Konuşmuyor. Bu sırada kelimeler içinde birikiyor. Ve onunki gibi bir zihin ve kalp için, tüm bu duyguları kabul etmek zordur. Bu çok fazla. Tehlikelidir. Acıtıyor." Gözleri benimkilere dikilmişti. "Öyle değil mi?"

Daha önce kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı. Sanki göğsümü açmaya ve kilitli tuttuğum şeye ulaşmaya çalışıyordu. Kendime sakladığım kelimeler ve düşünceler. İçgüdülerim uzaklaşmak yönündeydi. Ya da kaçmak. Ama içimde derin bir özlem kuyusu kıpırdandı ve yazarak bir hayat kurmuş birinin huzurunda durmak istedim. İstersem benim de uzanıp dokunabileceğim bir gerçeklik.

Çantamı tekrar kaydardım.

Profesör O'nun gülümsemesi geri döndü. "Sizi görüyorum Bay Turner. Ve sizi duymak istiyorum. Bu Adanmışlık Nesnesi ödevi için bana kanınızı, cesaretinizi ve ateşinizi verin. Bana her şeyinizi verin."

"Her şey mi?" Gergin bir şekilde gülümsedim. "Hepsi bu kadar, ha?"

Bir eliyle omzuma dokundu. "olduğunu biliyorum."

Derslerden sonra, yarış öncesi rutinim için boktan arabamı Panache Blanc fırın-kafeye götürmek üzere daireye geri döndüm: bir gece önce büyük bir sandviçle karbonhidrat yüklemesi.

Arabam liseden mezun olduğumda okul harçlığımın bir kısmıyla aldığım on beş yıllık gümüş rengi bir Dodge Stratus'tu. Drake'ler bana daha iyi bir şey almaya çalışmışlardı ama ben reddetmişim. Eskiydi, yazın çalıştırmak için üç, kışın ise on ya da daha fazla deneme yapmam gerekiyordu ama o benim arabamdı.

Evimizde, Connor'ın yepyeni, hatun mıknaatısı, sekiz milyar beygir gücündeki Dodge Hellcat'inin yanına park edilmişti.

Eski sedanıma anahtarı çevirirken, *"İki Dodge'un Hikayesi"* diye düşündüm. Üç denemeden ve bir duman geçirmesinden sonra motor tekleyerek canlandı.

Panache Blanc'da, buğday üzerine filiz ve salatalık ve bir meyve ile köşedeki bir masaya oturdum, boş bir defteri ve içine yazmam gereken her şeyi bana ver şiirini düşündüm.

Profesör Ondiwuje lanet ruhumun röntgenini çekmiş, hiçbir şeyi atlamamıştı. Duygularımı konuşmak yerine yazdığımı biliyordu. Yüksek sesle konuşmak zayıflık gibi geliyordu. Babamı sevmiştim. Ona kendi sesimle söylemişim ve arabayla uzaklaşırken arkasından haykırmışım. O bu sevgiyi aldı ve bir çöp gibi attı. Bir daha asla kendimi bu kadar çıplak ve açıkta hissetmeme izin vermeyecektim. En azından yüksek sesle. Yazmak farklıydı.

Acıtıyor, değil mi?

Hem de çok fazla. Bu da yazacak çok fazla kan, bağırsak ve ateş olduğu anlamına geliyordu.

Kalemimi kağıda koydum. *Hadi yapalım şu işi, orospu çocuğu.*

Beş dakika sonra etkileyici bir Bruins logosu karalamışım.

Sayfayı çevirdim ve zihnimin dolaşmasına izin verdim. Sayfada bakırımsı kızıl saçlar ve değerli taşlar gibi gözlerle ilgili satırlar belirmeye başladı.

"Tabii ki hayır. Oraya gitmiyoruz."

Bunları karladım ve tekrar denedim. Kalemim karaladı ve sonra bir cümle ortaya çıktı.

Gözleri mevsimin kişileşmiş haliydi.

Sayfayı yırttım ve top yaptım.

Sonraki bir saat boyunca müşteriler etrafımdan gelip geçti. Yavaş, tembel bir hafta içi gecesi. Düzenli olarak opera söyleyen ve soneler okuyan iri yarı Fransız Edmond yoktu ama Phil tezgâhın üzerine uzanmış, telefonunu karıştırıyordu.

Sandviçin yarısını bitirdim ve kalemimi tekrar elime aldım.

Onun dışında bir konu seç. Koşu. Koşu hakkında yaz.

Güvenli. Kolay. Başlangıç tabancası ateşlenmeden hemen önce kaslarıma dolan adrenalini tarif edebilirim. Ya da bir engelin üzerinden uçmanın nasıl bir his olduğunu. Ya da ciğerlerim yanarken ve bacaklarım bitiş çizgisine doğru ilerlerken baton yarışının son ayağını...

Autumn'un terli olmamı umursamadan kollarını boynuma dolamamı beklediği ve beni öptüğü yer...

"Tanrım..."

Tam geceyi bitirmek üzereydim ki Adanmışlık Nesnem kapıdan içeri girdi. Kızıl saçları ve yeşil elbisesiyle bir avuç dolusu yakut ve zümrüt gibi görünüyordu. Aptal kalbim dörtmala havalandı ve sonra enfes yüzü beni görmek için aydınlandığında neredeyse duracaktı.

"Selam," dedi. "Seninle burada tanışmak güzeldi."

"Evet," dedim, gözlerim uzaklara bakmadan önce onu olabildiğince hızlı bir şekilde içine çekti. "Dünya küçük."

"Dünya küçük mü? İki yıldır burada çalışıyorum ve seni hiç görmedim." Karşımdaki sandalyeye oturmaya başladı, sonra dondu kaldı. "Meşgul müsün? Sadece programımı almaya geldim. Sizi rahatsız etmeyeyim."

"Beni rahatsız etmiyorsun." Ona yer açmak için eşyalarımı onun masasının yarısından kaldırdım. "Burada çalıştığını bilmiyordum."

Autumn sandalyeye yan oturdu, çantası kucağındaydı. "Çoğu sabah ve Pazar günleri çift vardiya." Yarısı yenmiş sandviçin olduğu tabağıma baktı. "Yarınki buluşman için karbonhidrat yüklemesi mi yapıyorsun?"

"Evet."

"Connor'ın Yancy'lerde bundan bahsettiğini hatırlıyorum." Autumn'un yanakları pembeleşti. "Tanrım, o gece berbat haldeydim. Kötü bir şey söylemedim, değil mi?"

Okyanus gözlerim olduğunu söylemiştin.

"Hayır, güvendesin."

"Tanrı'ya şükür. İttiğim zaman filtrelerim yok ve hafızamı kaybediyorum," dedi gülerek. "En kötü kombinasyon."

Bu da muhtemelen okyanus gözlerim olduğunu söylediğimi hatırlamadığı anlamına geliyordu. Ya da şiir ve müzik hakkındaki konuşmalarımızın çoğunu. İçki yüzünden silinmişti ve geriye kalan tek şey gülmek ve Connor'la bیلardo oynamaktı.

Hayal kırıklığı beni , ama onu fırçaladım. *Böylesi daha iyi. Onun için.*

Bakışları karalamalarla dolu kâğıdıma takıldı. "Çok mu çalışıyorsun, az mı çalışıyorsun?"

"Bir... ödevim var." Defteri temiz bir sayfaya çevirdim. "İleri Makroekonomi."

"Doğru, sen ekonomi okuyorsun. Bir vurgunuz var mı?" "Henüz değil," dedim ve sessizliği doldurmak için çabaladım; ona Böylece konuşmayı o yönlendirmek zorunda kalmayacaktı. Ama beynim dakikada binlerce düşünceyi ateşlerken kız beni dilsiz bıraktı.

Ödeviniz sizinle ilgili ve her ışıktaki ne kadar güzel görüldüğünüze vurgu yapıyor. Güneş ışığında, bir barda, loş bir kafede. Bağlılığımın nesnesi. Sadece birkaç dakikadır senin yanıdayım ve hakkında yazmak istediğim tek şey sensin.

"...yarın mı?"

Gözlerimi kırptım. "Pardon, ne dedin?"

"Yarın kaç yarışınız var?" "Üç."

"Bir günde üç tane mi?" dedi. "Bu zor mu?"

"Birbirlerine dağılmış durumdalar, böylece toparlanmak için zamanım oluyor. İkisi kısa, 60 metre ve 110 metre engelli. Sonra da bir baton bayrak yarışı."

"Ne zamandır pistte koşuyorsun?"

"Çocukluğumdan beri."

"Ve Connor bunca zamandır sana tezahürat mı yapıyordu?"

"Her buluşmaya gelir," dedim. "Hiçbirini kaçırmadı. Aslında uzun zamandır arkamı kolluyor. Hazırlık okulundan beri, diğer çocuklar bana bir sürü şey için bok atarken. Hiç param olmadığı için."

Connor bütün bunları benim için yaptı çünkü o benim en iyi arkadaşım ve beni asla aldatmaz. Ne bir kız için, ne de herhangi bir sebep için.

"İyi bir adam, değil mi?"

"En iyilerden biri," dedim.

Autumn bunun üzerine güzelce kızardı ve çenesini elinin üzerine koydu. "Hazırlık okulu nasıldı?"

"Çok soru soruyorsun."

Omuzlarını silkti. "değil. Einstein' dediği gibi, özel bir yeteneğim yok. Sadece tutkulu bir merakım var."

"Bundan şüpheliyim."

"Einstein'ımdan şüphe mi ediyorsun?"

"Özel bir yeteneğiniz olduğundan şüpheliyim."

Autumn'un gülümsemesi yumuşadı. "Bilardo oynamak bir yana, bunu göreceğiz. Eee. Hazırlık okulu. Kulağa geldiği kadar gergin miydi?"

"Daha da kötüsü. Üniformalı bir sürü zengin çocuk. Kendimi kazara bir film setine girmiş gibi hissettim."

"Nasıl yaptın...?"

"Paran mu? Ben de bunun için burs aldım."

Autumn uzandı ve elime mini bir beşlik çakar gibi dokundu. "Aferin sana. İz?"

Başımı salladım ve kahvemden bir yudum aldım. Autumn'un Çorap Çocuk hakkında hiçbir fikri yoktu ve şansı yaver giderse ait olduğu çekmecede güvenle kilitli kalacaktı.

"O uzun zamandır koşuyorsun," dedi.

Kovalamak, kaçmak değil. Ölene kadar o lanet arabayı kovalayacağım.

"Evet," dedim. "Lafı ...?"

"Yarın geliyor muyum?" İç çekti. "ama..." Hafifçe öne doğru eğildim. "Ama...?"

"Ama bu çok garip. Sen onun en iyi arkadaşısın. Ben sadece..." Autumn dudağını ısırды. "Bu konuyu seninle konuşmalı mıyım bilmiyorum."

"Ne hakkında konuşuyorduk?"

Parmaklarını çenesine vurdu. "Geçen gece eğleneliydi. Oda arkadaşım Ruby bana ihtiyacım olan şeyin eğlence olduğunu söylüyor. Ama şu anda biriyle bir şeylerin peşinden gitmem gerektiğini sanmıyorum. Özellikle de nasıl elde ettiğimi bilerek." "Nasıl elde ediyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Seni aramaya başlamalı mıyım? bizim evin dışındaki çalılıklarda?"

Bir peçeteyi topladı ve bana doğru fırlattı. "Evet. Kampı çoktan kurdum. Bu arada evden çıkarken ışıkları kapatmayı unutmamalısın. Enerji tasarrufu sağlar."

Sırıttım. "Bunu hatırlamaya çalışacağım."

Sonbahar da sırttı, sonra içini çekti. Kollarını masaya dayadı ve çenesini kollarına dayadı. "Ama gerçekten, benim tam bir kız olduğumu düşüneceksin."

"Bana fazla seçenek bırakmıyorsun."

Güldü ama gözlerini kaçırmadı; bakışlarımı sabit tuttu. "Ben romantizm istiyorum. El ele tutuşmak ve aşk mektupları istiyorum. Havai fişekler. Bunların hepsini istiyorum ve bununla . Ama bu çok büyük bir beklenti, bu yüzden hiçbir şey beklememek için elimden gelenin en iyisini yapacağım ve sadece buna katlanacağım." Gözlerini kıstı

Bana. "Tüm bu gizli bilgileri doğruca Connor'a götüreceksin, değil mi?"

Yanaklarıma bıçak saplanmış gibi hissetmeme rağmen gülümsedim.

"Bunu yapmazsam iyi bir arkadaş olamam."

"İşte tam da bu yüzden onun hakkında konuşmam gereken yanlış kişi sensin."

Bundan daha doğru bir söz olamaz.

"Senden hoşlanıyor," dedim, cümleyi dişlerimin arasından geçirerek.

"Yani, seni daha yakından tanımak istiyor."

Gözleri parladı, ela irislerinde altın ışıltılar belirdi. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Tüm beklentiler bir yana, Connor iyi bir adam. Yumuşak başlı. Gülmeyi ve diğer insanları güldürmeyi sever. Ama bir palyaço değil. Sunacak çok şeyi var."

"Tam bir kanat , değil mi?"

Evet, çünkü o da benim için aynısını yaptı. Hiç tereddüt etmeden.

Midemde bir duygu savaşıyla, "Bu yarınki buluşmaya geleceğin anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Evet, öyle. Bir, çünkü seni yarışırken görmek istiyorum.

İki..." "Çünkü eğer gidersen ve Connor , bu berbat olmaz."

"Berbat olmazdı, o yüzden bu konuyu kapatıyorum," dedi ama ayağa kalkıp çantasını omuzlarken yüzü yeniden kızarmıştı. "Atletizmde 'iyi şanslar' demek kötü şans mıdır?"

"En kötüsü. Az önce beni lanetledin. Çok teşekkürler." Sırıttı. "Özür dilerim. Bacağını kır."

"Şimdi sıçtım. Defol git buradan."

Sonbahar güldü ve tabağımdan bir filiz kopardı. Bir buğday sapı gibi ağzının köşesine sıkıştırdı ve onu çiftliğinde görmek için ani, umutsuz bir istek duydum; pahalı görünümlü elbiseler giyen, ancak yıpranmış ayakkabılar giyen ve muhtemelen on yıl önce yeni olan bir çanta taşıyan bu kır çiçeğini.

"Hoşça kal Weston," dedi küçük bir el sallayarak. "Güle güle, Sonbahar."

Phil'i selamladıktan sonra arka tarafa geçip elinde katlanmış bir kâğıtla dışarı çıkmasını izledim. Bana bir kez daha el salladı ve gülümsedi, sonra da gün ışığına çıktı.

Connor'dan hoşlanıyor.

Bu artık tartışmaya açık değildi. Mürekkep kadar siyah ve beyaz bir gerçek Kağıt.

Acıtıyor. Acıtmıyor mu?

Kalemimi nmdeki boş sayfaya koydum ve yazmaya başladım.

CHAPTER *Seven*

Sonbahar

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Ruby dedi ki. "Connor'la takılmak için Wes'e destek olmaya mı geldik?"

"*Ve* ayık görünmek için," dedim. "Geçen hafta sonu çok sarhoş olduğum için bunu telafi etmem gerekiyor."

"*O kadar* da sarhoş değildin. Tuvalet sanarak temiz çamaşır yığınınına işeyen bir sarhoş değildin." Ruby başını salladı. "Tanrım, geçen yıl Marty'nin partisindeki o zavallı kızı hatırlıyor musun?"

Kıkırdadım. "Sanırım ertesi gün eyalet dışına transfer oldu."

"Akıllıca bir hareket." Parlak güneşin altında Richard F. Garber sahasındaki piste doğru yürürken Ruby tasarım güneş gözlüklerini düzeltti. Her zamanki bol, hafta içi kıyafetleri yerine kot pantolon ve karamel tenini tam olarak ortaya çıkaran krem rengi V yakalı bir bluz giymişti.

Buna karşılık, boynuma kadar iliklenen bebek mavisi bir güneş elbisesi içinde kendimi biraz ilkel hissettim. Ama kolayca yanıyordum ve zaten parfümümü bastırarak kadar bir milyon SPF güneş kremi sürmüştüm.

"Her neyse," dedim. "Yancy's'de çok dikkatsizdim. Daha iyi bir izlenim bırakmalıyım."

"Wes'e mi Connor'a mı?"

Ona bir bakış attım, o da hemen karşılık verdi.

"Dün gece fırında Weston'a rastladım," dedim. "Öyle mi?"

"takıldık." "Ve?"

"Ve ondan hoşlanıyorum. Onunla konuşmayı seviyorum."

"İkiniz Yancy's'de oldukça samimi görünüyordunuz."

"Benim tipim değil," dedim. "Benim için biraz... fazla karanlık."

"Oturduğum yerden oldukça altın gibi görünüyor," dedi Ruby, güneş gözlüklerini indirip gözlerini sahaya dikerek.

Bakışlarını takip ettim ve Weston'ı beyaz ve mor Amherst kıyafetleri içinde takım arkadaşlarıyla ısınırken buldum. Tufts, Wesleyan ve Williams'tan gelen rakipler daha uzakta kendi gruplarına dağılmışlardı.

Amherst takım arkadaşları konuşup gülüştüler, Weston ise ısınma pantolonunu ve ceketini çıkararak ayrı durdu. Altına, vücudunun uzun ve zayıf hatlarını ortaya çıkaran beyaz bir koşu atleti ve mor bir şort giymişti. Bronz teninin altında kasları esniyor, koşu üniformasının dar hatlarıyla mükemmel bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Tanrım, çok güzel.

"Bunun için burada olmadığına emin misin?" Ruby sordu. "Çünkü ben *çok* bunun için buradayım."

"Tanrım, Rube," dedim, başımı çevirmeden.

"Tüm takımdan bahsediyorum, sadece Wes'ten değil. Kahretsin, az önce bir atletizm hayranı oldum." Elini uzun bacaklarını uzatan adamlara doğru salladı. "Şunlara *bakın*. Yakında koşacaklar, sıçrayacaklar ve terleyecekler..."

Güldüm, bakışlarım Weston'ı yutarken yanaklarıma yayılan serin esintiye minnettar oldum.

"Evet, şu Wes çok yakışıklı," dedi Ruby. "Ama haklısın, kaşlarını çatmış durumda. Ya da belki de sadece kötü bir Dinlenen Pislik Surat vakası vardır."

"Öyle bir şey yok. Ve o iyi bir adam. Ama o-"

"Connor değil." Sırıttı. "Şeytandan bahset. Bu olmalı eğlenceli."

Bakışlarını takip etmek için döndüm. Connor tribün basamaklarını çıkıyordu. İkişer ikişer bizimle buluşmaya geldi. Kot pantolon, tişört ve hafif bir ceket giymişti ve hepsi de podyumdan fırlamış gibi görünüyordu.

"Başardın!" Connor'ın geniş açık, kaygısız gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. "Ve vay canına, harika görünüyorsun."

Bir daha kendimi dokunaklı bir aptal durumuna düşürmeyeceğime yemin ederek elimi uzattım. "Sizi gördüğüme sevindim."

Connor'ın eli benimkini yuttu ve sonra beni kucaklamak için çekti.

İyi bir sarılma için yaşadım. Beni güvende hissettiren ya da rahatlatan bir şey. Edmond de Guiche benim uzun zamandır sarıldığım kişiydi ama Connor'ın güçlü kollarıyla sarmalandığımda, onun kolonyası ve teninin sıcak kokusuyla dolduğumda...

Adil değil, diye düşündüm, bedenim onun geniş bedenine karşı erimeye başladığında.

Göğüs.

Beni bıraktı ve Ruby'nin omzunu sıkmak için geri çekildi.

"Geldiğinize çok sevindim. Şampiyonumuzu orada gördük mü?" Connor gözlerini gölsahayı taradı. "Ah. İşte orada." Ellerini birkaç kez birbirine vurdu, sonra ağzının üzerine götürdü ve "*Sen benim oğlumsun, Blue!*" diye bağırdı.

Weston başını kaldırdı ve kalabalığı taradı. Connor'ı buldu, ona parmağını gösterdi ve sonra gözleri beni buldu. Küçük bir el salladım. Weston bir süre bakışlarımı tuttuktan sonra gerinmeye devam etti.

"Eski Turner cazibesi," dedi Connor gülerek.

"Nasıl oluyor da takımıyla takılmıyor?" diye sordum.

"Weston başkalarıyla iyi çalışmıyor ya da oynamıyor."

Kaşlarımı çattım.

"Onun için üzülme," dedi Connor. "Koştuğunu görene kadar bekle."

Connor'ın arkadaşına duyduğu bariz sevgi ve gururlu gülümsemesi karşısında göğsümde sıcak bir his yayıldı.

Amherst koçu takımını toparladı. Takım yüksek sesle "*Gooo Mammoths!*" diye bağırdığında Weston elleri kalçalarında, dinliyor ama katılmıyordu.

İlk yarış 60 metre koşusuydu. Weston, biri Amherst'ten takım arkadaşı olan diğer sekiz yarışçıyla birlikte sıraya girdi. Koşucular yerlerine çömelmiş, parmaklarını pistte gezdirirken kendimi tribünün kenarında, alt dudağımı ısırırken buldum. Hep birlikte bacaklarını düzelttiler, elleri hala yerdeydi. Silah patlamadan önceki o birkaç saniye içinde hava gerilmişti. Başladığında gerginlik dağıldı. Koşucular havalandı ve biz de onları alkışladık.

Dokuz adam yan yana yarıştı, uzun bacaklardan oluşan bir kütle. Weston hemen öne geçti ve birkaç saniye içinde yarış sona erdi. Takım arkadaşları ellerini çırpı ve popolarına vurdu ama sadece biri Weston'a bir şey söyledi. O da başını sallayarak karşılık verdi, elleri kalçalarında ve zor nefes alıyordu ama ağır değildi. Connor sahada olsaydı, Weston'ın istese de istemese de bir ayı sarılmasıyla karşılaşacağını hayal ettim.

Skor tabelası isimler ve sürelerle aydınlandı.

Turner, W. AMHERST 6.97

İkinci sırada bitiren yarışmacının süresi 7.14'tü.

"Vay anasını," dedim.

Connor ışınlandı. "Dünya rekoru 6.39. Benim oğlum *hızlı*." Ellerini tekrar ağzının üzerinde birleştirdi. "Aferin, T!"

Weston gülümsemedi ama Connor'a yine parmak sallamadı.

Ya da.

Connor bana döndü. "İçecek bir şey ister misin? Limonata?" "Harika olur, teşekkürler," dedim.

Eğildi. "Ruby?" "Lütfen."

Küçük cüzdanıma uzandım. "İşte, izin ver..."

"Ben hallederim," dedi. "Sıkı durun. Wes yarışlarından önce biraz zamanımız var. tekrar." Ayağa kalkmaya başladı, sonra tekrar oturdu. "Bir saniyenin daha geçmesine izin vermeden önce, bugün gerçekten çok güzel görüldüğünü söylemek istiyorum."

Göğsümde bir sıcaklık yayıldı. "Teşekkür ederim."

Üzerimizden merdivenlere doğru yürüdü ve sağındaki birine el sallayarak, solundaki biriyle konuşmak için duraklayarak aşağı indi. Tribünlerin bu kısmı bu ön yarışlar için yarı yarıya bile dolu değildi - belki altmış seyirci - ama Connor herkesi tanıyor gibiydi.

Ruby bana doğru eğildi. "Sana bir şey söylemem gerek, Outs."

"Ne?"

"Bugün *çok* güzelsin." Onu ittim. "Kapa çeneni."

"Bu çocukta hareket üstüne hareket var."

"Sence hepsi rol mü?"

"Hayır, ama o da şu pist adamlarından biri gibi - çok fazla antrenman yapıyor, hünerini geliştiriyor."

"Çok tatlı biri," dedim.

"O kesinlikle buradaki en popüler çocuk." Ruby çenesini sahaya salladı. "Wes için aynı şeyi söyleyemem."

Weston yine tek başınaydı, su bardağından bir şeyler yudumluyor ve bir sonraki yarış olan 800 metreyi izliyordu.

"Belki de içine kapanık biridir," dedim. "Bunda bir suç yok."

"Diyor reformcu içe kapanık. Bu arada, seninle gurur duyuyorum. Yani, iki hafta sonunda iki sosyal etkinlik. Bu bir rekor."

Güldüm ve dirseklerimin üzerinde geriye yaslandım, yüzümü güneşe döndüm, kat kat güneş kremime güvendim. Serin bir esinti sıcaklığın etkisini azalttı. Connor limonata ve patlamış mısırla geri geldi. Kolayca konuştuk, bol güldük ve genel olarak gün daha mükemmel olamazdı.

Pist ekibi 110 metre engelli için hazırlıklarını tamamladı ve Weston diğer dokuz yarışçıyla birlikte sıraya girdi.

Connor bana doğru eğildi, uzattığı kolu bize en yakın olan dış şeritteki Weston'ı gösteriyordu. Kolonyasının kokusu burnuma doldu ve kirli sakalı yanağımı okşadı.

"Ona dikkat et," dedi Connor, sesi alçak ve hırçındı. "Engelli koşucuların çoğu her engel arasında dört adım atar ama bazıları sadece üç adım atabilir. Wes üç adım atıyor, bu da ona daha büyük bir avantaj sağlıyor."

Başımı hafifçe çevirdim. Connor'ın çenesi neredeyse benimkine değiyordu ve gözlerimiz buluştu. Bu kadar yakından, yeşil yüzler keskin ve netti. Bakışları gözlerimden ağzıma doğru kaydı. Kalbim onun saf erkeksi mükemmelliği karşısında çarpmaya başladı ve Mark için duyduğum kalp acısı bir anda başka birine aitmiş gibi göründü.

Anonsçunun yarışçılara işaretlerini almalarını söylemesiyle o an bölündü. Connor belli belirsiz gülümsedi ve ikimiz de dikkatimizi sahaya çevirdik.

"Gidelim, Wes!" diye bağırdı.

Yarışçılar sıraya dizildi, çömeldi ve silahla havalandı.

"Gördün mü?" Connor heyecanla söyledi. "Üç adım atıyor..."

Saymaya çalıştım ama Weston çok hızlıydı. Engeli aşmak için açılmadan önce bacakları bir yel değirmeni gibi bulanıktı. Sol bacağını gerdi, sağ bacağını altına sıkıştırdı ve her seferinde mükemmel bir zarafetle bir sonraki üç adıma indi. Ritmini bir kez bile bozmadı. Diğer engelli koşucular çitleri yıktı ama Weston her birini aştı ve yarış kazandı. Yarışı ikinci sırada bitirenden en az yarım saniye daha hızlı olduğunu bilmek için saate bakmama gerek yoktu.

Ruby, Connor ve ben alkışladık ve sonra Connor tekrar bana doğru eğildi. "Üç adım. O yenilmez."

Gülümsemesi bulaşıcıydı ve gözlerinin benimkileri tutuşu...

Yavaşla biraz. Az önce kalbiniz kırıldı ve şimdiden çıkıntıya geri tırmanıyor, başka bir atlayış yapmayı düşünüyorsunuz.

Kendimi bir silkeledim. İşte tam da bu yüzden evde kalmalıydım. Sıradan bir ilişki yaşayamazdım. Popülerliği ve hareket cephaneliğiyle Connor muhtemelen ciddi bir ilişki istemiyordu.

Ve romantik kalbim daha azını istemiyordu.

Connor'ın gülümsemesine karşılık verdim ve yüzümü öne çevirdim. Öğleden sonrasının geri kalanında, sohbetimizi yüzeysel konularda tutmak için elimden geleni yaptım: müzik, bölümler ve üniversite hayatı. Ancak Connor'ın her gülümsemesinde, her kahkahasında, her rahat dokunuşunda, atlamamı fısıldayan bir çekim hissettim - düşüşün heyecan verici olduğunu. Ama zeminin ne kadar sert ve acımasız olabileceğini çok iyi hatırlıyordum.

CHAPTER

Eight

Weston

Üçüncü ve son yarışım 4x400 metre baton bayrak yarışıydı. Koç Braun basit bir nedenden dolayı beni hep çapa koştururdu - yarışları kazanırdım. Takım arkadaşlarımın hâlâ benimle konuşmasının tek nedeni de buydu. Bana göre hava hoş. Arkadaş edinmek için orada değildim. Kazanmak için oradaydım.

4x400 yarışı başladı ve baton önce bir, sonra iki kez el değiştirirken ben de son ayak için pistteki yerimi aldım. Takım arkadaşlarımızın son düzlük için virajı dönmesine yaklaşık yirmi saniye vardı ve üzerimizde gergin bir bulut vardı. Hepimiz omuzlarımızın üzerinden bakmak için boynumuzu büktük, kollarımız baton için geriye uzandı, hazırдық ve tanrılara onu düşürmememiz için dua ediyorduk.

"Hey," dedim sağımdaki kulvarda koşan Tufts koşucusuna, iki yıldır karşı karşıya koştuğum adama. "Hey, Jacobs."

Todd Jacobs -zayıf ve esmer- bana hızla baktı, kaşlarını çattı. "Harika. Amherst Pisliği'yle bir sezon daha. Tam da her zaman istediğim şey."

"Üniformamı beğendin mi?" diye sordum.

Üçüncü bacak koşucuları virajı dönüyordu. Çapalar yarım adım atmaya başladı. Jacobs'ın bakışları önce bana, sonra da yaklaşmakta olan takım arkadaşına kaydı.

"Ha?"

"Üniformamı beğendin mi?" dedim.

"Aldırma ona," dedi solumdaki Wesleyan'dan koşucu Hayes Jones, koyu renk gözleri arkasındaki pistte. "Sadece seni kızdırmaya çalışıyor."

"Peki ya sen Jones?" Ben sordum. "Üniformamı beğendin mi?"

"Siktir git, Turner."

Şimdi hepimiz koşuyorduk, takım arkadaşlarımız yaklaştıkça kollarımız uzuyordu, kendi kolları da uzundu.

"Harika bir üniforma," dedim, takım arkadaşım Doug Bonham bayrağı devretmek için uzanırken artık daha hızlı koşuyordum. "Bekle, sana arkadan nasıl görüldüğünü göstereyim."

Copun avucuma çarptığını hissettim, parmaklarımı etrafına doladım ve havalandım. Saniyeler içinde Hayes, Jacobs ve diğer koşucuları arkamda bırakmıştım.

Koşarken bacaklarımdaki enerji rezervlerini çağırdım ve hafızamdaki acının için için yanan korlarını yeniden alevlendirdim. Pislik babama duyduğum öfke. Onu da toz duman içinde bırakamadığım için kendime duyduğum öfke. Hâlâ umursadığım için öfke... Beni öldürse bile hepsini lanet bir zafere dönüştürebilirdim.

Bu öfke alev alev yandı ve bedenimi sertçe ittim. Kaslar çığlık atıyor, ciğerlerim yanıyor, midem binlerce düğümle geriliyordu. Sanki diğer yarışçılar on metre arkamda değil de kıcımdaymış gibi koştum ve bitiş çizgisini herkesten dört saniye önde geçtim.

Kazandığım onaylanınca sopayı bıraktım, en yakındaki çöp kutusuna doğru yavaşça koştum ve içindeki boş kağıt su bardaklarının üzerine kustum.

Yarış sonrası ritüelim: Karbonhidrat boşaltımı.

Doğrulup elimin tersiyle ağzımı sildiğimde Koç Braun, "İyi galibiyet Wes," dedi. Bana bir bardak su uzattı ve omzumu sıvazladı. "İyi misin?"

Hâlâ nefesimi tutarak başımı salladım. Bir şey söylemek, belki de bir tavsiyede bulunmak için ağzını açtı ama sırtımı alkışlamayı ve beni yalnız bırakmayı tercih etti. Birinci sınıfta öğrenmişti ki, o ne zaman isterse o zaman ortaya çıkıyordum ve o ne derse koşuyordum. Ama kimsenin kafamın içine girmesine izin yoktu.

Diğer yarışçılar serinlemek için tempo tuttular, ellerini kalçalarına koydular ve biz zamanların yayınlanmasını beklerken nefeslerini tuttular.

"Biliyor musun Turner?" Hayes ellerini dizlerine koyarak nefes nefese kaldı. "Sana hayranlık duyardım... eğer böyle bir pislik olmasaydın."

"Bir gün," dedi Jacobs, nefes alış verişleri arasında. "Gidip... onunkini alacak. Umarım bunu görmek için buralarda olurum."

Onları omuz silktilim. Kazanmıştım. Önemli olan tek şey buydu. Ve kazandığım her yarıştan sonra yaptığım gibi, sevinç ya da coşkunun beni vurmasını bekledim.

Olmadı.

Hiç olmadı.

Bunun yerine, Sinclair Prep'ten beri sahip olduğum diğer yarış sonrası ritüelimi yerine getirdim. Diğer koşucular skor tabelasına odaklanmışken, gözlerim tribünleri tarayarak *onu* aradı.

Acınası ve nafile ama yine de elimde değildi.

Vazgeç, Sock Boy. O burada değil ve asla da olmayacak.

Dolaşan bakışlarım Autumn'u Connor'la otururken buldu. Adamın koyu renk kafası ve kızın alev alev yanan kızıl saçları birbirine yakındı. Sadece konuşuyor muydu? Yoksa gizlice öpüşüyor muydu? Bundan şüpheliydim. Connor kadınları okumakta oldukça iyiydi ve muhtemelen Autumn'un resmi bir ilk buluşma olmadan böyle bir hareketi hoş görmeyeceğini biliyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. *İstediğin kadar beşlik çakabilir ve sarılabilirsin ama ondan bir öpücük hak etmelisin.*

Karşılaşma sona erdi ve Amherst -benim sayemde- diğer takımları yok etti. Ama benim puanlarım olmasa bile, derin bir yetenek kadromuz vardı. Mamutlar iyi bir yıl geçirecekti.

Tufts ekibinin eşyalarını topladığı yere doğru yürüdüm. El sallayarak, "Gelecek ay görüşürüz Jacobs," dedim.

"sana Turner," diye karşılık verdi.

Arkadaşlar ve aile artık sahaya akın ediyordu ve Connor ile Autumn yaklaşırken kendimi hazırladım.

Geldi. Tabii, Connor'ı görebilmek için. Çünkü onu görmek istiyordu. Ama yine de geldi.

Connor ve ben el ele tutuştuk ve o bana sarılmaya çalıştı.

"Çekil" dedim. "Leş gibi kokuyorum ve kusmam bitmedi."

Connor güldü ve onun yerine saçımı karıştırdı. "Kıç tekmeledin. Ama sen ve kusman. Belki yarıştan önce bir antiasit?"

"Bunu aklımda tutacağım," diye mırıldandım.

"O bayrak yarışı inanılmazdı," dedi Autumn, gözleri ve gülümsemesi kocaman. "Üç yarış da inanılmazdı. Sizi izlemek inanılmazdı. Tebrikler."

Bana doğru ilerledi ve ben nefesimin farkında olarak bir adım geri çekildim. Gülümsemesi duraksadı. Gözlerinde incinmiş bir ifade belirdi ve iltifatına nazik bir cevap bulmaya çalıştım ama bulamadım.

Birinci vuruş.

Sonbahar geri çekildi ve özellikle kimseye söylemeden, "Şuna bakın Ruby."

Ruby, Wesleyan takımının yanındaydı ve Hayes Jones'la sohbet ediyordu. İkisi de sanki anaokulunda tanışmışlar gibi tanıdık bir şekilde gülüyorlardı.

"Bu konuda gerçekten çok iyi," dedi Autumn. "Yeni insanlarla tanışmak mı? I

Bir yabancıнын yanına gidip sohbet etmeye başlama düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor."

"Ama kütüphanelerde yabancıların yanına gidip kapitalist propagandalarını yerden yere vurmak sorun değil" dedim.

"Ben yapmadım, kapa çeneni." Gülerek beni itmeye başladı. Terden sıırsıklam olmuşum ve tekrar geri çekildim, menzilden çıktım. Kahkahası söndü ve ardında aynı acıyı bıraktı.

İkinci ıska, salak.

Autumn saatine bir göz attı, sonra Connor'a baktı. "Yani... Harika vakit geçirdim. Geldiğime memnunum. Limonata için teşekkürler."

"Bu bir şey değildi," dedi. "Akşam yemeğine ne dersin?"

İrkildim. *Tanrım, öyle değil, aptal. Ona ilk buluşmada, sanki o eski bir çiviymiş ve sen de balyozmuşsun gibi teklif edemezsin.*

Sonbahar çantasını düzeltti. "Oh, teşekkür ederim, ama ben-"

"Yolun aşağısında harika bir Tayland restoranı var," dedi Connor. "Hiç Boko 6'ya gittin mi?"

Tabii ki vardı. Şehirde sadece on restoran vardı. Ellerim kalçalarımnda, sanki hâlâ soluk soluğaymışım gibi oradan uzaklaştım ama aslında Connor'ın hoyrat davetinden uzaklaşmam gerekiyordu. Sonbaharın hafif bir dokunuşa ve romantizme ihtiyacı vardı. Birkaç saniye önce bir "teşekkür ederim "i bile beceremezken, birdenbire ona benimle çıkmasını nasıl teklif edeceğimi biliyordum.

Emily Dickinson Müzesi'ne gittin mi hiç? Belki gidip bir bakarız, sonra da kahve içerek kendimizi neşelendirmeye çalışırız.

Benimle Rostand'da akşam yemeği yemek ister misin? Ya da sadece içki. Sadece bir bardak su için bile olsa, en üst güverteden gün batımını görmeni istiyorum.

Orchard Hill Gözlemevi'ne gittiniz mi? Alacakaranlıkta oraya piknik yapmaya gidebilir ve yıldızların ortaya çıkışını izleyebiliriz...

Ama görünüşe göre Connor her şeye rağmen gayet iyiydi. Telefonunu çıkarmış ve Autumn'un numarasını giriyor gibi görünüyordu.

Üçüncü ıska. Dışarıdayım.

Yarıştan sonra kendime gelememiş olmalıyım çünkü yine kusma isteği geldi.

Ruby de kendi telefonunu arka cebine koyarak onlara katıldı. Birkaç kelime daha konuştuktan sonra kızlar tarlaya doğru gittiler. Ama birkaç adım sonra Autumn geri döndü ve bana el salladı.

"Güle güle, Weston. Kazandığınız için tebrikler."

"Evet," dedim ve Connor da onların gidişini izlemek için bana katıldı. Alacakaranlıkta Autumn'un saçları altın sarısı ve ateş rengindeydi, uzun bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Connor yanıma dirsek atana kadar bakakaldım.

"Rakamlar güvende," dedi. "Ama adamım, bu kız seni bunun için çalıştırıyor. Bir randevum bile garanti değil."

Takımımın toplandığı yerde, çantamın çimlerin durduğu yere doğru yürürken ona baktım. "Hayır mı?"

Connor, "Bana ne kadar meşgul olduğunu, çift anadal yaptığını ve kim bilir başka neler yaptığını söyleyip duruyor," dedi. "Bana numarasını verdi ama sonra 'Göreceğiz' dedi. Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun anlamı, aptal, onunla ne yapacağını görmek için bekleyecek. Ona çıkma teklif ederken ne söyleyeceksin. *Nasıl* soruyorsun." Connor kaşlarını çattı. "Ona çıkma teklif ettim bile."

"Ve evet demedi." Eşofmanımı ve sweatshirt'ümü giydim. "O bir Netflix-and-chill değil. Romantizm istiyor."

Gözlerini bana dikti. "Nereden biliyorsun?" "Bana o söyledi. Ama sanırım senden hoşlanıyor," diye ekledim.

"Öyle mi?" Hevesli gülümsemesi bir sırtışa dönüştü. "Evet, sanırım yapar."

"*Olabilir*," dedim. "Ama bilmelisin ki..." "Neyi bilmeliyim?"

Çenemi ovuşturdum. "Sanırım son zamanlarda yandı, bu yüzden al Sakin ol, tamam mı?"

"Bunu sana da söyledi mi?"

"Hayır. Sadece bir önsezi."

Connor sırtımın ortasına bir tokat attı. "Şu haline bak, bana kadın tavsiyesi veriyorsun. Sanırım yarış galibiyetlerin doğrudan kafana gidiyor."

"Evet," diye mırıldandım. "Bu o olmalı."

Çantamı karıştırıp telefonumu aradım ve annemin bu sabah gönderdiği sesli mesajı buldum.

Hey bebeğim, bugün yarışlarında sana şans dilemek istedim. Tanrı vergisi yeteneğini al ve git biraz kış tekmele, tamam mı?

Küçük bir gülümsemeyi gizlemek için yüzümü Connor'dan başka tarafa çevirdim. Miranda Turner'ın kelimelerle kendine has bir tarzı vardı. Bir sigara üflediğini ve nefes verdiğini duydum.

Oh, ve sana söylemiş miydim? Dahi kardeşin Kimberly, telefonunu tuvalete düşürdü. Aynada makyajını yaparken kaç kere ona o lanet şeyi bırakmasını söyledim? Çok fazla makyaj yapıyor bu arada. Cildi kötüleşiyor ama beni dinliyor mu? Allah korusun. Yani birkaç yüz dolarım yok. Tuvalete. Gerçekten.

Havlayan bir öksürüğe dönüşen o gürültülü, bulaşıcı kahkahasını attı.

Ama dürüst olmak gerekirse, işler yeterince sıkı ve Paul'ün yardım edeceğini biliyorum ama şimdiden o yola girmemeye çalışıyorum, anlıyor musun? Tanrım, sana Paul'den bahsetmedim! Onunla kuaşörde kız kardeşinin işinin bitmesini beklerken tanıştım ve çok iyi anlaştık. Adı Paul Winfield ve birlikte olduğum hiç kimseye benzemiyor. Onunla tanışana kadar bekle. İlk fırsatta eve dön bebeğim, tamam mı? Onunla tanışırsın ve belki kız kardeşinin boş kafasına biraz mantıklı konuşursun.

Seni seviyorum. Felicia da sevgilerini yolladı. İyi ol ama çok da iyi olma ve o tatlı Connor'a benim için yanağından bir öpücük ver, duydun mu? Tamam, seni seviyorum, bebeğim. Hoşça kal.

Arkamı döndüm, telefonu çantama bıraktım ve omzuma aldım. "Kusura bakmayın. Miranda'nın söyleyecekleri vardı."

"O nasıl?"

"Tamam," dedim, pistten çıkarken. "Her gibi para sıkışık. Her zamanki gibi yeni bir adamla görüşüyor."

"İyi olabilir," dedi Connor, biz yürürken telefonunu kaydırarak. "Eğer onun diğer arkadaşlarına benziyorsa, ne yapacağını ve onun da serserilik yapacak bir şeyi yok." Annem Southie'deki o küçük apartman dairesinde tıktık tıktık yaşarken, ben Amherst'in alaca ışıktaki yeşil ve altın rengine bürünen geniş arazisine bakıyordum. "Bir iş bulmalıyım."

"İşe ayıracak vaktin yok. Bu yüzden burs alıyorsun."

"Araya sıkıştırabilirim," dedim, zihnimde neresi olduğunu bulmaya çalışarak. Erken mezun olmayı umarak, programımı danışmanımın izin verdiği kadar çok dersle doldurmuştum. Dersler ve atletizm arasında günlerim tıka basa doluydu. "Bir yerde gece vardiyasında çalışabilirim."

"Ve ders çalışamayacak ya da koşamayacak kadar yorgun olacağım," dedi Connor telefonunu kaldırarak. "Dostum, neden büyük şovu denemiyorsun? Olimpiyatlar mı? Sen çok

çok hızlı. Kolayca içeri girersin."

"Çünkü Olimpiyatlar için antrenman yapmak ucuz değil ve tam zamanlı bir iş. Bir koça ihtiyacım olacak. Ve hiçbir garantisi yok. Bir bağ koparsa kariyerim biter. Annem için iyi olmazdım."

Connor alçak sesle, "Ailem her zaman yanımda, biliyorsun," dedi.

Ses.

İçimdeki acıyı yuttum, çünkü biliyordum. "Her neyse, anne Boston'a gelip Paul adında yeni bir adamla tanışmamı istiyor, ama ben onun takıldığı diğer her adam gibi muhtemelen onu sömüren bu son serseriyle tanışmak için acele etmiyorum."

"Eğer Şükran Günü'nde hâlâ birlikteyse, onunla o zaman tanışabilirsin." "Olur."

Drake'ler her yıl kız kardeşlerimi ve annemi - sigaraları ve çok yüksek sesli kahkahalarıyla - devasa sıra evlerindeki Şükran Günü yemeğine davet ederlerdi. Her yıl annem çok fazla içerdi, ona ne kadar sakın olmasını söylesem de. Onu eve götürmek için bir araba çağırırlardı - sedan, Uber değil - Bayan Drake annemin yanında bir haftalık yemek artığı olduğundan emin olur ve birkaç hafta sonra Noel Arifesi yemeğine davet ederdi.

Drake'ler iyi insanlardı.

Connor, "O zamana kadar Autumn'la aramız iyi olursa harika olur," dedi. "Ne diyeceğini biliyorum ama ondan hoşlanıyorum. Çok güzel bir kız. Ve süper zeki."

"Toplantıda çok konuştunuz mu?" Ben sordum.

"Elbette," dedi tek omuz silkerek, bu da saçmaladığı anlamına geliyordu. Yüzeysel konuların altına inmemişlerdi.

"Belki de aileni memnun etmek için onu büyük planlarına dahil önce onu biraz daha yakından tanımalısın."

"İlk buluşma dışında bir şey planlamıyorum. Bir kızla iki kereden fazla takılıp da ilk aşamaya geçemediğim hiç olmadı." Sırıttı. "Meydan okumayı severim."

Gözlerimi devirdim, ona Autumn'un bir meydan okuma değil, bir insan olduğunu söylemeye hazırdım, ama o susturucu bir avuç içi kaldırdı.

"Şaka yapıyorum," dedi. "Sonbahar... Bilmiyorum. Farklı. Biraz utangaç ama kendi ayakları üzerinde duruyor. Bu yönünü seviyorum."

"Evet, bu benim de hoşuma gitti,"

dedim sessizce. "Neydi o?"

"Hiçbir şey."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Connor kanepeye uzanmış, SportsCenter'ı açmış, telefonunu karıştırıyordu. Ben mutfak masasında oturmuş, kalemimi defterimdeki boş bir sayfaya vuruyor ve Adanmışlık Nesnem olarak koşmayı düşünüyordum. Bunu kağıda dökmek için kanımı ve cesaretimi toplayamadım. Koşmayı seviyordum. Bir amaca hizmet ediyordu ama bunu hayatım haline getirmek istiyor muydum?

", " diye bağırdı Connor arkamdan. "Ne oldu?"

"Ona yanlışıklıkla mesaj attım."

"Kim?" Kim olduğunu çok iyi bildiğim için söyledim.

"Sonbahar. Dalga geçiyordum ve o aptal tahmini mesaj şeyine bastım, sonra panikledim ve gönder tuşuna bastım."

"Ne olmuş yani?"

"*En az* üç gün geçene kadar bir kıza mesaj atmam ya da onu aramam." Kalemimi bıraktım ve arkamı döndüm. "Ciddi misin sen?"

"Tabii ki ciddiylim. Ona *aynı gün* mesaj atmak umutsuzca görünüyor." Gülümsememi gizledim. "Ne mesaj attın?"

"Sadece 'evet'." Gözleri genişledi. "Kahretsin. Bana mesaj atıyor."

Connor koltuktan fırladı ve oturduğum yere geldi, ikimiz de onun telefonuna bakarken sandalyemin yanında durdu.

Evet...? :)

Connor "**Hey**" diye yazdı. Sırıttım.

"Gerçekten mi?"

"Evet, yani?"

Bir duraklama oldu, sonra yeni bir mesaj . **Ne ?**

"Şimdi sinirlendi," dedim. "Ya da sabırsız." Connor bana baktı. "Ne diyebilirim ki?"

"Neden bana soruyorsun?"

"Bu işte iyisin. Sinclair'de benim için kaç tane makale yazdın?"

"Bu aynı şey *değil*."

"Ballpark." Connor yüzünü buruşturdu. "Dostum, kız bekliyor." Kaşlarımı çattım, bir an düşündüm. "Ona gerçeği söyle."

"Cehennem hayır-"

"Ona gerçeği söyle ama daha iyi hale getir. Onu düşünürken telefonunla uğraştığını söyle. Onunla konuşmayı çok istediğini, bilinçaltının bunu gerçekleştirdiğini söyle."

"Oh, bu iyi."

Connor'ın parmakları uçtu ve sonra gönder tuşuna bastı. Bir duraklama oldu ve cevap gelmedi.

Connor kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu iyi bir şey. Yani söylediklerin hakkında düşünüyor."

Autumn'un cevabının yuvarlanan noktaları geldi.

Eski 'kazara mesaj' hareketi mi? Sanki bunu daha önce görmüş gibiyim.

;-)

"Seni o kadar kolay bırakmıyor," dedim gülümseyerek. kendim. "İnkâr etme. Ona yüzde yüz haklı olduğunu söyle. Onunla konuşmak için her türlü bahaneyi uyduracaksın."

"Bu mükemmel, dostum." Connor yazdı ve gönder tuşuna bastı.

Dürüstlüğünüzü sevdim, diye cevap geldi.

"Hey, işe yarıyor." Connor ışınlandı. "Şimdi ne olacak?" İşe yarıyordu ve ne olduğu hoşuma gitmiyordu.

"Bilmiyorum dostum," dedim elimi sallayarak. "Bir şeyler yaz. Her ne düşünüyorsan."

"Benimle çıkmasını istiyorum." "O zaman sor."

Korkunç bir hayranlıkla Connor'ın **"Ee, akşam yemeği?"** diye yazmasını izledim.

"Tanrım, dostum," dedim.

"Ne? Bana tam olarak bunu yapmamı söylemiştin."

"Öyle değil," dedim. "Sana onun romantizme ihtiyacı olduğunu söylemiştim."

Bilmiyorum, diye yazmış. **Şimdiden yapacak çok işim var.**

"Siktir," dedi Connor. Telefonuyla beni dürttü. "Wes, dostum, sen yap."

Gözlerimi kırptım. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Ona benim için çıkma teklif et.

Doğru şekilde." Gözlerimi diktim.

"Bakın, bu kız özel. Onunla işleri yoluna koymak için desteğe ihtiyacım olduğunu itiraf etmekten gurur duymuyorum." O kazanan gülümsemesiyle sırtıttı. "Hadi ama. Sadece bu seferlik."

"Ama..."

Connor telefonunu elime tutuşturdu. "Hadi ama dostum. Ne yapıyorsan onu yap. Esprili ve şiirsel bir şeyler yaz. Bana başka bir mesaj atmasını sağlayacak kadar onu etkileyecek bir şey. Başka bir şey... herhangi bir şey." Omzuma vurdu. "Onu şaşkına çevirecek ve beni kapıdan içeri sokacak bir şey yaz. Tek istediğim bu."

Connor'ın elimdeki telefonuna ve Autumn Caldwell'in mesajına baktım, bir cevap bekliyordum. Üzerime eğilirken en iyi arkadaşımın beklentilerini tam anlamıyla ensemde .

Kalbimdeki küçük sızıyı görmezden gelerek, elimde telefonum olsaydı Autumn'a ne söyleyeceğimi düşündüm ve yazmaya başladım.

CHAPTER *Nine*

Sonbahar

"Ben hazırım," dedim siyah askılı elbisemin kloş eteğini düzelterek. "En azından ben hazır olduğumu düşünüyorum. İlk randevu için siyah çok mu resmi?"

Kanepeye yayılmış olan Ruby dergisinden başını kaldırdı. "Kızım, harika görünüyorsun. Bu elbise Rostand için mükemmel. Connor aklını kaçıracak."

"Aklı onda kalabilir ve onu teşvik edici konuşmalar için kullanabilir." Nefesimi içime çektim ve eteğimi tekrar düzelttim. "Gerginim. Neden gerginim?"

"Çünkü yıllardır ilk randevuna çıkmadın. Bay Drake ile yüksekleri hedeflediniz."

"Hiçbir şey hedeflemiyorum," dedim. "Beklentim yok. Sadece ne olacağını göreceğim."

"Hı hı," dedi Ruby. "Bu metni kaç kez okudun? onun mu?"

"Oh, sus. Günlerdir okumadım." Çünkü ezberlemiştim.

*Sen kızların Halley Kuyruklu Yıldızı'sın. Gelmeyen türden
Belki hayatta bir kez. Hayatımın geri kalanını, seni son bir kez, her erkeğin
sana bakıp keşke ben olsaydım diyeceği bir yere götürmeye çalışmasaydım ne
olurdu diye düşünerek geçirmek istemiyorum.*

Yanaklarım ısındı ve Ruby kaşlarını kaldırdı.

"Peki, tamam," dedim. "Romantizm umuyorum. Elektrik için. O metni okurken hissettiklerimin aynısını. Ya hiç yoksa?"

"Ya varsa?"

"Belki de bu kötü bir fikirdi."

Ruby kaşlarını salladı. "Kötü fikirler benim en sevdiğim türdür."

Kapı zili çaldığında sıçradım.

Ruby telefonunu kontrol etti. "altı bile olmadı. Akşam yemeği için biraz erken, değil mi?"

"Rostand'ın üst güvertesinden gün batımını izlememi istiyor."

"Vay canına," dedi. "Onu romantik biri olarak görmezdim ama iki kez yanıldığım kanıtlandı." Gülümseyerek başını salladı. "Sen tam bir gidicisin."

"Beklenti yok," dedim. Dahili telefonun düğmesine basmaya giderken bunu bir mantra gibi nefesimin altında mırıldanmaya devam ettim. "Hemen geliyorum," diye seslendim.

"İyi eğlenceler," dedi Ruby. "Onu buraya geri getireceksen bana mesaj at. Deb ve Julie'lerde kalırım. Ya da belki Hayes'i ararım. Buradan Wesleyan'a ne kadar uzaklıkta?"

Weston'ın atletizm yarışında tanıştıklarından beri Ruby ve Hayes bütün hafta boyunca mesajlaşıp birbirlerini aramışlardı.

"Yaklaşık bir saat," dedim.

"Kesinlikle menzirimde."

"Connor'ı buraya geri getirmeyeceğim," dedim üzerime siyah bir hırka geçirerek. "Sadece akşam yemeği."

"Yemekten sonra tatlı gelir."

Çantamı alırken ona bir bakış attım.

"ama." Dergisini karıştırdı. "Şapşal Mark Watts'ı Connor-Flipping-Drake ile takas ediyorsun. Bu, iki yıl boyunca PBS'e baktıktan sonra yepyeni bir romantik komedi izlemek gibi."

"Aşk hayatımın senin eğlencen olmasına çok sevindim."

"Çiftçi kız ve zengin şehirli oğlan," dedi Ruby. "Birinci Bölüm: ilk buluşma."

"İyi geceler, Ruby."

Bana bir öpücük verdi, ben de dışarı çıktım.

Dış merdivenlerin dibinde Connor bekliyordu. Sırtı bana dönüktü, dar bir elbise gömleğinin altında genişti, özel dikim pantolonunun içinde dar bir bele doğru iniyordu.

Kıçı mükemmel.

Kendi yanlış düşünceme göz kırptım ve tam o arkasını dönerken bakışlarımı topladım.

"Hey," dedi ve yüzüne yayılan yavaş gülümseme binlerce iltifattan daha iyiydi. "İnanılmaz görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim, bakışlarım onun yakışıklı yüzüne takıldı. Kalın kaşlar, geniş bir ağız. Gözleri uzun kirpiklerle çevrili zümrüt parçaları gibiydi. Güçlü çenesinin üzerinde kirli sakal gölgesi vardı.

"Hazır mısın?" Bana kolunu uzattı.

Parmaklarım dirseğine dolandı, kıvrılmış gömlek kolunun altındaki pürüzsüz teni ve kasları hissettim. Kaldırım kenarına park edilmiş ve ilgi bekleyen yepyeni görünümlü bir spor arabaya doğru yürüdük. Koyu gri, krom jantların altında parlak kırmızı frenler vardı. Ön ızgara bana dişlerini gösteren hırıltılı bir köpeği hatırlattı.

"Vay be, bu senin mi?" Dedim.

Connor yolcu kapısını benim için açarken, "Onu daha geçen ay aldım," dedi. "Oldukça tatlı bir kız."

"Rengine bayıldım."

"Silah metal grisi standart değil. Onu özel olarak boyattım."

Lüks deri ve yeni araba kokusu ile Connor'ın kolonyasının güçlü karışımına gömüldüm.

Direksiyona geçtiğinde "Arabalardan pek anlamam," dedim. "Ne tür bir araba bu?"

Sırıttı ve motoru çalıştırdı. Kalkışa hazırlanan bir roket gemisi gibi ses çıkarıyordu. "Dodge Challenger Hellcat coupe. 707 beygir gücü, 650 pound-feet tork." Bana sinsice baktı. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Pek sayılmaz."

Connor güldü. "Araba kullanımından keyif almak için onun özelliklerini bilmenize gerek yok."

Vitesi taktı ve arabası altımızda mırıldanarak kaldırımdan Pleasant Drive'a doğru ustalıkla ilerledi. Ellerimi kucağımda kavuşturmuş oturuyordum, bu kadar pahalı bir şeye dokunmaktan neredeyse korkuyordum. Şehrin her yerinde bisiklete binen bir çiftçi kıızıydım. Bir filmde yanlış rolde oynadığımı hissederek, beni buraya getiren güzel metinde teselli aradım.

"Geçen gece Yancy'de binbaşı olduğumu söyledin mi?" diye sordum. "Yaratıcı Yazarlık mıydı?"

"Ekonomi."

"Oh. Weston'la aynı."

"Birlikte bir şeyler yapma eğilimindeyiz. Hazırlık okulundan beri bir alışkanlık." "Wall Street'te ona katılacak mısın?"

"Bilmiyorum," dedi Connor. "Henüz karar vermedim. Wall Street'e gidebilirim ya da babamın şirketlerinden birinde çalışabilirim. Dokuzdan beşe çalışacak türden bir adam değilim." Güldü. "Ben de 10'dan 3'e çalışan değilim. Bence kendi spor barına sahip olmak mükemmel olurdu. Takılmayı, hokey ya da beyzbol konuşmayı severim. Sadece iyi vakit geçirmek, anlıyor musun?"

"Elbette."

Ses tonunun ve tavırlarının bu kadar rahat olmasına şaşmamalı. Connor istemediği sürece asla erken kalkmak zorunda kalmazdı. Bankada para tutmak için saçma sapan bir işe ihtiyacı yoktu. Okul parasını ödemek için bursa ihtiyacı yoktu. Kiranın nereden geleceğini merak ettiği kış ayları yoktu. Özel boyalı arabasında kambur duruyordu, bileği direksiyonun üzerinde sallanıyordu.

Hiç korkusu yok, diye düşündüm. Her an her şeyin elinden alınabileceği korkusu yok.

Korkuyordum. İstedğim şey için canımı dişime takarak çalışmak işlemişti. Beni ben yapan buydu ve korku her gün beni bir kil gibi şekillendirmeye devam ediyor, beni henüz olamadığım kişiye dönüştürüyordu.

Midem daraldı. Kendime para sahibi olmanın mükemmel bir yaşamı garanti etmediğini hatırlattım ama yanlış rolde olduğum hissi daha da güçlendi.

"Kendi işini yürütmek çok zahmetli bir iş," dedim.

"Ağır yapacak insanları işe alabilirim. Müşterilerle takılmak, konuşmak ve kendilerini iyi hissetmelerini sağlamak istiyorum. Onları güldürmek, endişelerini gidermek istiyorum."

"Kulağa... hoş geliyor," dedim.

"Bunu aileme söyle." Maison Rostand'ın garaj yoluna girdi ve bir park yeri buldu.

"Spor barı fikrini beğenmediler mi?"

"Azıcık bile değil."

Motoru durdurup aniden arabadan inerken yüz ifadesi karardı ve onunla tanıştığından beri ilk kez gülümsemedi. Ama kapımı açıp bana kolunu uzattığında gülümsemesi geri gelmişti. Mükemmel bir centilmen.

Fransız restoranı uzun, zarif bir binaydı - biraz 18^{inci} yüzyıl Versailles set smack in the middle of the Massachusetts

Taşra.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Park alanını geçerken sordum çok.

"Bir keresinde," dedi Connor. "Ailem maçlarımdan birini izlemeye gelmişti. Daha sonra beni ve birkaç takım arkadaşımı buraya getirdiler."

"Beyzbol maçlarından biri, değil mi? Hangi pozisyonda oynuyorsun?" "Orta saha," dedi. "Hiç maça geldin mi?"

"Hayır, genelde derslerle çok meşgul olurum ve Mark da..." Cümlemin geri kalanını yuttum.

Lanet olsun. Şimdi de ilk buluşmada eski sevgilisinden bahseden kız oldum.

Connor'ın kaşlarından biri kalktı. "Mark?"

"Eski erkek arkadaşım," dedim. "Yaz başında ayrıldık. O büyük bir spor hayranı değildi ve ben de çok meşguldüm. Weston'ın atletizm yarışması Amherst'te katıldığım ilk etkinlikti."

Restoranın kapısını açtığında Connor'ın çarpıcı gözleri benimkileri yakaladı ve tuttu. "Bir istisna yaptığına sevindim."

Midemdeki gerginlik gevşedi. "Ben de."

Rostand'ın fuayesi zarif mermer ve alçıdan yapılmış, sessiz ışıklandırılmış ve zengin bir dekora sahipti. Havayı ızgara biftek ve çikolata kokusu sarmıştı.

"Paris'in küçük bir parçası gibi," dedim etrafıma bakarak. "Burada bir grup beyzbol oyuncusunu hayal etmeye çalışıyorum."

"En iyi şekilde davrandık." Bana göz kırptı. "Daha sonra Roxie'de... o kadar da değil. Hiç gittin mi?"

Oturmak için beklerken, "Hiç duymadım," dedim.

"Gerçekten mi? Şehirden yaklaşık bir saat uzaklıkta, küçük toprak bir yol üzerinde bir yol evi. Biraz kaba bir kalabalık var ama ben seviyorum." Başını bana doğru çevirdi. "Burada yemek yerine oraya bakmak ister misin?"

"Bu benim sahnem mi bilmiyorum," dedim eteğimi düzelterek.

"Muhtemelen doğru." Connor'ın gülümsemesi inceldi. "Başka zaman."

Bir sessizlik çöktü ve şef garson gelene kadar uzadı. Bizi dolambaçlı mermer merdivenlerden en üst kata ; burada Amherst'in tamamını gören bir çatı terası vardı. Güneş batıya doğru batmaya başlamıştı ve yeşilliklerin üzerine altın rengi bir ışık yayıyordu.

"Biraz yaşlıların yeri gibi, değil mi?" Connor alçak bir sesle söyledi.

Gözlerimi manzaradan ayırdım ve teras masalarının çoğunun bizden otuz yaş büyük çiftler tarafından işgal edildiğini gördüm.

"Şimdi ailemle yemekten sonra neden Roxie'ye gittiğimizi hatırlıyorum."

"Burayı sevdiğini sanıyordum," dedim. "Bana gün batımının kaçırılmaması gerektiğini söylemiştin."

"Oh, doğru. Ben de öyle duydum ama kendim hiç görmedim." Işıl ışıl gülümsemesini bir kademe daha yükseltti. "Bu benim için de bir ilk olacak."

Aramızdaki an yumuşadı ve sıcak bir şekilde yerleşti ve menülerimizi aldık.

Garson içki siparişlerimizi almak için geldi.

"Armut şarabınız var mı?" Connor garsona göz kırparak sordu Ben.

Gözlerimi devirip güldüm, çünkü garson yemeklerin eksikliğinden dolayı özür diledi.

elma şarabı.

"Bir şişe kırmızı şarap o zaman?" Connor sordu.

"Beyaz, lütfen. Ve sadece bir bardak."

Benim için bir bardak sauvignon blanc, onun için de bir butik bira sipariş etti. Onu.

"Sadece bir tane," dedi. "Arabayı ben kullanacağım için." Garson kimliklerimizi kontrol ettikten sonra geri çekildi.

Connor sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bir itirafım var."

"Ah?"

"Yancy's ve atletizm yarışması arasında ne yaptığını hatırlayamıyorum. Bölümün hakkında kulağa çok karmaşık dışında bir şey söylemedi."

"Siyaset bilimi ve sosyal antropolojide çift anadal."

"Doğru. Bununla ne yapmayı planlıyorsun? Yüksek lisans için Harvard'a gideceğinden bahsetmiştin?"

"Umarım olur. İnsani yardım çalışmalarının belirli bir alanına odaklanarak kendi uzmanlık alanımı oluşturmak için dilekçe vereceğim."

Connor yanaklarını şişirdi. "Vay canına. Hırslı."

Parmağımın ucunu su bardağımın kenarında gezdirdim. "Henüz ağırlık noktamı seçmedim ama Harvard buna açık olduğunu söylüyor. Başvurduğumda projeyi göndermem gerekiyor, yani karar vermek için sadece bu yılım var."

"Ne seçerseniz seçin, kulağa çok fazla iş gibi geliyor."

"Öyle ama buna değecek. Önemli bir meseleyi anlamlı bir şekilde ele almak istiyorum."

"Bu harika."

Garson içkilerimizle geri geldi ve Connor bizim için sipariş verdi, benim için fileto ve onun için kaburga.

Birasını benim şarap kadehime doğru kaldırdı. "Şerefe."

"Şerefe," dedim, bizi buraya getiren metin kadar romantik bir kadeh kaldırmadığı için hayal kırıklığına uğramıştım.

Connor birasından bir yudum aldı, yere koydu ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Peki dünyayı nasıl kurtaracağını düşünmediğin zamanlarda başka ne yapıyorsun Autumn?"

"Bu çok zaman alıyor," dedim, sonra güldüm. "Ders çalışmak yani. Ben de Panache Blanc fırınında çalışıyorum. Orayı biliyor musun? Pleasant'ta mı?"

"Elbette," dedi. "Wes bazı geceler ders çalışmak için oraya gidiyor." "Ben sabah vardiyasında çalışıyorum."

Omuzları biraz seğirdi. "Saat kaçta başlıyor?" "Sabah altıda."

Connor mimlenmiş olmak Bıçaklandı içinde ve Kalp. "Altı A.m. her

Sabah mı?"

Güldüm. "Oda arkadaşım gibi konuşuyorsun. Cumartesi günleri izinliyim ama yine de erken kalkıyorum. Çiftlikte büyümekten kalma bir alışkanlık."

"Eğlenmek için ne yaparsın?"

"Okumayı severim. Ve müzik dinlerim. Alternatif müziği seviyorum. Büyürken pek duymazdık. New Order'ı ilk duyduğumda herkesin on yıl gerisindeydim." Gülümsedim. "Şimdi hepsini yakaladım."

"Harika, harika," dedi Connor. Parmakları masaya vuruyordu. Kıpır kıpır ritim ve diğer müşterilerin konuşmalarının mırıltısı aramızdaki sessizliği doldurdu.

"Peki, hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?" diye sordum. "Bir erkek kardeşim var," dedi Connor. "Daha büyük."

"Benim de bir erkek kardeşim var," dedim. "Daha genç. Lise son sınıfta." "Jefferson Harvard İşletme Okulu'nda," dedi Connor.

"Yaklaşık

onur derecesiyle mezun olacak. Muhtemelen Senato'da annemle birlikte çalışacak, sonra da bir gün kendisi aday olacak."

Yüzündeki kararmış ifade bana yanlış konuya girdiğimi söyledi. Mutsuz olmanın Connor için doğal olmadığını fark ettim. Çok dar bir elbise gibi bir an önce çıkarmak istiyordu.

"Bu kötü bir şey mi?"

Başını kaldırıp baktı ve kaşlarını çatıldığını fark etmiş gibiydi. "Hayır, özür dilerim. Bu harika bir şey. Dünyada bir fark yaratma yolunda ilerliyor. Bu arada ben de bir spor barı açmak istiyorum. Ailem bana bunu hatırlatıyor. Sık sık."

"Sana çok baskı yapıyorlar mı?"

"Onlar yüksek profilli, bu yüzden çocuklarının da yüksek profilli olmasını istiyorlar." Başını salladı, bir bira daha aldı ve bana göz kırptı. "Tanıdığım bazı insanlar gibi dünyayı kurtarmaya çalışmıyorum."

"Sanırım hepimizin izleyeceği kendi yolları var," dedim. "Benimki dünyaya açılmak ve bazı insanları rahatlatmak. En azından öyle umuyorum. Seninki onlara gelebilecekleri bir yer vermek. Bir sığınak."

Connor'ın gülümsemesi, doğan parlak bir şafak gibi yavaşça genişledi. "Evet, aynen öyle," dedi. "Bir sığınak. Buna bayıldım."

O gülümsemenin tadını çıkardım. "Sevindim."

Bakışları benimkinde *oyalandı* ve o anki küçük elektriklenmeden dolayı gergin bir şekilde sııttım. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve omzunun üzerinden baktım.

"Haklıymışsın," dedim. "Gün batımı gerçekten çok güzel."

"Evet," dedi usulca. "Çılgınca güzel."

Ama o gün batımına değil, bana bakıyordu.

Zing.

Yemek sohbetinin geri kalanı tıpası bozuk bir musluk gibiydi. Bazen sohbet kolayca akıyor, bazen de damlıyordu. Diğer zamanlarda ise garip bir sessizlik içinde tamamen kesiliyordu.

Ve artık *zing* yok.

Güneş battı ve garsonumuz aramızdaki küçük cam bardaktaki mumu yakmak için geldi. Düşüncelerim evdeki masamın üzerinde duran iş yığının kaydı.

Tatlıdan sonra otoparka doğru geri döndük. İki vale görevlisi Connor'ın arabasının etrafında dolaşüyor, utanmadan her açıdan arabaya hayranlıkla

Connor arabanın kolunu açmak için anahtarlığa vurarak, "Hey, arkadaşlar," dedi. "Hey, dostum," dedi bir vale. "Güzel araba."

"Teşekkürler."

"Onu biraz takılmamızın sakıncası var mı?" diye sordu.

Diğer.

Connor'ın sırtışı ukalalığa dönüştü. "Hırıltıyı duymak ister misin?"

"Tabii ki evet."

Connor sürücü koltuğuna geçti ve ben beklerken arabayı çalıştırdı. yan tarafa. Motoru iki kez devirdi ve valeler kendinden geçti. Tekrar indi ve üçü orada durup kollarını kavuşturarak spor arabanın rölantide çalışmasını izlediler ve arabanın 'hırıltısından' duyamadığım alçak sesle konuştular.

Sonunda ona teşekkür ettiler ve işlerine geri döndüler. Connor aceleyle benim durduğum yere geldi, gecenin serinliğinde kollarımı kavuşturmuştum.

"Araba meselesi için özür dilerim. Seni biraz askıda bıraktım," dedi.

"Bu bir erkek meselesi."

"Hayır, değil."

"Emin misin?"

"Evet, ben sadece... biraz alışkın değilim." "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de burası benim için çıtayı biraz yükseğe koyuyordu. Beni yanlış anlama, yemek çok güzeldi. Sadece demek istediğim... İki yıldır ilk randevuma çıkmadım..."

Connor beni dürttü. "Kendine bu kadar yüklenme. Sen sadece iyi."

"Oh. Teşekkürler," diye mırıldandım.

Arabaya binmeme yardım etti ve elbisemin eteklerini karıştırdım. sessiz eve dönüş yolculuğumuz boyunca. Apartman kompleksinin önünde Connor bana doğru döndü.

"Henüz erken. Yancy'de bilardo oynamaya ne dersin?" "Hayır, yarın sabah beşte kalkmam gerekiyor."

Connor yüzünü buruşturdu. "Acı."

"Doğru. O halde... iyi geceler dileyeceğim."

"Madem ısrar ediyorsun." Dışarı çıktı ve kapımı açmak için yanıma geldi. Beni ön sahanlığa kadar götürdü ve ellerini belime doladı.

"Seni tekrar görmek istiyorum," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet, biliyorum," dedi ve eğildi.

Arkama yaslandım. "Connor, bekle. Daha ileri gitmeden önce... Şey, sana daha önce bir şey anlatmaya çalışıyordum ve sanırım bunu pek iyi yapamadım."

Gülümsemesi eğildi. "Tamam."

"Bunun iki yıldır ilk randevum olması konusunda mı? Sana karşı tamamen dürüst olmalıyım. Yeni ayrıldığım uzun süreli ilişki mi? İyi bitmedi."

"Hayır mı?"

"Hayır, ve
ben-" "Nasıl
olur?"

Biraz irkildim, yanaklarım yanıyordu. "Ah. Şey."

Tanrım, bunu söylemek zorunda mıyım?

Connor bekledi. Görünüşe göre
öyle yapmışım. "O... sadık değildi."

Sırıtişısı bozuldu. "Oh, anladım."

Etrafımdaki hava daraldı ve dönüp üst kata kaçmak istedim.

Boğazımı temizledim. "Evet, bu bir 'yakalama' anıydı, tamam. Ve bu beni yeni bir şeye atlamak konusunda biraz çekingen yaptı."

"Bunu kesinlikle anlıyorum," dedi Connor. "Sıradan kalmasından yanayım. Ya da ne istersen."

Dudağımı ısırdım. "Belki bir ara kahve içip konuşabiliriz-?" Yüzü .

"Hey, biliyor musunuz? Bir grup arkadaş
Gelecek hafta sonu Onota Gölü. Hiç gittin
mi?" "Hayır."

"Bu bir patlama. Yüzme, tekne gezintisi ve sahilde büyük bir şenlik ateşi.
Havalar soğumadan önce son bir kez
daha." "Bilmiyorum."

"Sadece düşün," diye mırıldandı, sesi derinleşti ve boğuklaştı. "Tamam mı?"

"Yapacağım."

Yanağımı nazikçe öptü, sıcak nefesi tenimi ürpertti.

"Yakında görüşürüz."

"Tamam," dedim. "Hoşça
kal."

Dairenin içinde kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yaslayarak geceyi anlamlandırmaya çalıştım. Telefonumu çıkardım ve bana bir hafta önce gönderdiği mesajı tekrar okudum. Bu geceyi harekete geçiren o güzel sözler.

Sen kızların Halley Kuyruklu Yıldızı'sın.

Mükemmeldi. O da mükemmel bir beyefendiydi. Ama sohbetimiz sıcak anlar ve garipliklerden oluşan bir tahterevalli gibiydi. *Zing* ve sessizlik.

Parmaklarımı Connor'ın öpücüğünün hâlâ yanağıma dokundurduğum.

"Tanrım," diye iç geçirdim ve kapıya yaslandım. Ruby'ye ihtiyacım vardı, ama o

Tezgâhın üzerindeki notta Debra ve Julie'nin koridorun sonundaki evine gittiği yazıyordu. *Ne olur ne olmaz.*

Onlara katılmayı düşündüm ama randevuyla ilgili milyonlarca soru soracaklardı. Connor'ı tekrar görüp görmeyeceğim de dahil.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim bir soru.

CHAPTER *Ten*

Weston

*Aramızdaki boşlukta
Söylenmemiş binlerce kelime
Asmak
Boğazımı sıkan bir
ilmik beni boğuyor
sessiz Yüreğim
kanıyor
Sonbahar renkleri
için Kırmızı ve altın
Ve yine kırmızı
Her düşüncemde
boğuluyorum
sen*

in

için

Kalemimi bıraktım ve yazdıklarına göz kırptım.

Bir haftadır Object of Devotion şiiri üzerinde çalışıyordum. Uzun süre dalgın dalgın bir şeyler karalıyor, ardından yazma nöbetleri geçiriyor, zihnimin sayfaya istediği gibi dökülmesine izin veriyordum. Bu umutsuz kelimelerin öznesi en iyi arkadaşım ile ilk randevumda değilmiş gibi davranıyordum. Ya da söz konusu randevunun düzenlenmesinde parmağım varmış gibi.

Profesör Ondiwuje'nin biçim hakkında söylediklerini hatırlayarak dizeleri tekrar okudum - bir şiirin sayfada nasıl görüldüğü de sözcüklerin kendisi kadar etkili olabilirdi.

Şiirim bir sütuna dizilmişti. Sonunda yalnız bir *sen* olan, diğerlerinden ayrılmış kelimelerden oluşan bir iskele. Bağlılıktan ayrılmış bir nesne.

"kadar da ince değil, Turner," diye mırıldandım.

Baştan başlamak için boş bir sayfaya geçtim. Döviz kuru rejimleri üzerine bir ton ekonomi okumam vardı ama konsantre olamıyordum.

İyi anlaşıyorlar mı? Ona aşık mı oluyor? Adam onu öpüyor mu?

Şimdi mi?

Ön kapı açıldı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Hey," dedi Connor. Ceketini çıkarmadan kapıyı kapattı. ve mutfığa yöneldi.

Saate baktım, sekizden biraz önceyi gösteriyordu; her zamanki randevu saatinden tam üç saat önce.

"Erkencisin," dedim gözlerimi kâğıttan ayırmadan. "Nasıl oldu da Gitmek mi?"

"Farklı," dedi Connor. Bir bira bulmak için buzdolabını karıştırdı, üstünü açtı ve tezgâha yaslandı, dudaklarında garip bir gülümseme vardı.

"Nasıl farklı?"

Connor, "Bir kere şafak sökmeden döndüm," dedi. "Kesinlikle akşam yemeği ve iyi gecelerdi."

"İlk başta dışarı çıkmayı kabul ettiğinde sana söylediği bu değil miydi?"

yer
mi?" *Mesajımı okuduktan sonra.*

"Evet, ."

Omuz silktim. "Söylediklerinde ciddi."

"Evet, ," dedi Connor. "Onunla oldukça sert Çift anadal yapmak ve iyi para getirmeyen bir iş için sabahın köründe kalkmak. Ve genelde kızları etkileyen şeylerin hiçbiri onu etkilemiyordu. Hellcat umurunda bile değildi. Öpüşmedik bile."

Başımı kaldırdım. "mı?"

Connor başını salladı. "Yanaktan bir öpücük ve saat sekizde evdeyim." Güldü. "Gökyüzü düşüyor olmalı."

Dilimin ucunda ona yürümediği için üzgün olduğumu söylemek vardı, bir dahaki sefere daha iyi şanslar, denizde başka balıklar... ama sonra bir

Connor'ın dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Ama ne var biliyor musun? Onun bu yönünü gerçekten seviyorum." Çenem sertleşti. "Öyle mi?"

"Evet." Connor bir sandalye çekip karşıma oturdu. "O farklı biri. Kucağıma düşmüyor ve paramın da umurunda olmadığına eminim."

"Evet," dedim yavaşça. "Tek önemsedığı şeyin bu olup olmadığını merak hiç gerek yok."

"Değil mi? Elinde tutmak için çalışman gereken türden bir kız. Ailem onu bir kaşıkla yerdı."

"Ama Con-"

"Biliyorum, , bu onlarla ilgili değil. Henüz değil. Ondan hoşlanıyorum. Onu tekrar görmek istiyorum." Gülümsemesi soldu. "Ama muhtemelen çok geç."

"Neden?"

"Bana eski sevgilisinden bahsediyordu. İki yıldır birlikte olduğu bir adamdan. Mark."

"Ve?"

"Onu aldattı."

Bu da Mark'ı sadece bir aptal değil, aptalların kralı yapıyordu. Ama Autumn'un gururu vardı. Bana ilk buluşmada böyle acı verici bir bilgiyi gönüllü olarak verecek biri gibi gelmedi.

"Bu konuyu açmasına biraz şaşırdım," dedim yavaşça.

Connor'ın bakışları benden uzaklaştı. "Söylemedi. İlişkisinin kötü bittiğini söyledi ve ben de nasıl olduğunu sordum."

"Nokta mı?"

Başını salladı.

"Tanrım,
dostum."

"Ne diyeceğimi bilemedim. İşleri sıradan tutmaktan ve Onota Gölü'ne gitmekten falan bahsetmeye başladım. Mutlu olmadı."

"Tabii ki değildi," dedim. "Sana son derece kişisel ve utanç verici bir şey söyledi ve sen bunun üzerine gittin."

"Ne demeliydim ki?"

"Adamın aptal olduğunu. tekrar kazıklanmayacağı konusunda güvence vermeliydin. Ya da en azından onun acısına saygı duyduğunuzu ve bu acıyı daha da arttırmak istemediğinizi söylemeliydiniz."

Connor sarktı ve bira şişesini inceledi. "Evet, bu tam da onun duymak istediği şey olurdu."

Aramıza sessizlik çöktü. Kalbim iki yöne doğru çekiliyormuş gibi hissediyordum: Connor'ın Autumn'la tekrar denemesine yardım etmek ya da onu yoluna devam ikna etmek.

Yani atışını yapabilirsin?

"Bir kızla gerçek bir şeyler yaşamak hiç fena olmazdı, biliyor musun?" Connor bir süre sonra şöyle dedi. "Takılmak eğlenceli ama paradan çok daha fazlasını sunabilirim. Ve o aptal araba. Tanrım, Autumn'un umurunda olsa bir Pinto kullanıyor olabilirdim." Bana baktı. "Güzelim otomobil çöp yığınınına alınma."

"Alınmadı," dedim. *Çünkü Autumn'un umurunda olmazdı.*

"Ona spor barı fikrimden bahsettiğimde inanılmaz bir şey söyledi."

"Öyle mi?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"O insanlara yardım etmek için dünyaya açılacağını söylerken, ben de onlara gelebilecekleri bir sığınak yaratıyordum. Bir *sığınak*." Başını kısa bir süre salladı ve bira şişesini ağzına götürdü. "Benim ailem böyle düşünmezdi. Asla."

Kalemim boş sayfayı karaladı.

Haven.

Güvenl

ik.

Rüyalarımı saklaman için sana veriyorum.

"Ama artık çok geç," dedi Connor. Birasını boşalttı. "Becerdim yukarı."

En iyi arkadaşımı inceledim, onun içsel mutluluğu sürekli Olmadığı bir şey olmasını isteyen Drake'ler tarafından dövüldü. Connor hayatında hiçbir şey istemedi ama çok şey de istemedi.

Onu soruyor.

"Şimdi ne yapıyor?" Ben sordum.

"Sonbahar mı?" Omuz silkti. "Onu evine bıraktım. Neden?" "Bana telefonunu ver."

Connor ceketinin cebinden bir kâğıt çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Bir planın var mı?"

"Şşş. Bırak düşüneyim."

Autumn ile mesaj dizisini açtım. Başparmağım tuşun üzerinde tereddüt etti ve sonra Connor Drake'in açtığı bir ders kitabı yazdım:

Selam. Bu gece harika vakit geçirdiğimi söylemek istedim.

Connor sandalyesini getirip yanıma oturdu. "Az önce üç gün kuralımı çiğnedin," dedi. "Yine."

Autumn'un mesajı geri geldi. **Bana da.**

Başka bir şey yok.

"Tam olarak bir onaylama sayılmaz," dedim.

"Ha ha."

Başparmaklarım uçmaya

başladı. **Ve tamamen**

batırdım. "*Dostum,*" dedi

Connor.

"Kapa çeneni ve izle," dedim.

Ne demek istiyorsun? diye yazdı.

Eski sevgilin hakkında anlattıklarım beni hazırlıksız yakaladı. Bir erkeğin sende sahip olduğu şeye bu kadar kör olabileceğine inanamadım. Ama ben de sana hak ettiğin saygıyı göstermedim. Ellerime kişisel ve acı verici bir şey koydun ve ben onu düşürdüm.

Sorun değil, diye cevap yazdı ve çenesini elinin üzerine yaslamış, diğer elinde telefon, sözlerimi okurken yumuşak gülümsemesini hayal edebiliyordum.

Hayır, öyle değil. Seninle iki yılı vardı ve onları çöpe attı. Sadece bir akşam yemeği yedim ama daha iyisini yapmak istemem için yeterliydi. Seninle konuşmak için.

Gönder tuşuna bastım ve dudağımı ısırdım, kaşlarım çatıldı. Connor'ın beklentisinin üzerimde asılı kaldığını hissettim ama sessizliğini korudu.

Böyle söylediğin için teşekkürler, Autumn yazdı. **Sanırım bu benim de hoşuma giderdi. Bir kahve içmeye ne dersin?**

Erken kalkmam gerekiyor, unuttun mu?

Connor'a bir bakış attım. Omuz silkti ve telefonuna uzanmaya çalıştı. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

Kafeinsiz kahve.

:) ama şimdi?

Hemen şimdi. Uyuyup uyanmadan ve beni arkana koymadan önce. Orada olmak istemiyorum. En azından bir kez daha önünde olmak istiyorum.

"Çok fazla," diye mırıldandı Connor. "Hayır diyecek."

"Şşt," diye tısladım.

Kalbim bir yarıştan önce olduğu gibi çarpıyordu. Bu benim yarışım değildi ama zaten bitiş çizgisine giden yolu yarılamıştım ve kaybetmek bir seçenek değildi. *Kazanmak* için koştum, bu sefer kaybedeceğim anlamına gelse bile. Zordu.

Sonunda, Autumn'un cevabının yuvarlanan noktaları . Elimi tuttum
Nefes

al. **Sanırım Claire's Café hala açık. Orada buluşabilir miyiz?**

Göğsüme sıcaklık doldu ve ellerim zaferle sıkıştı.

Masaya.

**Mükemmel, yazdım. Birazdan
görüşürüz. Görüşürüz, Connor.**

Connor.

Eli omzuma vurdu ve gerçekliğin soğuk kovanı 'zaferimin' üzerine
sıçradı.

"*Vay anasını.*" Telefonunu geri aldı ve mesajları okudu. "Sende bir
yetenek var dostum."

"Evet, çalış ve öğren," dedim sertçe, sandalyemden kalkarak. Koşmak
için giyinmemiştim ama eşofmanım ve tişörtüm yeterliydi. Ayakkabılarımı
giymek için kapıya yöneldim. "Ona yazdıklarımı oku ve kullan. Peki ya spor
barının bir sığınak olmasıyla ilgili yaptığı yorum? Ona hâlâ bunu
düşündüğünü söyle. Senin için ne anlama geldiğini söyle."

Connor başını salladı. "Yapacağım. Çünkü
ben öyleyim." "Güzel, çünkü bunu bir daha
yapmayacağım." "Neden olmasın? Mükemmel
çalıştı."

"Bu *sahtekârlık*," dedim. "Autumn sahtekârlık yüzünden çoktan yandı.
Eğer öğrenirse, ikimizle de bir daha asla konuşmaz."

"O kadar da sahtekârca değil." Connor ayağa kalktı ve ön masadan
cüzdanını ve anahtarlarını aldı. "Aklımdan geçen ama söyleyemediğim şeyi
yazmışsın."

Hayır, düşündüğüm ve asla söyleyemeyeceğim şeyi yazdım.

"Artık tek başınasın, Drake." Ayakkabımın bağcığını salladım ve
telefonumla kulaklığımı aldım. "Ben koşuya çıkıyorum."

Connor şaşkın bir sesle, "Tamam," dedi. "Selam dostum.
Teşekkürler." Hafif bir gülümseme buldum. "Onu bekletme."

Pleasant Drive'dan aşağıya, küçük kasabanın dükkân ve kafelerinin önünden
geçerek koştum. Bir Cumartesi gecesi için sessizdi ama düşüncelerim
gürültülüydü. Giydim

Amherst istasyonuna ayarlanmış bir radyo uygulaması. Eklektik şarkı karışımının üzerine mantramı çaldım:

Unut onu.

Unut .

Hayatına

devam et.

Işıkların yerini ıssız, karanlık bıraktığı kasabanın sonuna kadar koştum. Siyah hiçliğe baktım, arkamı döndüm ve geri döndüm. Kulağımdaki DJ bir sonraki şarkıyı anons etti.

"İşte on altı yaşındaki dahi Billie Eilish'ten 'Ocean Eyes'."

Genç bir kadın uzaktan izlediği bir adam hakkında şarkı söylerken donup kaldım, ellerim kalçamda, dinliyor ve zor nefes alıyordum. Onun gözlerinin ve elmas aklının derinliklerine nasıl düştüğünü.

Kulaklıkları çıkardım ve göğsümde bir delik açan öfkeyle küçük bir daire çizdim.

"Benim," dedim geceye. "Beni beceriyor. O değil."

Derin bir nefes çektim. Connor'a Autumn'la aramda açıklayamadığım bir bağ olduğunu söylemem gerekiyordu ve bunu yüksek sesle itiraf etmezsem içim yanacaktı.

Kasabaya doğru koşmaya başladım, sonra koştum. Zordu. Başka bir yarış, sadece bu yarış geçen hafta sonu pistte yaptığım her şeyden daha önemliydi. Connor'a koştum, ona gerçeği söylemek için, belki anlar diye.

Ya da belki bana çok geç kaldığımı

söylerdi... Çok geç kalmıştım.

Caddenin karşısındaki Claire's Café'de küçük bir masada oturduklarını ve birbirlerine yaslandıklarını gördüm. Connor uzanıp Autumn'un yanağını kavradı ve onu öpebilmek için yaklaştırdı.

Onu öptü.

Öpüştüler.

İlk öpüşmeleri idi ve ben ön sırada oturuyordum. Çünkü bunun olmasına yardım etmiştim.

İçime soğuk bir yumru yerleşti ve koşarken döktüğüm terin altında tenim titredi.

Yatağını yaptın, Turner. Şimdi yatacaklar.

CHAPTER *Eleven*

Sonbahar

"Buna ikinci randevumuz diyebilir miyiz?" Connor Drake'in sırtışı büyüleyici bir şekilde koyunsuydu. "Yoksa ilk randevumuz için benim ikinci şansım mı?"

Gülümsedim. "İlk Buluşma, ikinci bölüme ne dersin?"

Sırtışını on bire kadar yükseltti. "Bu işe yarar."

Tanrım, gerçekten çok güzel. Ve daha duyarlı.

Bunu yüz yüze kanıtlamasını ve mesajlarında gibi benimle konuşmasını bekledim. Bunun yerine kısa bir sessizlik oldu. Ahşap mobilyalı ve karamel aydınlatmalı kafeye göz gezdirdim. Masanın altında, ayağım her ihtimale karşı getirdiğim antro metinlerin olduğu sırt çantasına vuruyordu.

"Bu kafeyi sevdim," dedim sonunda. "Panache'deki patronuma söylemeyin yeter."

Connor göğsünün üzerinde bir X işareti yaptı. "Kalbimin üstüne."

Sessizlik tekrar tehdit etti ve aynı bozduk. "Connor, ben-"

"İstedim ki-"

Gerginlik biraz azaldı ama midemde kelebekler yerine bir gerginlik vardı.

"Buyurun," dedim.

"Hayır, önce bayanlar."

İki elimi de kupamın etrafına sardım. "Pekâlâ... Buraya gelirken mesajlaşmamızı defalarca okudum. Mark'ın kör olmasıyla ilgili yazdıklarını mı?" Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Olanlardan sonra... benlik duygum gerçekten darbe aldı, biliyor musunuz? Kendimi bir şey sanıyordum.

İşaretleri kaçırmak için kör biri, bu yüzden söyledikleriniz... duymak gerçekten güzeldi."

"Sevindim," dedi Connor. Sandalyesinde kaykıldı, masamızın üzerine biraz eğildi. "Ben de dürüst olacağım; o anda ne söyleyeceğimi her zaman bilemiyorum. Hani birine söyleyeceğin mükemmel bir lafı, ona ihtiyacın olduktan on dakika sonra bulabilirsin ya?"

"Kesinlikle istiyorum."

"Birinin -örneğin senin gibi bir kızın- duymaya ihtiyacı olduğunda söyleyecek doğru şeyleri bulmak söz konusu olduğunda ben de öyleyim."

"Benim gibi bir kız mı?"

Başını salladı. "Şimdiye kadar çıktığım herkesten farklısın Autumn. Ama iyi anlamda."

İyi bir şekilde. Tam olarak şiir değil, ama sonra sesi yumuşadı, gözleri benimkileri sabit tutarken bakışları da .

"Ve bilmeni isterim ki eski kocanın yaptığı şey... o bir aptaldı. Tekrar kazıklanacakmışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Benimleyken olmaz. Sana bıraktığı acı her neyse, ona bir yenisini eklemek istemiyorum."

Midemdeki o gerginlik gevşedi ve bir iç çektim.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedim usulca. "Tekrar çıkmak için çok erken olduğunu düşünmeye başlamıştım. Belki de hâlâ öyledir?"

Connor başını salladı. "Umarım öyle değildir. Spor barı fikrim hakkında söylediklerin... benim için çok şey ifade ediyordu. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

"Çok sevindim Connor. Bunun sadece ilk randevumuz olduğunu biliyorum ama bence işleri ağırdan alırsak ikimiz için de daha iyi olur."

"Sen nasıl istersen," dedi. "Ben sadece burada oturmaktan memnunum. Şimdi."

Yanaklarım ısındı. "Benim de."

Yumuşak anlar yığıldı ve o *coşkulu* his alanı doldurdu Aramızda. Connor gülünceye ve elini saçlarında gezdirinceye kadar havada bir kalınlık oluşturarak yoğunlaştı.

"Tamam, daha fazla dayanamayacağım." Küçük masanın üzerinden uzanıp yanağımı okşadı. "İstediğin kadar yavaş gidebiliriz Autumn, ama seni şimdi öpmezsem sabah kendimden nefret edeceğim."

Sanki gözlerinin zümrüt prizmaları traktör ışınlarıymış, beni ona, öpücüğüne ve sonrasında gelen her şeye çekiyormuş gibi çoktan eğilmiştim.

Dudaklarının ilk dokunuşunda tenimde hoş bir ürperti belirdi ve sonra tekrar yaptı. Ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi. Kokusu, yakınlığı ve sıcaklığı içime işlemiştir. Yumuşakça ve sonra daha derinden bastırdı. Dili ağzımın içine girdi ve öpücüğünün saf uzmanlığıyla omurgamdan aşağı bir ürperti kayd.

Çok fazla olmadan ayrıldı ve yavaşça yanağımı bıraktı, aynı zamanda saçlarımdan bir tutamın parmaklarının arasından kaymasına izin verdi.

"Bu daha iyi," dedi bana dikkatle bakarak. " değil mi?"

Başımı salladım. Artık midemde gerginlik yoktu. Sadece kelebekler.

PART III

October

CHAPTER *Twelve*

Weston

Yemek masasında oturmuş, Profesör Ondiwuje'nin ödevi için yazdığım şiirin bitmemiş kıtalarını, notlarımı ve karalamalarımı gözden geçiriyordum. Sonbahar. Başka bir konu olamazdı. Şiiri uzattıkça uzatıyordum, çünkü bittiğinde koştuktan başka çarem kalmıyordu ve bütün gün, her gün koşamazdım.

Connor, bir Pazar günü öğleden sonra saat üç olmasına rağmen üzerinde hâlâ pazen pantolonu ve fânılası olduğu halde ayaklarını sürüyerek oturma odasına girdi. "yedim."

"Ne var yok?" Ben sordum.

"Annemle babama Autumn hakkında her şeyi anlattım ve şimdi onu Şükran Günü yemeğine davet etmek istiyorlar."

"Öyle mi?" Midem bulanırken sordum. Şükran Günü sadece Drake'in yakın çevresine özeldi. Autumn'u şimdiden davet etmeleri ya Connor'ın onunla ciddi düşünmeye başladığını söylediği anlamına geliyordu...

Ya da gerçekten onunla ciddi düşünüyor.

Connor buzdolabına gitti ve Monster enerji içeceğinin siyah ve neon yeşili kutusunu aldı.

"Evet." Acı bir gülümsemeyle kapıyı kapattı. "Az önce hoparlörden konuşuyorduk ve kendilerini kaybediyorlardı. Babam aslında '*Senin için hâlâ umut var*' dedi."

Dudağım kıvrıldı. Alan Drake'e saygı duyuyordum ve yıllar boyunca anneme yaptığı tüm yardımlar için minnettardım, ama ona milyarlar kazandıran aynı acımasız, ne pahasına olursa olsun kazan zihniyetini almış ve ebeveynliğe de uygulamıştı.

"Neden ona bu kadar çok güveniyorlar?"

"Seni bu kadar çok sevmeleriyle aynı sebepten. Çünkü o burslu ve dünyada bir fark yaratmak için çok çalışıyor. Benim üzerimde iyi bir etkisi olacağını düşünüyorlar."

"İlk başta onunla çıkmaya başlamanın sebebi de bu değil miydi? yer mi?"

"Tek neden bu değil," dedi Connor. "İşte bu yüzden ben berbat."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti, içkisini yudumladı. "Şükran Günü'ne kadar dayanabilir miyiz bilmiyorum. Sanırım benden uzaklaşıyor."

Sertçe yutkundum. "Öyle mi?"

Connor iç geçirdi ve kutunun kenarındaki M harfini düşündü. "Sanki işi bırakmanın eşiğindeymiş gibi hissediyor."

Daha dik oturdum, göğsümde genişleyen umuttan hem nefret ediyor hem de onu seviyordum. "Sana bir ay önce söyledim, onun romantizme ihtiyacı var ve sen onu içki ve bilardo için Yancy'ye götürüp duruyorsun."

"Bilardoda iyidir. İçkiyi seviyor," dedi Connor. "Dostum, bana her şeyi sıradan tutmak istediğini söyleyip duruyor, ben de öyle yapıyorum. İş yüzünden onu sadece hafta sonları görüyorum ama Tanrım, ne kadar süre? Bir ay oldu ve benimle yatmıyor bile."

"İşte bu yüzden eyalet dışına transfer olmadım," diye mırıldandım içimden.

"Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey."

Yancy'lere yapılan grup gezilerinde geride durmak ve Connor ile Autumn'un yolundan uzak durmak kolaydı. Elimden geldiğince kendimi tuttum, diğer kızlarla konuşmaya çalıştım ve genellikle Autumn'u görmezden geldim. Ama bir grupla Onota Gölü'ne yaptığımız gece gezisi tam bir işkence gibiydi. Kamp ateşinin alevleri arasında Connor ve Autumn'un onun battaniyesinin altına girmesini izledim. O anda sevişmemiş olabilirler ama hayal gücüm ne yaptıklarını ya da ellerinin nerede olduğunu hayal etmekte hiç zorlanmadı.

"Alo? Wes?"

Yukarı baktım. "Ne, pardon?"

Connor kaşlarını çatı. "Dedim ya, onunla kazanamayacağımı ."

"Kazanmak mı?" Sandalyemde dönerek sordum. "Dokuzuncu devrenin sonundayız ve sen oyundan çıkmak üzere misin?"

"Hayır, ama..."

"Bir saniyeliğine işleri sıradan tutmakla ilgili söylediklerini unut. Sen ne *istiyorsun*? Onunla ciddileşmek mi istiyorsun? Onu bu işe girmeye ikna etmek mi istiyorsun? Çünkü eğer öyleyse, bunun için biraz çaba sarf etmen gerekecek."

"Önerdiğin gibi onu Dickinson müzesine götüreceğim.
Bu da bir şeydir, değil mi?"

"Bu bir başlangıç. Ama dostum, sadece *konuş* onunla."

"Söylüyorum ama o zaman da akışına bırakmak yerine akıllıca ya da anlamlı bir şey söyleme baskısı hissediyorum." Connor bana bir bakış attı. "O mesajlara bayılırdı-"

"Unut ."

İç çekti. "Beni tamamen terk ettin."

Akıl sağlığım için, evet.

"Bir yolunu ," dedim. "Sunacak çok şeyin var dostum. Biraz araştırıp konuşacak daha derin bir şeyler bulamaz mısın?"

"Yapıyorum. Her zaman. Ona güzel olduğunu, akıllı olduğunu söylüyorum. Hedefleri hakkında konuşmaya başladığında, ona ne kadar hırslı olduğunu söylüyorum-"

"O bunu zaten biliyor," dedim. "Onun iltifata değil, gerçekliğe ihtiyacı var."

Omuz silkti ve Monster içeceğini yudumladı. "Bilmiyorum. Sanırım kızlarla işlerin daha kolay olmasına alışkınım."

"Senin için daha kolay olan kızlarla mı çıkmak istiyorsun yoksa Sonbahar'la mı çıkmak istiyorsun? Ne *istiyorsun*?"

Connor'ın parmakları içki kutusunun kenarına dokundu. "Hiç gerçek bir ilişkim olmadı, biliyor musun? O benim ciddi bir şey için ilk şansım ve sanırım istediğim de bu." Bana bir sırıtış attı. "*Ve* onunla yatmak istiyorum."

Dişlerimi sıktım, sonra yüzümü hızla nötr hale getirdim, ama yeterince hızlı değil.

"O da neydi öyle? Beni öldürmek üzereymişsin gibi görünüyordun." Connor güldü ve omzumu dürttü. "Neyin var senin? Son zamanlarda daha da...*sen oldun*, alametifarikan Turner cazibenle. Ve her zamanki kız geçit törenlerinden hiçbiri bu yoldan geçmedi. Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedim. "Meşgulüm. Ödevini *yapıyorsun* bu arada."

Onun için yazdığım Makro-Ekonomi makalesinin basılı bir sayfasını elimde tuttum. Benim sözlerim. En üstte onun adı. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Connor gülerek, "Anlaşıldı," dedi. Tezgâhı itti ve kanepeye doğru yöneldi. "Her neyse. Senin önerdiğin gibi Emily Dickinson müzesine gidiyoruz. Bu da bir şey sayılmalı."

Gözlerimi devirmiştım. Saymak, kazanmak, skor tutmak... Connor beyzbol sahasına aitti, bir şairin atalarının evine değil. Ama Autumn'la elini tutmaktan bıkmıştım.

Ya da ben kendime öyle diyordum.

Onun için daha fazla mesaj yazmayı reddettim, ancak tavsiyelerle ağzımı kapalı tutamazdım. İşin kötüsü, her ikisinin de mutlu olmasını istiyordum. Connor'a sadece onun iyiliği için değil, Autumn'un iyiliği için de danışmanlık yapıyordum.

"Kendine bu kadar yüklenme," dedim. "Onu güldürecek ve iyi hissettirecek senin gibi birine ihtiyacı var."

Connor koltuktan burnunu çekti. "Ayrıca şiire, derin sohbetlere ve doğru zamanda doğru şeyi söylemeye ihtiyacı var. Bütün bu iyi değilim. Sana söylüyorum Wes, eğer sen ve ben birleşip tek bir kişi olsaydık, Autumn'un mükemmel erkeği olurduk."

Gerçek göğsüme çarparken öylece bakakaldım. Ne kadar sık Connor'ın rahat mizah anlayışına sahip olmayı dilemişim? Benim itici alaycı ve iğneleyici tavrım yerine, onun insanları içine çeken açık ve dostane tavrını.

Ama püskürtmek kaybetmekten daha iyiydi. Bu benim acı gerçeğimdi, etrafımda çıkaramadığım bir zırh gibi inşa edilmişti.

"Koşuya çıkıyorum," dedim.

"Harika." Connor esnedi, gerindi ve Xbox kumandasına uzandı. "Daha sonra pizza sipariş edeceğim."

Autumn'a olan aptalca aşkımı içimden atmak için tek kelime etmeden dışarı çıktım. Ama sayfadaki kelimeler gibi, her zaman daha fazlası vardı.

CHAPTER *Thirteen*

Sonbahar

"Hayes, aman Tanrım... *Evet... EVET...*"

Ev arkadaşımın sesi evin içinde yankılanıyor, davul sesi yatak başlığıma eşlik ediyordu. Yastığımı yüzüme çarptım ve yüzüstü yuvarlandım. Son bir aydır her hafta sonu Ruby ve Wesleyan'dan gelen koşucu, ben duymak istesem de istemesem de bu şarkıyı çalıyorlardı.

Sonunda, Ruby'nin annesinin ses yeteneğinin bir kısmını miras aldığını gösteren bir çılgık kreşendosundan sonra, daireye sessizlik çöktü. Ama olan olmuştu, Panache Blanc'daki çift vardiyam için iki saat içinde kalkmam gerekiyordu.

Sırt üstü yuvarlandım ve tavana baktım. Kızgın bile olamazdım. Ruby ve Hayes'in sahip oldukları şey bana kalırsa #ilişkihedefleriydi. Ertesi sabahki uykulu, kurutucuda yıkanmış, buruşuk görüntüsüne imreniyordum. İşleri hafif ve eğlenceli tutma yeteneğini daha da çok kıskanıyordum.

Connor'la da aynı şeyi yapmak için elimden geleni yapmışım ama geçen ay ilk buluşmamızın genişletilmiş bir versiyonu gibiydi. Konuşmalarımız hiçbir zaman uzun sürmüyor ya da istediğim kadar derinleşmiyordu. Çoğu zaman, havadan sudan konuşmaların sık sularında yüzdük.

Ve yine de...

Connor'ın bir bakışıyla ayaklarımı yerden kestiği yumuşak anları hatırlayarak gözlerimi kapattım. Beni güldürecek bir şey söyledi. Ya da bana kendimi güzel ve arzulanır hissettirdi.

Ve Tanrım, adam öpüşebilir miydi...

Eylül ayının son haftasında çetesiyle birlikte Onota Gölü'ne gittik, nehirde yüzdük ve sonrasında şenlik ateşi yaktık. Connor ve ben kumda bir battaniyenin altında öpüştük, inlemelerimi bastırmak için mücadele etmek zorunda kalana kadar elleri üzerimde dolaştı.

Ayrılmamın acısını hafifletmeyi başarmıştı ama ilişkimiz durma noktasına gelmişti. Ona ilişkimizi sıradan tutmak istediğimi söylemişim ve belki de hem beni fiziksel bir şeye zorlamayarak hem de daha duygusal tarafını kendine saklayarak buna saygı duyuyordu. Ama keşke yapmasaydı. O zaman savaşmayı bırakıp kendimi düşmeye bırakabilirdim.

Ya da belki de sağlam bir zeminde kalmak ve bekar olmak daha iyidir.

Bekârlıktan nefret ederdim. Boş yataklardan ve sessiz sabahlardan nefret ederdim. Uzun konuşmaları, uzun öpüşmeleri ve dünyada gezinirken bir ortağa sahip olma hissini seviyordum; hayatımın hikayesinde birçok bölümü dolduracak bir ortağa. Ama Connor'da olmayan bir şeyi görmeye çalıştığım, onun hayatımın hikayesinde sadece birkaç paragraf yer alacağı hissinden kurtulamıyordum ve bu beni üzüyordu.

O gülümsemeyi özlerdim.

Saat beşte kalktım, duş aldım, siyah pantolon ve beyaz bir bluz giydim ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Ruby ve Hayes'i ön kapıda vedalaşırken yakalamak için tam zamanında odamdan çıktım.

"Selam, Auts," diye seslendi Hayes.

Gülümsedim ve küçük bir el salladım. "Selam, Hayes."

Ruby Hayes'in göğsüne şakacı bir şaplak attı. "Umarım bu canavar dün gece seni X-rated saçmalıklarıyla uyutmamıştır."

"Ben mi?" Hayes'in gözleri gülümsemesiyle birlikte genişledi. "Benim X-rated saçmalıklarım karşısında sesini alçaltamıyorsun."

"Sorun değil," dedim. "Evimi özlüyordum ama siz ikiniz beni çiftleşme mevsiminde çiftliğe geri getirdiniz."

Hayes kıs kıs gülerken Ruby, "Ha ha," dedi.

Ruby'yi son bir kez öptü. "Hoşça kal, bebeğim." "Ciao, bello. Bir dahaki sefere kadar."

Kapıyı kapattı ve yüzünde uykulu bir gülümsemeyle kapıya yaslandı. Sonra mutfakta bana katıldı.

"Kahve?" Çenemi çatlatan bir esnemeyle sordum.

"Tabii ki hayır. Ben yatağa dönüyorum." Dirseklerini tezgâha dayadı. "Seni uyanık mı tuttuk?"

"Tanrım, hayır, bilerek dinlemek için uyanık kaldım."

"Sapık," dedi Ruby. "Ama bunu sana yapmaya devam ettiğimiz için üzgünüm." "Kızgın bile değilim. Belki biraz kışkırdım." "Kızım, *neden*?" dedi. "Senin hazır ve istekli, mükemmel bir erkeğin var."

"Eğer onunla yatarsam, ne biliyorum. Daha fazlasını isteyeceğim."

"Daha fazla ne, tam olarak?"

"Her şeyi." "Ve?"

"Ve tekrar o şekilde atlamaya hazır mıyım bilmiyorum. Ya da birlikte atlamam gereken kişi Connor mı?" Tezgâhın üzerindeki kahve filtreleri yığınıyla oynadım. "Cuma günü danışmanımla konuştum. Harvard'daki Kabul Dekanı ile konuştu."

"nedir?"

"Başvurmam için kesin son tarih önümüzdeki Ekim ayı."

Ruby homurdandı. "Bu koca bir yıl demek."

"Doğru," dedim. "Bir uygulama projesini planlamak, yürütmek ve buna uygun bir makale yazmak için bir yıl. Kulağa çok uzun bir süre gibi geliyor ama değil."

"Bir odak noktası seçmeniz muhtemelen yardımcı olacaktır."

"Ne diyorsun?" İçimi çektim ve kahveyi hazırlamak için düğmeye bastım. "Bir vurgu seçmeyi düşündüğümde, dikkat edilmesi gereken pek çok başka sebepten vazgeçiyormuşum gibi hissediyorum."

Ruby gözlerini ovuşturdu. "Tatlım, çözülmesi gereken sorunlarla ilgili bir sıkıntı yok. Onlardan birini kalbine yaklaştırmalısın. Bu şekilde bir fark yaratabilirsin." Başını eğdi. "Çiftlik nasıl gidiyor?"

"Mücadele ediyoruz," dedim. "Her zaman , az ya da çok." "Belki orada bir şey vardır."

"Belki," dedim içimde bir suçluluk duygusuyla. "Tarım veya gıda sistemleri üzerine bir şey seçmeliyim ama..."

"Ama bu sizi heyecanlandırmıyor," dedi Ruby. "Suçluluk duygusu bir kariyer seçmek için berbat bir yol."

"Ama bunu yapmazsam aileme karşı sorumsuz davranmış olurum."

"Danışmanlardan ve kariyerlerden bahsetmişken," dedi Ruby, parmağıyla tezgahımızın üzerinde bir çizgi çizerek. "Benimki La Spezia'da bir yıl geçirmeye bir adım daha yaklaştığımı söyledi. Yurtdışı eğitim komisyonu çalışmamı beğendi ve sadece ben ve birkaç aday kaldı." Uykulu bir şekilde sırtıttı. "Ama içimde iyi bir his var. Bundan bir yıl sonra İtalyan Rivierası'nda, sahildeki şirin bir köyde, ateşli bir İtalyanla sörf yapıyor olacağım."

"Seeneklerimi açık tutmayı seviyorum," dedi ve gülümseyerek esnedi. "Ben yatmaya gidiyorum." Kolumu sıktı. "Projen için odak noktayı bulacaksın. Listeler yap. Meditasyon yap. Hatta bir dart at ve bakalım nereye düşecek."

"Çalışmak yerine her hafta sonu Yancy's'de yaptığım şey tam olarak bu."

"Orgazm da öyle," diyerek omzunun üzerinden beni duymamış gibi . "Karar vermek için harika. Rahatlamaya yardımcı olur."

Odasına geri çekilirken güldüm. Eğer Ruby biraz daha rahat olsaydı, eriyip giderdi. En son ne zaman gerçekten rahat hissettiğimi ve iş ya da ailemin çiftliği yüzünden stresli olmadığımı hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım.

Panache Blanc'daki sabah vardiyam sırasında Edmond beni dudağımı sıkarken ve müşteriler arasında boşluğa bakarken yakaladı. Bıyıklarını çekiştirerek düşünceli bir şekilde bana baktı.

"Ma chère, iki yol olan ve hangisinden gideceğini bilmeyen bir kızın yüzünü taşıdığınızı söyleyebilirim."

İtiraz etmeye başladım ama sonra başımı salladım. "Haklısın. Yüksek lisans başvurumla ilgili vermem gereken bazı kararlar var ve..."

"Ve?"

"Çıktığım çocuk."

Edmond'un tepkisi için kendimi hazırladım ve o nefesini tutup kalbini sıkarken gülmek zorunda kaldım.

"Biliyordum. Bu bir aşk meselesi." Daha önce duyduğum bir Puccini ariasından parçalar söyledi ve beni etrafında döndürdü. "Yüksek lisans okulu..." Yüzünü ekşitti. "Ben yardımcı olamam. Ama iş aşka gelince, size bildiklerimi söylüyorum, tatlım. Burada sizin vereceğiniz kararlar yok." Alnına vurdu. "Sadece kalbinizin size söylediklerini dinlemek var."

"Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum," diye itiraf ettim. "Aramızda bir şeyler olduğunu düşünmek isterdim ama..."

"Ama?"

"Ama ya yanılıyorsam?"

Edmond kalın siyah bıyıklarının arkasından sırtıttı. "Ne yazık ki bu, kalbini verene kadar asla bilemeyeceğin bir şey. Güven. Güven ve aşk un ve su gibidir. Birbirlerine yapışmaları gerekir, değil mi?"

"Sanırım."

Kalbimin Mark'a güvenmesine izin vermiştim ama o bunu bir kenara atmıştı. Belki de Connor'a karşı pratik olmak daha iyiydi. Akıllıca. Güvenli.

Önümüzdeki Cumartesi Emily Dickinson Müzesi'ni ziyaret etmek Connor'ın fikriydi. Bir yanım uzun boylu beyzbol oyuncusunun Dickinson'ın acı dolu tarihiyle ilgilendiğini ya da şiirlerini okuduğunu hayal etmekte zorlanıyordu. Diğer yarım ise, eğer bu yönünü daha fazla paylaşırsa, bunun tam da onun yapmaktan hoşlandığı şey olabileceğini düşünüyordu.

Belki ikimiz de kendimizi tutuyorduk ama benim bildiğim tek şey biraz zamana ve bakış açısına ihtiyacım olduğuydu.

Telefonumu aldım ve Connor'a mesaj attım.

Merhaba. Cumartesi günü müzeye gelebileceğimi sanmıyorum.

Cevabı birkaç dakika sonra, alacakaranlığın çöktüğü Pleasant Caddesi'nde bisikletimle yürürken geldi.

Yazık. Yancy sonra mı?

Hayır. Hiç sanmıyorum.

Bir duraklama. Sonra, **her şey yolunda mı?**

Dudağımı ısırdım. Nasıl cevap vermeliydim? Tedirginliğimin kaynağı da tam olarak buydu. Her şey yolunda değildi ama yanlış bir şey de yoktu. Sanki kalbim tam ortadan ikiye bölünmüş gibiydi, tıpkı Edmond'un söylediği gibi.

Harvard projemde gerçekten geride kaldım. Buna sağlam bir zaman ayırmam gerekiyor.

TAMAM. Şükran Günü'nü düşünüyor musun?

Yürümeyi bıraktım ve bisikletimi kalçama yaslayarak uzun bir meşe ağacına yaslandım. Connor tatil hakkında konuşmadan duramıyordu. Ailesiyle tanışma düşüncesi inanılmaz derecede gurur verici ve aynı zamanda biraz fazla erken gelmişti.

Emin değilim. Bu hafta ne yapabileceğime bakıp size haber vermeliyim. Biliyorum.

TAMAM.

Özür dilerim.

yok, diye yazmış.

Sonra konuşur

muyuz? Tabii.

Başka da bir şey yok.

"Kahretsin." Tekrar yürümeye başladım ama midemdeki gerginlik daha da arttı. Bunu telefonda değil, doğrudan ele almalıydım.

Connor mı?

Gergin bir on saniye , **Autumn?**

Onun tatlılığı nefesimi biraz rahatlattı. **Evinde misin? Gelebilir miyim? Konuşmak için?**

Buradayım, diye yazmış. Buraya gel. Tamam, birazdan görüşürüz.

CU

"Merhaba," dedi Connor, kapıyı benim için açarken. Pazar akşamı olmasına rağmen pijama pantolonu ve V yaka gömleğiyle yakışıklı bir şekilde buruş . Yanağımı öpmek için eğildi.

"Biraz dağınık. Ramona salı günü geliyor."

Son bir ay içinde birkaç kez onun evine gitmiştim ama asla uzun süre kalmamıştım. Weston benimle merhabalaşma ve vedalaşmanın ötesinde konuşmayı bırakmıştı ve o oradayken kendimi hiç hoş karşılanmış hissetmiyordum.

Connor'ın uyarısına rağmen, Drake'lerin haftada bir gün gelmesi için para ödedikleri temizlikçi kadın sayesinde geniş daire neredeyse tertemizdi. Tek dağınıklık yemek masasının üzerindeki kâğıtlar ve sehpanın üzerindeki birkaç boş bira şişesinin yanındaki pizza kutusuydu. Devasa düz ekran televizyonlarında *Madden* duraklatılmıştı.

"Weston burada mı?" diye sordum. "Yalnız konuşmak istedim."

Connor, "Kaçıyor," dedi ve sonra sırtıttı. "Korkmalı mıyım? Destek için onu arayayım mı?"

Tanrım, gerçekten çok sevimli.

Connor'ın doğasında var olan seksiliğine ve çekiciliğine karşı kendimi zihinsel olarak güçlendirdim. "Korkacak bir şey yok. Aslında..." İçimi çektim. "Şimdi buradayım ve ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama o kapıdan çıktığım anda her şeyin aklıma geleceğini biliyorum."

Connor ellerini belime doladı. "Belki de kapıdan çıkıp gitme." Eğildi ve ağzımı yumuşak ama niyetli bir şekilde öptü.

Eğer istersem daha fazlasını vaat ediyordu. "Kal," diye mırıldandı. "İstiyorum," dedim. "Ama Connor..."

Beni tekrar, daha derinden öptü ve yerin altımdan kayıp gittiğini hissettim. Güçlü kollarına yapıştım, elleri sırtımdan kayarak saçlarıma dolandı. Telefonu çaldı - klasik müzik çınlaması - anı bozdu.

"Kahretsin. Ailem." Beni bıraktı ve kanepeden telefonunu almaya gitti. "Ne istediklerine bir bakayım."

Başımı salladım, hâlâ biraz soluk soluğaydım ve cevap verişini izledim. Her zamanki gülümsemesi yerini yüzünü buruşturmaya bırakmıştı, sanki kendini hazırlıyor gibiydi.

"Selam, baba. N?"

Parmağını bana doğru kaldırdı ve *özür dilerim, bekle*, dedikten sonra telefonu odasına götürdü. Bir bardak su içmek için mutfığa doğru yürüdüm. Mutfak şık, krom, gri ve erkeksiydi. Bana Connor'ın arabasını hatırlattı. Yeni ve pahalıydı. Sanırım bu lüksün bir bedeli de Connor'ın ailesinin telefonlarını asla telesekretere bırakmamasıydı.

Mermer tezgahın üzerindeki son teknoloji filtreleme sisteminden bir bardak su doldurdum ve içmek için yemek masasına oturdum. Titiz doğam kâğıt yığınının takılmıştı. Toplanmaları için yalvarıyorlardı.

Dur. Başkalarının eşyalarına dokunma.

Dakikalar geçti ve Connor geri gelmedi. Suyumu yudumladım, sonra ellerimin üzerine oturdum. Masanın üzerindeki dağınıklık beni kaşındırıyordu. Birkaç kâğıdı bir araya getirdim, Makroekonomi üzerine bir makaleye göz attım, en üstte Connor'ın adı ve tarih vardı. Bunların hepsi onun çalışmasıydı. Düzeltmeme aldırılmazdı. Ne de olsa çıkıyorduk...

Ders notları. Makaleler. El yazısıyla yazılmış metin satırları, kenar boşluğundaki notlara oklar, birkaç karalama içeren gevşek sayfalar.

İçimi çektim. Connor ailesiyle ne hakkında konuşuyordu?

Kâğıtları yığınlar halinde toplamaya devam ettim ve gözüm karalanmış bir sayfadan, diğerinin altında yarı gizli birkaç satırı çekti:

,
Saatler uzuyor

Boş daireye göz gezdirdim. Connor'ın boğuk sesi diğer odadan geliyordu, hala bir konuşmanın ortasındaymış gibi geliyordu.

Birini tamamlıyorum.

Sabırlı ol ve işine bak, diye düşündüm.

Kâğıdı açıp okumadan önce sadece altı saniye dayanabildim. Bir şiir. El yazısı, keskin çizgileri ve açıları olan çizik çizik bir kalemdi. Kelimeler sayfadan sıcak sıcak dökülüyordu.

,
*Saatler boğucu
günlere dönüşüyor;
Geceler boyunca terli
çarşaflarda nefes nefese
gözleri kapalı
adın sıkılı dişlerimin
arasında kilitli,
rahatlamaya çalışıyorum.
sen kadar ve ben
tekrar nefes
alabiliyorum ve
tekrar güneşlenebilir
bakışlarının değişen
renklerinde;
Altın, yeşil ve kahverengi.
Adaşınız gözlerinizden
okunuyor.*

Yüzüm karıncalandı, sonra soğudu, sonra tekrar ısındı. Şiir beni içine çekti, her bir dize bükülüp akıyor ve bir sonrakine nefes veriyor, tek bir akışkan his yaratıyordu. Tek tek kelimeleri görmüyordum. Bir tabloya bakar gibi bütünü hissediyordum. Ama son üç dize dikkatimi çekti ve tekrar tekrar okumamı istedi.

*Altın, yeşil ve kahverengi.
Adaşınız gözlerinizden
okunuyor.*

"Adaşım mı?" Mırıldandım.

"Hey, bunun için üzgünüm."

Başımı kaldırıp baktım, kâğıt elimde gevşek duruyordu. Connor oturma alanına girerken adımlarının ortasında durdu, kaşları benim için endişelenerek çatılmıştı.

"İyi misin?"

Ayağa . "Bu senin mi?" Ona şiiri uzattım.

Connor kâğıdı aldı ve gözleriyle taradı. "Oh bu. Bu..." Hızlıca bana baktı ve şiiri geri verdi. "Yani, önemli bir şey değil."

"Bunu sen mi yazdın? Benim için mi?"

Bana baktı, gözlerinin ardında binlerce düşünce vardı. Çenesini biraz kaldırdı, sonra indirdi.

"Bunu benim hakkımda mı yazdın?"

Gülümsemesi zayıftı ve bakışları yere, masaya, sonra tekrar bana kaydı. "Tam karşımda dururken ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum. Hâlâ da bilmiyorum."

"Tanrım, Connor," diye güldüm ve aynı anda rahatlayarak iç çektim. "İşte tam da bu yüzden buradayım. Sana söylemek istediğim şey... benimle konuşabileceğin. Her ne düşünüyorsan, duymak istiyorum. Duymaya *ihtiyacım var*. Tüm düşüncelerini, fikirlerini ve hayallerini. Onlar benim için seninle olmak kadar önemli. Yani..." Kağıdı tekrar elime aldım. "*Bunu...* istiyor musun?"

"İstiyorum..." Sertçe yutkundu, sesi sertleşti. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Bu..." Elimdeki kâğıda bakarak çenesini salladı. "Ben de bunu istiyorum. Seninle birlikte."

Bir sıcaklık göğsümden karnıma doğru yayıldı ve oradaki sıkı düğümü yıkadı. Ona doğru gittim ve kollarımı boynuna doladım.

"Ben rahat olamam," dedim. "Keşke yapabilseydim, ama ben o şekilde yaratılmadım. Ve o şiir..." Başımı salladım, sıcaklık daha fazla bir şeye doğru ısıniyordu. "Sıradan değil. Çok güzel."

"Çok güzelsin," dedi ve bedenimi güçlü duvarına yaslayarak beni öptü. Dudakları boğazımda gezindi. "Ve ben sıradan biri olmak istemiyorum. Kalmanı istiyorum."

"Ben de öyle," diye nefes aldım, ona yapıştım, parmaklarım saçlarına gömüldü. "Sanırım senden gelecek küçük bir şeye daha ihtiyacım vardı. Bu kulağa tamamen çılgınca mı geliyor?"

"Hayır." Boğazımın çukurunu öptü ve sonra başını kaldırıp bana baktı. "Verecek çok şeyim var, Sonbahar. Söz veriyorum."

Yanağını okşadım. "Sevdiğini biliyorum. Keşke ailen de bunu görebilseydi."

Connor'ın ifadesi değişti, sertleşti ve arzuyla dolu bir şeye dönüştü. Kollarını bana doladı ve beni sertçe öptü, geniş ağızlı ve talepkâr. Onu içime çektim, başım dönüyordu ve kelimeler beynime kazınmıştı. Sanki içindeki şiiri çekip çıkarabileceğim gibi ben de aynı sertlikte öptüm.

Öpüşmemizi hiç kesmeden beni yerden kaldırdı ve yatak odasına, beni yatırdığı kral boy yatağına taşıdı. Giysilerim onun maharetli ellerinin altında eriyip gitti ve kendimi onun her konudaki uzman becerilerine teslim ettim.

Terli çarşafklar içinde.

Connor'ın bedeni üzerimdeyken -üstümde ve içimde o kadar ağır ve kalındı ki- beni bir sayıklamaya sürükledi.

Rahatlamaya çalışıyorum.

Tırnaklarım geniş sırtını tırmıkladı ve sonra o mest edici salıverme beni bulduğunda onu sıkıca kavradım.

Tekrar ve tekrar, gecenin tüm saatleri boyunca ve neredeyse uykuya daldığım ama daha fazlası için açlık çektiğim son bir kez. Kucağının güçlü çemberine yığıldım, bedenim sıcak, ağır ve nefes alıyordu-

tekrar nefes alabilir

-Onunkiyle mükemmel bir uyum içinde.

CHAPTER *Fourteen*

Sonbahar

Telefonumun alarmı sabahın beşinde çaldı. Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde elimi benim olmayan bir komodinin üzerine koyup kapatmaya çalıştım.

Connor, ", " diye mırıldandı.

Bip sesi kesilince yüzünü ona döndüm. Yüzüstü yatıyordu, yüzünün yarısı yastığına gömülmüştü ve o gece yaptığımız her şey aklıma geldi, yüzüm kızardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Uyumaya devam et."

". " Yeşil gözlerinden biri açıldı ve bana tembel bir bakış attı.

Gülüm

Ön dişlerimle kendi gülümsememi ısırdım. "Dün gece gerçekten se.

"Gerçekten iyi miydi?" Kolunu uzattı ve beni daha sıkı kendine çekti. Güzel.

"Ben yapamam "

buradan 'gerçekten iyi' ile ayrılmanıza izin vereceğim."

Güldüm ve göğsünü şakacı bir şekilde ittim. "Çalışmak zorundayım. Belki de biraz hafife almışımdır."

Beni usulca öptü. "Kalmana sevindim."

Tanrım, kelebekler.

"Ben de." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Gülümsemeden duramıyorum." Beni tekrar öptü. "Bunu yapmanı istemiyorum."

"Ama işe geç kalacağım."

Gözleri panjurları çekilmiş olan arkamdaki pencereye gitti. "Dışarı hâlâ karanlık. Bunu her sabah mı yapıyorsun?"

"Fırıncılık hayatı erken başlar." Çarşafı tutarak doğruldum. "Kahve yapmamın sakıncası var mı?"

Connor çoktan yastığına geri yerleşmişti. "Hayır. Kendini evinde hisset."

"Bunu yaparken giymek için tişörtlerinizden birini ödünç alabilir miyim?"

Elbisemi tekrar giymeye tam olarak hazır değildim; Connor'ın kollarını üzerimde hissetmek istiyordum. Onun gömleğini giymek - tenine yakın giydiği bir şey ve kolonyasının, çamaşır sabununun ve onun tarif edilemez kokusunun kokusunu almak - bir sonraki en iyi şeydi.

"Şifonyer," dedi. "İkinci çekmece."

Connor'ın yatağından çıplak çıktım ve şifonyerine gittim. Çekmeceye koyu gri V yakalı bir gömlek buldum. Connor için biraz küçük görünüyordu ama yine de beni örtecek kadar büyüktü. Başıma geçirdim ve içime çektim.

Vay canına.

Tenimde bir elektrik karıncalanması dans etti. Çamaşır sabununun altındaki kolonya kalıntısı Connor'ın her zamanki kokusundan farklıydı - daha keskin ve daha güçlü - ve doğrudan kafama gitti. Kan hücrelerimi kahveden daha iyi uyandırdı ve uyluklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Bu da ne böyle?

Karmakarışık beynime kahve almak için mutfığa doğru ilerlerken gömleğinin yumuşak pamuğunu burnuma dayadım ve tekrar içime çektim.

Yine vay canına.

Saf erkeksi feromonlardan bir vuruş almak gibiydi, ama bir şekilde Connor'ın yatağında yatarken hissettiklerimden ve hissettiklerimden farklıydı.

"Oh, dur."

Tuhaf düşünceleri bırakmaya ve her şeyin yeniliğinin tadını çıkarmaya yemin ettim. O şiiri okuduktan sonra öğrendiğim bir gerçek varsa o da Connor'ın pek çok yönü olduğuydu ve belli ki ben henüz hepsini keşfetmemiştim.

Yeni bir ilişkinin en sevdiğim yanlarından biri olan bu keşif ihtimali, koridorun köşesinden dönerken dudaklarımda yavaş bir gülümsemeye neden oldu. Işık yanıyordu ve küçük bir çılgılla durdum. "Oh."

Weston yemek masasında durmuş, sanki onları çalıyormuş gibi kitap ve kâğıtları öfkeyle çantasına tıktırıyordu. Benim küçük soluğumla başını kaldırdı ve bakışları beni bir aşağı bir yukarı taradı. Çıplak bacaklarımı, kalçalarımı ve küçük göğüslerimi. Hemen çıplakmışım gibi kollarımı onların üzerinde kavuşturdum.

"Merhaba," diye kekeledim. "Burada olduğunu bilmiyordum. Yani uyanık olduğunu."

Weston bakakaldı. Ağzı aralandı ve dilinin ucu üst dudağına dokundu. Sonra, rüyadan uyanan bir adam gibi başı seğırdi ve tüm ifadesi sertleşip keskinleşti.

"Ne giyiyorsun lan sen?"

İrkildim ve yere baktım. "Connor'ın gömleklerinden biri mi?"

"O *benim* gömleğim." Bir süre daha baktı, sonra bakışlarını benden ayırıp çantasının fermuarını çekti.

"Ah," dedim, yanaklarım açıklanamaz bir şekilde yanıyordu, sıcaklık damarlarımdan geçerek vücudumun her yerine yayılıyordu. "Onun çekmecesindeydi."

"O *benim*," dedi.

"Özür dilerim.," dedim.

Başını bana doğru döndü, gözleri . "*Şimdi*

olmaz," dedim. "Yani, ben-"

"Boş ver," dedi Weston, dik durup çantasını omuzlayarak. "Drake'ler haftada bir temizlikçi kadın gönderiyor. Çamaşırları o yıkıyor... bazen giysilerimizi karıştırıyor."

Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi ve tekrar buz gibi olmadan önce mavi-yeşil derinliklerde bir acı parıltısı gördüğüme yemin edebilirdim.

"Ben gidiyorum. Görüşürüz."

Benimle bir dakikadan daha uzun süre aynı odada kalmayı reddettiği için göğsümde yumuşak bir acı kabardı. Gömleğimin eteklerini -Weston'ın gömleğini- kalçalarımın üzerinden aşağıya doğru çektim.

"Weston?"

"Öyle mi?" dedi kapıya dönmeden.

"Konuşmalarımızı özledim."

Omuzları neredeyse belli belirsiz irkildi. Aramızda havanın yoğunlaştığı bir duraklama oldu. Sonra soğuk ses tonuyla havayı yarıp geçti.

"Ne konuşması?"

Mutfak tezgahına doğru yığıldım. "Yok bir şey. İyi günler."

Weston bir an daha tereddüt ettikten sonra boğazından bir homurtu çıktı ve kapıyı arkasından sertçe kapatarak dışarı yöneldi.

Sessizlik kalın ve ağır geliyordu ve daire artık soğuk ve loş görünüyordu. Connor'ın odasına geri döndüm. Weston'ın gömleğini çıkarıp çamaşır sepetine koydum, sonra yerde buruşuk bir top gibi duran elbiseme uzandım.

"Kahveni aldın mı?" Connor mırıldandı.

"Hayır, zaten evime dönmem gerekiyor," dedim elbisemin önünü ilikleyerek. "Duş al ve üstünü değiştir."

"Tamam."

Ayakkabılarımı ve çantamı aldım, sonra Connor'ı öpmek için eğildim.

"İyi günler," dedim. Bir an tereddüt ettim, sonra onu tekrar öpmek için eğildim, Weston'ın soğuk havasının mahvettiği sabahın sıcaklığını yeniden yakalamaya çalıştım.

Connor'ın tembel gülümsemesi genişledi. "Kalamayacağına emin misin?" "Hayır, geç kalacağım."

"Seni sonra ararım."

"Tamam," dedim. "Hoşça kal."

Babamın sözlerinden biri aklımdayken aceleyle daireden çıktım.

Yılanın çingırağını duyarsanız, en iyisi onu dinlemektir.

Weston pislüğün tekiydi. Bu onun ünüydü ve aksini düşünmek için somut bir nedenim yoktu. Geçen ay boyunca benimle neredeyse bir avuç dolusu kelime bile konuşmamıştı. Ben odaya girdikten dakikalar sonra, genellikle kesici bir söz söyleyerek odadan çıkardı. Ve yine de...

Her zaman Weston'da gösterdiğinden daha fazlası olduğunu ve pislik ününü değiştirmek için hiçbir şey yapmadığını hissettim çünkü bu onu *koruyordu*. Bunu kanıtlayamazdım ama biliyordum. İçgüdüsel olarak. Ve bu beni onun huysuzluğuna karşı bağışık hale getirdi.

Ama biraz acıyor, diye düşündüm gri, puslu sabahta titreyerek eve yürürken. *Sadece birazcık.*

CHAPTER *Fifteen*

Weston

Kahretsin, kahretsin.

Daireden sanki yanıyormuş gibi kaçtım, kanım da bir o kadar ısınmıştı. O ikisinin bütün gece Connor'ın odasında sevişmesinin olabilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştüm.

Ne kadar da yanılmışım.

Dün gece pistte koştum, kendimi gittikçe daha hızlı zorlayarak Sonbahar maratonunu sistemimden atmaya çalıştım. Kusana kadar koştum, sonra yorgunluktan bitap düşmüş bir halde eve yürüdüm. Kapıyı açtığımda yatak başlığının duvara vuruşunun ve Autumn'un çığlıklarının dairenin odalarını dolduruşunun kusursuz ritmiyle karşılaştım.

Beni göğsümden vurdu. En dibe. Kesinlikle en kötüsü.

Hiçbir şey beni alçaltamazdı.

Hemen geri dönüp Matt Decker'ın evine gittim ve kanepesinde uykusuz bir gece geçirdim ama ders kitaplarımın neredeyse tamamını unutmuştum. Doğal olarak, onları almak için dönüş zamanımı, Connor'ın odasından çıkan Autumn ile mükemmel bir şekilde ayarladım. Orada duruyordu, Connor'ın yatağından doğruca, yeni sikilmiş görünüyordu ve o kadar güzeldi ki nefes almakta zorlanıyordum.

"Neden benim gömleğimi giymişti ki?" Sessiz caddeden üniversiteye doğru yürürken, bakır rengi saçları dağılmış, bacakları çıplak ve porselen tenini gösteren Autumn'un anısını geride bırakmaya çalışarak nefesimin altında mırıldandım. Gömleğim onun çıplaklığını zar zor örtüyordu.

Azgın bir ereksiyon kotumun önünü zorlamaya başladı.

"Tanrı aşkına."

Daha hızlı yürüdüm, neredeyse koşuyordum ama onu ne kadar istediğimi unutamıyordum.

Kendimi dünyanın en büyük ahmağı gibi hissederek kampüste, İşletme ve Ekonomi Binası'nın birinci katında, bomboş bir tuvalet buldum. Kendimi engelli kabinine kilitledim, rulodan bir tomar tuvalet kağıdı aldım, fermuarımı açtım ve kendimi elime aldım.

Taş gibiydim. Gömleğimdeki sonbahar ve başka hiçbir şey, eğer bir şey yapmazsam ölene kadar peşimi bırakmayacaktı. Gözlerimi kapattım, elim beni biraz rahatlatmak için çalışırken verimli hayal gücümün sahneyi yeniden canlandırmasına izin verdim.

"Gittiğini sanıyordum," diyor, öpücüklerimden hâlâ şişmiş olan alt dudağını ısırarak. Çıplak ayaklarından birini diğerinin üzerine koyuyor ve gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Bütün gece acımasızca sevişmemiz gözlerinin ela derinliklerine yansıyor ve onları yenilenmiş bir arzuyla karartıyor.

"," diyorum, sesim ihtiyaçla kalınlaşıyor. "Geri geldim."

"Benim için mi?" diye soruyor nazlı nazlı.

Başımı sallıyorum. Çantam yere düşüyor.

"Ne bekliyorsun?" Sonra tatlı gülümsemesi kayboluyor ve ellerini kalçalarının üstüne indirerek gömleğimi bir santim kaldırıyor. "Buraya gel Weston ve ağzını üzerime koy."

Üç uzun adımda önünde diz çökmüş, dilimi içine bastırmıştım.

Bir sesi ısırarak bastırdım ve zar zor bir homurtuya dönüştürmeyi başardım. Hayal gücümde Sonbahar'ın tadına bakarak sertçe boşaldım. Vücudum salıverilmeyle titredi, sayıklama beni boğdu ve beni bitkin bıraktı.

Bir elimle kabine yaslandım ve derin nefesler aldım. Birisi işemek için banyoya girdi. Elimdeki kağıt tomarını tuvalete attım, pantolonumun içine girdim ve sifonu çektim.

Acınacak haldeyim, diye düşündüm, çantamı kaparken.

Ellerimi yıkadım ve soğuk havanın beni kendime getireceğini umarak oradan çıktım. En iyi arkadaşımın yeni kız arkadaşına otuz bir çekmenin içimdeki ve dürüst olmak gerekirse kalbimdeki derin sızıyı biraz dindireceğini umuyordum. Fiziksel şehvet şimdilik doyurulmuştu ama o özlem acısı beni içten içe kemiriyordu.

Konuşmalarımızı özledim.

"Ben de," diye cevap verecektim neredeyse, ama tabii ki bu işe yaramayacaktı. Autumn'la ne kadar çok konuşursak, onu ne kadar çok tanırsam ve onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, bu benim için o kadar zor olacaktı.

Birlikte uyuyorlar.

Adımlarımın ortasında durdum ve Ekonomi binasının duvarına yaslandım ve hissettiklerimi toparlayıp aşağı itmek için bir dakikamı ayırdım. "Şaşırdın mı, Sock Boy?" Mırıldandım. "Devam et."

Ekonomi dersinden sonra - Autumn'un aldığı dersi de bıraktığım için yeni bir ekonomi dersi - öğrenci birliğinden bir kahve aldım ve Profesör Ondiwuje'nin şiir dersine gittim. Connor'ın yatak odasının kapısının diğer tarafından gelen Autumn'un sesinin yankısı kafamın içinde yankılanırken, yerime kambur oturdum, kalemim dönüp duruyordu. Kalem öyle sıkı kavradım ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu ve sonra bir el omzuma vurunca şokla neredeyse düşürüyordum.

Arkamdaki sırada oturan Connor'ı görmek için döndüm.

"Tanrım, ödümü kopardın," diye tısladım. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Derse giriyorum," diye fısıldadı, sakın, rahat, kendinden emin görünüyordu ve *dün gece epik bir şekilde seviştim* havası yayıyordu.

Eğer bu kadar mutlu görünmeseydi ondan nefret edebilirdim. Sonra bölgesel bir savunma duygusu üzerime çöktü.

Burası benim sınıfım. Benim sığınağım. Çıkış noktam.

"Bu derse mi giriyorsun?"

"Zorundayım sayılır."

"Neden?"

Oturduğu yerde kıpırdandı. "Sonbahar ve ben artık bir şey olduğumuza göre şiir hakkında bir iki şey öğrenmem gerektiğini düşündüm."

Gözlerimi kısıtım. "Bu da ne demek oluyor?"

Gülümsemesi genişledi, beyaz dişleri ve zaferiyle gözümü kamaştırdı. "Dün gece işi hallettik. Bütün gece."

"Tebrikler," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Ağzından çıkan kelimeler karnıma inen yumruklar gibi beni tekrar vurdu. "Sorduğum şey bu değildi. Neden buradasın?"

Connor dün geceyle ilgili anılarında kaybolmuştu. "Seni uyutmadıysak özür dilerim ama lanet olsun... Beklediğim gibi biri değil. Bir fişek."

Mide bulantısı bağırsaklarımda kaynadı. Sonbahar'la ilgili bu özel detayları duymaya ihtiyacı olmayan en yakın sınıf arkadaşlarıma baktım.

Sanki saatler önce lanet olası bir umumi tuvalette ona 31 çekmiyormuşum gibi, "Ayrıca çok da zeki," diye mırıldandım.

"Öyle," dedi Connor. "Ben de bu yüzden buradayım. Eğer onu elimde tutmayı umuyorsam, romantizm konusunda kendimi geliştirmeliyim." Bana bilmiş ve umutlu bir bakış attı. "Senden yardım almayı umuyordum-"

"Hayır," dedim yüksek sesle.

Profesör O bakışlarını bana doğru çevirdi. "Asonans hayranı değilim, Mr. Turner?"

Sınıf kıkırdadı. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Profesör dersine devam etti ve bir süre sonra Connor tekrar omzuma eğildi.

"şu..." diye fısıldadı tereddütle.

"Hayır, hiçbir şey yok," diye tısladım. "Çenenin kapatmalısın. Gerçekten bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum."

Connor sersemlemiş bir halde sessizliğe büründü ve şaşkınlığı omzumun üzerinden süzülerek koltuğuna geri oturdu.

Dersten sonra eşyalarımı topladım ve Connor'a tek kelime etmeden oditoryum merdivenlerinden aşağı inmek yerine yukarı, arka merdiven boşluğuna yöneldim. O da peşimden geldi, sesi arka merdiven boşluğundaki iki katta yankılanıyordu.

Dışarıda, Yaratıcı Sanatlar Binası'nın arka patikasında omzumdan tuttu ve beni çevirdi.

"Wes, Tanrım, bir saniye bekler misin?"

"Bir saniyem yok."

"Dostum, konuş benimle." "Geç kaldım-"

"

"Sonbahar şiirini okudu."

Donup kaldım. Midem sıkışmıştı. "Ne şiiri?"

Çantasını karıştırdı ve sonra bana bir kâğıt uzattı. *Benimkilerden* biri üzerinde benim sözlerim olan kâğıtlar.

,
*Saatler boğucu
günlere dönüşüyor;
geceler boyunca nefes nefese*

Elimi yumruk yaptım, gerisini okuyamadan buruşturdum, çünkü dünya birdenbire havasız kalmıştı.

Kahretsin, biliyor.

Tam ortadan ikiye ayrıldım: ağığa çıkmanın verdiğı endişe, garip bir rahatlama duygusuyla birleşti.

O biliyor.

Ama Connor'la yattı.

şimdi bir kafa karışıklığı girdabı beni hırpalıyor, korkunç bir şüphe fırtınanın içinden yukarı doğru yol alıyordu.

"Okumuş," dedim yavaşça. "Ve?"

"Ve, aslında, biraz komik." Öksürdü. "Benim yazdığımı sandı."

"Ama ona yapmadığını söyledin," dedim, cevabı zaten biliyordum.

"Ben sadece... ona uydum."

"Bu yüzden mi seninle yattı?" diye sordum. Mideme bir korku çukuru yerleşti. "O şiiri okuduğı için mi?"

Bir arkadaşa yardım etmek için birkaç mesaj yazmak bir şeydi. Sözlerimin Autumn'u o arkadaşıyla soyunmaya, onun yatağına yatmaya ve vücudunu onunla paylaşmaya ikna edecek kadar etkilemesi başka bir şeydi.

Connor başını salladı. "Tam olarak değil."

"Kısmen mi? Kısmen mi?" Dudağıım kıvrıldı. "Bana yaklaşık bir yüzde ver."

"Bilmiyorum, sanki... katalizör gibi bir şeydi?" Ellerini havaya kaldırdı. "şöyle söyleyeyim, kesinlikle acıtmadı."

Hasta olacağıımı sandım. enem ve yumruklarım sıkıldı.

"Demek bu yüzden buradayım." Connor Yaratıcı Sanatlar Binası'nı işaret etti. "Eğer bu dersi alırsam ve sen de bana biraz yardım edersen-"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Unut gitsin."

Gitmek için döndüm ve eli tekrar omzumu kavradı.

"Senin derdin ne be?" Connor beni etrafında döndürerek talep etti. "Neden bu konuda bu kadar pislik yapıyorsun? Benimle yattığı için mi? Sana söyledim, bunun tek nedeni senin aptal şiirin değildi-"

"Öyle değil mi? Olaylar zincirini inceleyelim, olur mu? Senden ayrılacağını düşündün. şiiri okudu. Seni becermene izin verdi.

onu. Doğru mu anladım?"

Tekrar yürümeye başladım ve Connor da beni takip etti.

"Hey. Pislik. Tamamen çaresiz değilim, biliyorsun. O seviyor

Ben."

"Aferin sana," dedim. "Ama bir daha benim eşyalarımı çalma."

"Neden bu kadar kızgınsın? Senin lanet şiirini çalmadım. Sonbahar bir ekonomi ödevinin altında buldu ve benim olduğunu düşündü." "Ve sen de onun böyle düşünmesine izin verdin."

"Öyle mi? Ne olmuş yani? Bu kadar ne var? Lanet şiir doğruyu söylemiş zaten. Bu ay onu beklerken yüzlerce kez otuzbir çekmediğimi mi sanıyorsun?" Durdu, kaşları birbirine yaklaştı. "Bir dakika... Neden ona otuzbir çekmek hakkında yazıyorsun?"

"Ben değilim. O değil," dedim hızla, sırt çantamı diğer omzuma kaydırırken, kalbim öfke yerine suçluluk duygusuyla çarpıyordu. "Bu... düşünceler. Kelimeler. Hayal ettiğim şeyler."

"Gerçekten mi?" Connor kollarını kavuşturdu. "Autumn'la ilgili değil mi?"

"Hayır," dedim ve düz yalanın tadı ağzımda asit gibi kaldı. "Ne bildiğini yaz diye bir şey duydun mu hiç? Etrafta çok var. Aylardır bir kızla birlikte olmadım, bu yüzden şiirde ortaya çıktı, ama *onunla* ilgili değil."

"Autumn kesinlikle onun hakkında olduğunu düşünüyordu." "Evet, ve bak bu senin için ne kadar iyi oldu."

Ellerim hâlâ yumruk halindeydi. Connor'a karşı. Birbirimize hiç bu kadar ters düşmemiştik. sağlam temelde ilk çatlaklar oluşmuş gibi hissediyordum ve bundan nefret ediyordum.

Connor da aynı şeyi hissetmiş olmalı. Geri çekildi ve ellerini kaldırdı.

"Şiirini çaldığım için özür dilerim. Bir anda oluverdi. O şekilde Bana bakıyordu... Hiçbir kız bana bu şekilde bakmamıştı. Bir duygu yüzünden değil. Ya da düşünceler. Çok iyi hissettirdi, ben de devam ettim, tamam mı?"

Başımı salladım. "Eğer öğrenirse..."

"O zaman ona söylemeyelim," dedi Connor. "Eğer tekrar gündeme gelirse, mesajlarda yaptığın gibi bana biraz yardım et."

Elimi saçlarımda gezdirdikten sonra parmağımı Yaratıcı Sanatlar Binası'na doğru uzattım. "Eğer o derse girme konusunda ciddiysen, gir ve dikkatini . Ama senin için hiçbir şey yazmayacağım. Tek bir kelime bile."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bu kadar büyütülecek ne var? Ekonomi ödevi gibi bir şey-"

"Ekonomi ödevi gibi bir şey değil. Onunla ilgili. Onun duyguları. Seninle ciddi düşünüyor, değil mi?"

Connor omuz silkti. "Evet, öyle. Biz de ."

Bir an için gözlerimi kapattım. "Dikkatli olmalısın. Yapma..."

Onun kalbini kırma.

"...onunla yatmak."

"Yapmayacağım," dedi Connor. "Bu seni şaşırtabilir ama ben gerçekten onu."

"Güzel." Çantamı omuzladım. "Gitmem gerek."

Birkaç adım attım ve sonra Connor adımı söyledi. Onun sesi Babasıyla telefonda konuştuğu zamanki gibiydi. Tedirgin ve endişe dolu.

Arkamı dönmemi sağladı.

"Evet, dostum."

Belirsiz gülümsemesi neredeyse kalbimi kıracaktı. "Evde görüşür müyüz?"

Bana ihtiyacı var.

"Evde görüşürüz."

CHAPTER *Sixteen*

Sonbahar

Ruby şarkı söyler gibi bir sesle, "Dün gece biri eve gelmedi," diye seslendi.

Yönetim binasının önündeki her zamanki öğle yemeği noktamızda çimlerin üzerine çöktüm. "Susacak mısın? Kampüsün yarısı seni duydu."

"Oh, kimin umurunda?" Ruby dedi ki. "Connor Drake ile işi bitirdin. Bunu çatılardan haykırıyor olmalısın." Yüzünü buruşturdu. "Tabii kötü bir şey değilse." Gözleri büyüdü. "Kötü müydü? Aman Tanrım, kötüydü."

"Hiç de değil," dedim. "O çok... yetenekli."

Rahatlayarak iç çekti. "Ve işte buradaydın, onun sevimli kıcını terk etmeye hazırdın. Onun yerine çuvala atlamam için oldukça iyi bir neden olmalı."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu becermek için daha iyi bir nedene ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Sıcak."

"Oh, doğru."

"Yani?"

Serin Ekim esintisi üzerimizden geçti. Hırkamı sardım daha sıkı sardım ve bacaklarımı altıma sıkıştırdım. Siyah pantolon ve babet giymiştim ama birazdan ceket ve atkı giyme vakti gelecekti. Ağaçlardan dökülen yapraklar çoktan renk cümbüşü içinde yerleri kaplamaya başlamıştı.

*altın, yeşil ve kahverengi-
adaşınız yakalandı*

gözlerinde.

Gülümsemek için dudağımı ısırdım. "Dünyanın en büyük ahmağı olduğumu düşüneceksin."

"Çok geç."

Bir tutam otu kopardım. "Bir şiir yazdı."

Ruby iki kez baktı. "Yine mi geldin? Connor Drake bir şiir mi yazdı?"

"Evet," dedim. "Benim hakkımda."

Yüz ifadesi . "Bu tür şeyler tam sana .
mutlu olmalısın, değil mi?"

"Öyleyim," dedim ve içimi çektim. "Ya da öyle olmalıyım. Bunun yerine kendimi... Bilmiyorum. Kırılğan. Tek gecelik ilişkilere giremiyorum ve işte tam da bu yüzden. Seks çok samimi bir şey." Başımı salladım. "Sanki bir parçam hâlâ çıplakmış gibi. Onun da bunun kadar özel olduğunu hissettiğine inanmak zorundayım."

"Ertesi sabah nasıldı?" Ruby sordu. "Bu bir anlaşma bozucu olabilir, tam orada."

"Mükemmeldi."

Weston'a rastlayana kadar.

Yanlışlıkla Weston'ın gömleğini giyene kadar Connor'la yatma konusunda kendimi hiç kırılğan ya da çıplak hissetmediğim şimşek gibi çaktı. Daha doğrusu Weston beni onun gömleğini giyerken *görene* kadar. Tepkisi beni rahatsız etti ve nedenini anlayamadım.

"Connor her şeyi doğru yaptı." Ellerimi kapatarak yere yığıldım. "Tanrım, fazla düşünmenin kraliçesiyim, değil mi? Neden bir şeyin olduğu gibi tadını çıkaramıyorum?"

"Çünkü sen çok yumuşaksın," dedi Ruby. "Öyleyse bana bundan bahset şiir."

"Çok basitti," dedim. "Farklı, daha derin bir dünyaya açılan küçük bir pencere. katmanı. Birlikte olduğumuzda benimle paylaşmadığı duygu ve düşünceler."

Ruby başını salladı. "Hala onun bir şiir yazdığını hayal etmeye çalışıyorum." "Neden? Spor araba kullanan bir sporcu olduğu için mi?"

"Oha, kılıcını kaldır Khaleesi," dedi. "Ve evet, bana yargılayıcı bir sürük diyebilirsin ama bunu hayal edemiyorum."

"Yapabilirim. Daha önce . Ve bu Cumartesi Weston'ın atletizm yarışından sonra beni neden Dickinson Müzesi'ne götürmek istediği şimdi daha iyi anlaşılıyor."

Ruby omuz silkti ve ayağa kalkarak kot pantolonundaki çimleri fırçaladı. "Senin adına sevindim. Görünüşe göre mükemmel adamı bulmuşsun; seksi, zengin ve derin."

Başımı salladım, ben de ayağa kalktım.

"Hey," dedi beni omuzlarımdan tutarak. "Kim olduğun için özür dileme. Sen şiir için bir sürtüksün. Bunu kabullen."

Bir kahkaha patlattım. "Ben bu ?" "Ama cidden. Hai una bella anima."

"Bella anima?"

"Sen güzel bir ruhsun," dedi Ruby ve omuz silkti. "İtalyanca kulağa daha hoş geliyor. Gerçek: çoğu şey İtalyanca kulağa daha hoş gelir. Ve eğer Connor sana iyi davranmazsa, prendilo a calci in culo. Onun kışını tekmelerim."

Tedirginliğim derinleşirken bile gülümsedim ve arkadaşşıma sarıldım. Connor bana mükemmel davranmıştı. Her şeyi doğru yapmış ve söylemişti. Ama Weston...

Bunun nasıl ve neden önemli olduğunu bilmiyordum ama Connor'la ilişkim konusunda kendimi iyi hissedeceksem Weston'la aramı düzeltmem gerekiyordu. Kendime sağlam bir nedenler listesi hazırladım: Onlar en iyi arkadaşlardı. Weston bana soğuk davranmaya devam ederse geceyi onların evinde rahatsız olurum. Erkek arkadaşımın en iyi arkadaşının benden nefret etmesini istemiyordum.

Weston'ın giymenin seni tahrik ettiğinden bahsetmiyorum bile.

Kısa bir süre durdum ve mahcup bir şekilde etrafıma bakındım.

"Tanrım, olan bu *değildi*." Kütüphaneye doğru daha hızlı yürüdüm, başım eğikti ve kitaplarımın arasında mırıldandım, "Connor'ın olduğunu sanıyordum."

Wes'in orada olacağını umarak kütüphanenin merdivenlerini hızla çıktım. Bu saçma düşünceleri kafamdan silip atmaya kararlıyım. Ama yoktu. Connor'la çıkmaya başladığımızdan beri Weston'ı burada hiç görmüyordum.

Telefonum Connor'dan gelen bir mesajla çaldı.

Hey sen.

Gülümsedim, midemde kelekler uçuşmaya başladı.

Merhaba, ben de mesaj attım. **N?**

Bu cuma Delta Psi'da bir parti olduğunu duydum. Gelmek ister misin?

Kütüphanenin uzun masalarından birinde bir sandalyeye çöktüm.

Kulağa eğlenceli geliyor ama ders çalışmam lazım.

Bummer. Gitsem umurunda olur mu?
Hayır, tabii ki değil, diye cevap verdim. **Cumartesi günü W'nun yarışlarından sonra müzeye gidecek miyiz?**

Kesinlikle. :)

Tamam, yazdım. Harika.

Seni sonra ararım.

Ancak daha sonra beni aramadı ve birkaç kontrol mesajı dışında haftanın geri kalanında ondan haber alamadım.

Cuma günü Panache Blanc'ta sabah vardiyasında çalışırken Weston'ın atletizm yarışlarından önceki gece genellikle burada yemek yediğini fark ettim. Derslerden sonra kütüphanede vakit öldürdüm, sonra da bu rutini değiştirmedini umarak fırına geri döndüm.

Köşedeki masada oturuyordu. Siyah gömleği ve kot pantolonuyla esmer ve keskin, uzun bacaklarını uzatmış ve burnunu bir ekonomi kitabına gömmüştü. Önündeki tabakta yarısı yenmiş bir filiz ve salatalıklı sandviç duruyordu. Edmond de Guiche arka odada şarkı söylüyordu.

Kalbim kekeleyerek masasının yanına gittim. "Merhaba."

Elindeki kitabı indirdi ve bir an için gözleri büyüdü, sonra ifadesi sert bir nötr hale döndü. "Hey."

"Konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Bacaklarını oynattı ve karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti.

Çantamı kucağıma alıp oturdum, Weston'ın dikenli bakışlarıyla aramda bir tür bariyer olması gerekiyordu. "Pazar gecesi için özür dilemek istedim-"

"Yapma," dedi Wes. "Özür dileyecek bir şey yok."

"Var," dedim. "Uykunuzu bölmüş olmak biraz adice. Eğer ettiysek. Sonra da gömleğini giyip dışarı çıkmam."

"Unut gitsin." Weston koltuğunda kıpırdandı, mavi-yeşil gözleri fırtınalı bir deniz gibi çalkantılıydı. "Önemli bir şey değil."

"Bu benim için büyük bir mesele," dedim. "Connor ve ben daha ciddi olmaya başladık ve aramızda herhangi bir tuhaflık olmasını istemiyorum."

Bir saniye baktı, sonra başını salladı. "Doğru. Tuhaflık."

Yanaklarımı havayla şişirdim. "Seninle arkadaş olabileceğimizi umuyordum. Buraya gelip kendimi davetsiz misafir gibi hissetmek istemiyorum."

"Sen değilsin. Benim." Uzun parmakları kalemiyle oynuyordu. "Ben bir pislik olabilirim. İstedğine sor."

"Senin bir olduğunu düşünmüyorum," dedim ve sııttım. "Belki en yumuşak ya da en tüylü erkek değilsin ama potansiyelin var."

"Potansiyel mi?"

"Elbette. Belki çiftlikte olduğu gibi bir sepet dolusu yavru köpekle dolaşsan ya da bir iki civciv yavrusunu kucağına alsan... Seni hemen düzeltir."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve sonra tekrar kayboldu. "Aç mısın? Bir şeyler yemek ister misin?" Boğazını temizledi. "Muhtemelen burada yemek yemekten bıkmışsındır."

"Buradaki yemekleri seviyorum," dedim tekliften etkilenerek. "Ama hayır, teşekkürler. Gece geç saate kadar ders çalışacağım. Aslında bir kahve iyi bir fikir olabilir."

Kalkmaya başladım ama Weston daha hızlıydı. "Ben bakarım."

"Yapma, çalışan indirimim var."

Ama Weston beni görmezden geldi. Zayıf, kaslı vücudunu tezgâha doğru götürdü ve Phil'in her zamanki telefon kaydırma işlemini keserek bana bir kahve sipariş etti. Weston tam ödemeyi yaparken Edmond, beyaz üniformasının üzerine giydiği mavi rüzgârlık ceketiyile arkadan fırladı.

"Bu da ne böyle?" Edmond beni gözetleyerek söyledi.

"Sonbahar, ma chère." Gülümsedim ve el salladım. "Merhaba, Edmond."

Fırıncının bakışları Weston'la benim aramda gidip geldi. "Mösyö Turner yarış gününden önce asla kahve içmez. Sonbahar için mi?" Phil'e pis bir bakış fırlattı. "Philippe, ona parasını geri ver."

Phil gözlerini devirip geri ödeme düğmesini ararken bir kahkahayı bastırdım ama Weston onu başından savdı. "Sorun değil Edmond. Ben hallederim."

Weston masaya dönüp dumanı tüten fincanı önüme koyarken, "Teşekkür ederim," dedim. "Sen ve Edmond birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Tabii ki biliyoruz," diye cevap verdi Edmond, bize doğru atılarak. "Weston un homme tranquille. Bizim sessiz adamımız, her zaman okur. Her zaman yazar. Çok sakın. Ama yarın? Çok hızlı koşar, değil mi?"

Weston'a bir göz attım, Edmond'un palavralarından rahatsız olmasını bekliyordum ama neredeyse gülümsüyordu.

"Evet, bu beni ."

"Ya siz ikiniz, birlikte?" Edmond bıyık altından gülümsedi. "Benim düşünceli kızım ve sessiz adamım. Bunu sevdim."

"Biz arkadaşız," dedim. Sonra Weston'a baktım. "Öyle değil ?"

Başını salladı, gözleri gözlerimde yumuşacıktı. "Evet.

Arkadaşız."

"Ah," dedi Edmond, bakışları aramızda dolaşıyor, kara gözleri kısılıyordu. "Parfois, le cœur se cache derrière l'esprit." Ellerini birbirine vurdu. "Ama ben ne bilirim ki? Ben aptal, yaşlı bir fırıncıyım. Sizi kahvenizle baş başa bırakıyorum. Philippe! Arka odayı paspaslamayı unutma. Fare kapacağız ve sonra müşteriler bizim hakkımızda ne düşünecek?"

Phil gözlerini tekrar devirerek, "Yapmayacağım," diye mırıldandı.

Edmond, Weston'la bana göz kırptı ve ardından böğüren bir arya söyleyerek fırından çıktı.

CHAPTER *Seventeen*

Weston

"Edmond," dedi Autumn çarpıcı bir gülümsemeyle, "işte bu yüzden burada çalışmayı seviyorum." Narin kaşları çatıldı. "Ama ne dediğini merak ediyorum. Kalple ilgili bir şey mi? Fransızca bilmiyorsun, değil mi?"

"Korkarım hayır," dedim yalan söyleyerek. Sinclair Prep ve Akademi arasında altı yıl boyunca Fransızca öğrenmiştim. Bu gece, ilk kez bunun için memnun oldum.

Parfois, le cœur se cache derrière l'esprit.

Bazen kalp kendini zihnin arkasına gizler.

Hayatımın hikayesi, Edmond, diye düşündüm.

"Çok kötü," dedi Autumn. "Kulağa hoş geliyordu. Şiirsel." Bir yudum kahvenin arkasından gülümsedi.

Ona on metrelik bir sopayla bile dokunmam.

Connor ve ben bir haftadır neredeyse hiç konuşmadık. Derslerle çok meşgulmüşüm gibi davrandım. Başka seçeneğim yoktu. Autumn'u yatağına atmak için şiirimi kullandığı için ona ne kadar kızgın olduğumu gösterirsem, neden kızgın olduğumu o kadar merak edecekti.

"Connor bu akşam Delta partisine gidiyor," dedim. "Sen onunla gitmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Yapacak çok fazla dersim var. Ruby gidecek ama ben çok meşgulüm."

"En azından senin de onunla gitmeni istedi mi?" "Tabii ki."

"Güzel." Kaldırdığı kaşlarını omuz silkerek karşıladım. "Önemli şeyler konusunda dikkatsiz olabiliyor."

Gülümsedi ama çabucak soldu. "Pazar gününden beri pek konuşmadık aslında."

Dişlerimi sıktım.

Connor, seni pislik.

"Ah, öyle mi?"

"Hayır, ama ikimiz de meşgulüz." Yüz ifadesi aydınlandı. "Connor'ın şiir yazdığını biliyor muydun?"

"Söylemiyorsun."

"Sadece bir tane okudum. Benim hakkımda." Yanakları pembeleşti. "Sen okudun mu?"

"Boğucu günler mi?" Dedim. "Terli çarşaf mı?"

"Aman Tanrım." Elleriyle yüzünü kapattı, sonra parmaklarının arasından bana baktı. "Evet, işte bu."

Biraz güldüm. Utancı çok tatlıydı. "Çok iyi bir şiir değildi."

Yüzünde şaşkın bir tebessüm belirdi. Gülerek bana bir peçete fırlattı.

"Evet, öyleydi! Sanırım bu konuda ona bir ton bok veriyorsun."

"Sadece daha iyisini yapabildiği için," dedim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kahkahası sıcak ve özel bir şeye dönüştü.

"Keşke yazsa. Daha çok yazmasını yani."

"Öyle mi?"

Dudaklarını büzdü ve bana bir bakış attı. "Hayır, bir kızın ihtiyacı olan tek bir aşk şiiri, teşekkürler. Sevgililer Günü'ne kadar beni idare eder. En azından."

Güldüm. "Demek istediğim, şiir herkes için değildir."

"Hayır, ama benim için öyle."

Bunu biliyordum. Keşke bu kadar doğru olmasaydı. Sana her gün yazardım. gün...

"Bir keresinde bana güzel sözlerin bir şey olmadan yeterli olmadığını söylemiştin. arkalarında gerçek," dedim yavaşça.

"Öyle değiller," dedi Autumn. "Ama şiiri bana çok gerçekçi geldi. Güzel sözlerden daha fazlası. Hissettim..."

"Dürüstçe," dedim.

"Evet!" Yüzü aydınlandı. "Dürüst ve bir o kadar da güzel hissettirdi. Ve bunu ondan duymak beklenmedik bir şeydi."

"Kendini ifade etmek istiyor," dedim. "Senin hakkında ne hissettiğini. Onun gibi bir adam için bu her zaman kolay değildir." Kalemim tıkladı. "Bana söylediği buydu zaten."

Başını salladı. "Bunu yapmasına çok sevindim. İlişkilerde saçma beklentilerim olduğunu ilk kabul eden benim. Ve aramızdakileri sıradan tutmak için elimden geleni yapıyordum ama..." Omuz silkti. "Gündelik işler yapmıyorum."

Tercümesi: Yattığı adamdan haber almadan bir hafta geçirmek çok uzun bir süre.

"Connor da bütün hafta meşguldü," dedim kelimeleri ısırarak. "Ama senden bahsediyor. Hem de çok."

Yüzü aydınlandı. "Öyle mi?"

"Evet." Kalemim çılgınca defterime vuruyordu. "Bir şiir dersine giriyor," dedim. "Şiir konusunda daha iyi olmak için. Senin için."

"Gerçekten mi?" Gözleri loş ışıktaki erimiş değerli taşlar gibiydi. Başımı salladım.

"Çok tatlısın." Başını iki yana salladı. "Tatlıdan da öte. Son erkek arkadaşım ile ilişkimiz bittikten sonra yeni bir şeye başlamanın kötü bir fikir olduğundan emindim. Özellikle de çok çabuk *bağlanma* eğiliminde olduğum için."

"Bunda yanlış bir şey yok," dedim. "Bazı insanlar hayatları boyunca ellerini göstermeden yaşarlar." Kalemim defterimin boş bir sayfasını karaladı. "Kendini ortaya koymak cesurca, özellikle de biri sana kazık attıktan sonra."

"Teşekkür ederim. Mark'ın yaptıklarının kendimi kötü hissetmeme neden olmasından nefret ediyordum. Sanki suçlu benmişim gibi, anlıyor musun?"

"İnan bana, resimdeki pislik o. Ama yine de acıyor, değil mi?"

"Connor'la çıkmanın en güzel yanı da bu," dedi. "Neredeyse Onun yanında olup da gülümsememek ve kahkaha atmamak imkansız. Ve onun daha derin, şiirsel bir yanı olduğunu keşfetmek?" Başını salladı, hülyalı bir düşüncenin içinde kaybolmuştu. Bileği yuvarlandı, avucunu yukarı çevirdi. Boştu.

*Onun yumuşak elini tüm
kelimelerimle
doldurabilirdim,
Parmaklarını onlara doladı. Korundu
şimdi.
Ruhum onun emanetinde*

"Keşke bunu bana daha fazla gösterseydi," dedi Autumn. "O..."

"Mükemmel mi?"

"Kimse mükemmel değildir ama onun iyi mizahı ve duyarlılığının birleşimi bana mutlu olma şansımız olduğunu hissettiriyor."

Eğer ikimiz bir kişi olsaydık, onu mutlu ederdik. Connor'ın onu mutlu etmesine yardım edebilirim.

"Mutlu olmak en önemli şeydir," dedim sessizce.

Parmaklarını kıvırdı ve elini tekrar kucağına götürdü. "Ama senin pahasına değil. Bizimle iyi olman benim için önemli. Senin evinde olmamla. Senin hayatında."

Benim zararına, diye düşündüm. Evet, benim pahama. Ben ödeyeceğim. Birlikte oldukları her gün, ödeyeceğim. Çünkü onların mutluluğu bu bedele değer.

"Benim için sorun değil," dedim.

Gülümsemesi ışıltı ışıltı. "Çok sevindim. I-" Çalan telefonu -Chris Isaac'in "Wicked Game" i- onu yarıda kesti ve çantasını karıştırdı. "Özür dilerim. Arayan kardeşim." Telefonu kulağına götürdü. "Selam Trav. N'aber?"

Üç saniye içinde gülümsemesi kayboldu ve ağzı yavaşça açıldı. Gözleri büyüdü, korku ve endişe karanlık bir gölge gibi gözlerinde çiçek açtı.

"Aman Tanrım," dedi.

Oturduğum yerden yarı kalktım. "Ne oldu?"

Dinlerken gözleri çaresizce bana kaydı. "Babam... kalp krizi . Onu acilen ameliyata alıyorlar." Bir süre dinledi. "Tamam." Kuvvetle başını salladı. "Peki. Tamam, geleceğim. Uçuşum olduğunda seni ararım. Her şey yoluna girecek, Trav. Geliyorum. Tamam. Hoşça kal."

Aramayı sonlandırırken eli titredi ve ekrana baktı, başparmağı düğmelerin üzerinde geziniyordu. "*Lanet* olsun," diye mırıldandı. "Bu çok kötü. Çok kötü..."

"Ne yapabilirim ki?"

"Bir uçuşa ihtiyacım var. Gitmek zorundayım. Bu gece. Oh Tanrım..." Telefon elinden kaydı. Kahve fincanının içine düşmeden yakaladım.

"Sakin ol, sakın ol," dedim ve Google uygulamasını açtım. "Seni eve götüreceğiz. Hangi havaalanına uçuyorsunuz? Lincoln?"

"Omaha," dedi, elleri saçlarını karıştırırken.

"Anladım." Telefonundaki bilgileri girdim.

"Travis günlerdir göğsünde ağrılar olduğunu söyledi. Ama doktora gitmedi. Ona kaybettireceği para için bir gün bile iş kaçırmak istemedi."

Gözleriyle buluşmak için uçuşlar arasında gezinmeyi bıraktım. Anladığımı anlatmak için başımı hızlıca salladım. İş kaçırmak ve daha az para kazanma korkusunun hayatınızı nasıl ele geçirebileceğini anlıyordum. "Her şey yoluna girecek," dedim.

"Ona ulaşmalıyım, Weston. Onu görmek zorundayım."

"Biliyorum. Seni oraya götüreceğiz, söz veriyorum," dedim. "İşte. Direkt Omaha Eppley'e. Logan'dan akşam sekizde ayrılıyor."

Telefona uzandı. "Ne kadar?" Gözlerinden yaşlar döküldü. "Tanrım, beş yüz dolardan fazla. Yapamam..."

"Biliyorum, . Son dakika uçuşu."

Başını kaldırıp bana baktı. "Param yok. Birikimlerimi sıfırlasam bile param yok."

Benim de param yoktu. Bursumun aylık taksitler halinde ödenmesini tercih etmiştim ve zaten param tükenmişti.

Her şeyi, her yeri sikeyim.

"Edmond nerede?" Sonbahar etrafına bakındı. "Belki bana maaşımdan avans verebilir."

"Dışarıda dolaşıyordu." Oturduğum yerden kalktım ve sokağa çıktım. Bir aşağı bir yukarı baktım ama şarkı söyleyen fırıncı görünürlerde yoktu.

Seni aptal, cevap Edmond değil. Connor. Connor, Edmond'ın icabına bakabilir. Bunun.

"Orada değil," dedim ve aceleyle içeri döndüm. Telefonumu çıkardım cebimden çıkardım ve başparmağımla bir numaraya

dokundum. "Ne yapıyorsun?" diye sordu

Autumn. "Connor'ı arıyorum."

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Neden...? Hayır. Ondan beş yüz dolar isteyemem."

"Sen değilsin. Ben

öyleyim." "Hayır, bu

çok fazla."

Onu görmezden geldim. Telefon çalışıyordu. "Şimdi benimle gel," dedim Autumn'a. "Çantanı al. Hadi gidelim."

"Ama yapamam-"

"Bu B planı," dedim, kolumu ona dolayarak ayağa kalkmasına yardım ettim. Tarçın ve elma gibi kokuyordu. Elimin altında yumuşak ve küçüktü.

Onu park ettiğim arabama göturdüm ve yolcu kapısını açtım.

"Selam," diye cevap verdi Connor, Autumn'un içeri girmesine yardım ederken. "Evde misin?"

"Evet, ne ?"

"Autumn'la birlikteyim. Babası hasta. Nebraska'ya uçması ve Logan'a götürülmesi gerekiyor."

"Babası hasta mı?"

"Kalp krizi. Şu anda ameliyatta." "Lanet olsun. Bekle, bilgisayarımı alayım."

Direksiyonun arkasına geçtim, bir elimle telefonumla uğraşırken diğer elimle emniyet kemerimi .

Autumn'un sesi nefes nefese ve yüksekti. "Weston..."

"Her Şey yoluna girecek," dedim ve bir mucize eseri ilk denemede dönen arabamı çalıştırdım.

Sonbahar arkasını döndü, dirse ini pencerenin pervazına dayadı ve alnını avuçlarının içine alarak gözyaşlarıyla savaştı. Gurur ve umut arasında sıkışıp kalmıştı. Drake'ler annemi her felaketten kurtardığında verdiğim savaşın aynısıydı bu.

Kaldırıma yanaştım ve Autumn'un telefonu çaldı.

"Tanrım, annem arıyor. Alo? Anne? O nasıl, neler oluyor?"

Çok geç olmasına izin verme, beni dinleyecek bir tanrıya dua ettim. Lütfen, onu görmek zorunda.

" yle mi? Tamam. Evet, bu gece geliyorum. Hemen Şimdi." Bana baktı. "Arkadaşım bana yardım ediyor. Ben de yoldayım. Tamam, seni seviyorum. Yakında görüşürüz."

Connor telefonuma geri döndüğünde rahat bir nefes aldım. Ona bulduğum uçuştan . Evimizin önünde gıcırdayarak durdu umda, bileti ayırtmıştı ve dışarıda bekliyordu, ceketini ve anahtarları elindeydi, Hellcat kaldırımında rölantide çalışıyordu. Autumn arabamdan fırladı ve yürüyüşe  ıktı. Connor onu karşılamak için adım atmaya başlamıştı bile. Kollarını ona doladı ve birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Hayatımın hikâyesini anlattım, motoru durdurdum ve dışarı  ıktım.

"Hey, sorun yok." Connor, yüzünü g  s ne gömüp omuzları titreyen Autumn'un saçlarını okşadı. "Her Şey yoluna girecek. Birkaç saat içinde evde olacaksın. Onun yanında olacaksın. Sorun yok."

Başının üzerinden göz göze geldik ve tekrar "Sorun yok" dedi. Ve aramızdaki bir haftalık gariplik uçup gitti.

"Sana geri ödeyeceğim," diyordu Autumn.

"Tabii ki hayır," dedi Connor. "Bunun için endişelenme. Halloldu."

"Teşekkür ." Autumn geri çekildi, gözlerini sildi ve saatine baktı.

"Tanrım, saat beş buçuk olmuş. Logan'a zamanında varabilecek miyiz?"

Connor, "Yetişebiliriz," dedi ve onu elinden tutarak

Cehennem Kedisi. "Seni oraya
götüreceğim, yemin ederim."

"Sana ne kadar teşekkür
etsem azdır."

Connor yolcu kapısını açtı ve Autumn aniden yön değiştirip kaldırımından aşağıya doğru koşmaya başladığında bir ayağını kuyuya sokmuştu.

Benim için.

Üzerime atladı, kollarını boynuma doladı, ayakları bir an için yerden kesildi. Bana minnettarlıkla sarılmak yerine benden bir şey aldı.

"Ben de senin gibi güçlü olacağım," dedi boynuma karşı. "Babama ulaşmalıyım."

"Doğru," dedim. Ona sıkıca sarıldım ve onda sevdiğim her şeyi içime çektim. "Ve yapacaksın."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Sonra beni bıraktı ve Connor'ın bekleyen arabasına doğru koştu.

Connor saat sekiz civarında Autumn'un uçağa bindiğine dair mesaj attı. Ben çoktan yatmış, kitap okuyor ve ertesi günkü koşu yarışması için vücudumu dinlendiriyordum. O zaman uyumam gerekirdi. Bunun yerine uyanık bir şekilde Connor'ın anahtarının kapıdan çıkmasını bekledim.

Saat onu çeyrek geçe eve geldi ve onu oturma odasında karşıladım.

Oda.

"Eee?" Sanki sokağa çıkma yasağına geç kalmış gibi sordum.

Bana garip bir bakış attı. "Ee, ne? Sana söyledim.

uçuş."

"Doğru, doğru," dedim, sesini . "Sadece onun için endişeleniyordum.

O iyi mi?"

"Babası için korkuyor ve ona doğru yola çıktığı için rahatlamış durumda." Ceketini omuz silkerek çıkardı ve bir sandalyeye doğru fırlattı. "Haber aldığında yanında olman iyi olmuş."

"Biliyorum. Yarış öncesi karbonhidrat yüklemesi yapıyordum ve o da... bir şey için geldi. Sanırım iş programı."

"Evet."

"Hey," dedim. "Onun için iyi bir şey yaptın."

Connor'ın her zamanki gülümsemesinin bir tonu geri geldi. "İkimiz de yaptık."

"Sen ona babasını görmesi için uçak bileti aldın. Ben de ona kahve aldım."

Ve bu, dostlar ve komşular, şeyi özetliyor, değil mi?

Connor'ın gülümsemesi genişledi. "İkimizin arasında, oraya vardı. Saat kaç?" Saatine baktı. "Henüz erken. Boston'a yaptığım o çılgın yolculuk yüzünden kafam iyi. Aslında hâlâ Delta partisine yetişebilirim. Sakin olmaya çalış."

"Autumn babasının nasıl olduğunu öğrendiğinde sana mesaj falan atmayacak mı?"

Başını salladı. "Onun saatiyle gece bir civarında iniyor. Muhtemelen yarına kadar ondan haber alamayacağım."

İfadesi giderek daha meraklı bir hal alıyordu ve ben de bu merakı yarıda kestim. "Güzel. Onunla ne zaman konuşursan, her şeyin yolunda olduğunu umduğumu söyle."

Connor'ın kaşları yumuşadı. "Elbette." Koridoru işaret etti. "Şimdi kışını kaldırıp yatağa gir. Yarın koşacaksın."

O partiye gitti ve ben yine yatağıma uzandım. Uyku beni ele geçirmişti. Uyanık kaldığım her dakika boktan bir koşu yarışına bir adım daha yaklaşıyordum ama düşüncelerim Sonbahar'la doluydu. Ve babası. Yakındılar. Hâlâ buralardaydı. Annesiyle evliydi. Bir hayalet yerine etten kemikten sağlam bir insan. Onun için iyi olmasına ihtiyacım vardı. Onları evlerinde, birlikte kahvaltı ederken, bir aile olarak hayal etmeye ihtiyacım vardı.

Uyuyakaldım ve rüyamda yeşil mısır saplarıyla dolu bir denizin içinde büyük bir ev ve bahçede zıplayan yavru civcivler gördüm.

Sabahın üçünde, en iyi arkadaşımın su içmek için mutfığa doğru giderken sarhoş bir şekilde tökezlemesi beni uyandırdı. Sesleri dinledim, özellikle de kadın seslerini. Connor partiden eve nadiren yalnız gelirdi.

Yalnızdı.

Akşamdan kalma ya da değil, yine de buluşmama gelecekti. Ya da ben öyle umuyordum.

O iyi bir adam.

Onun yatağa gidişini dinledim, sonra odamdan dışarı süzıldüm. Connor her zamanki gibi anahtarlarını, telefonunu ve cüzdanını ön kapının yanındaki masanın üzerine bırakmıştı.

Telefonunu açtım ve Autumn'dan bir mesaj aradım. Hiçbir şey yoktu. Biraz hesap yaptım: Omaha'ya gece 1'de vardiysa, Lincoln'e daha bir saatlik yolu vardı, bu da onu saat iki civarında hastanede bulurdu. Bu da Connor'a her an mesaj atabileceği anlamına geliyordu.

Connor'ın telefonu göğsümdeyken kanepeye uzandım. Uyku beni çekti ama beynim bırakmadı.

Eğer zamanı geldiyse, en azından veda etmesine izin ver. Hiçbir şey yerine onunla bunu yapsın. Terk edilmek yerine.

Tekrar uyudum ve rüyamda yarışın başladığını gördüm. İşaretimi verdim ve pist parmaklarımın altında titreşti. Sarsılarak uyandım. Connor'ın telefonu bir mesajla titredi. Kalbim çarparak mesajı okudum.

Selam. Geç oldu, umarım bu seni uyandırmaz. Hastanedeyim. Ameliyatı atlattı. Dörtlü bypass. Şu an yoğun bakımda, durumu stabil ve onu görmek için onay bekliyoruz.

İçimde bir rahatlama hissettim. Yuvarlanan noktalar bana başka bir mesaj yazdığını söyledi, ama başparmaklarım önce cevap vermek için uçtu: **Çok sevindim.**

Cevabının yuvarlanan noktaları durdu. Bir duraklama. O zaman: **Aman Tanrım, sen**

Uyan.

Sen uyumazsan, ben de uyumam.

Ağlıyorum (yine.) Beni buraya sen getirdin. Nasıl teşekkür edeceğimi

Sen. bilmiyorum

Gerek yok, ben yazdım. Gelebildiğine sevindim. Ben de öyle. Şu anda burada olmak paranın ötesinde bir hediye.

Soktu. Uykusuzluğum beni yakalamış olmalı, çünkü gözlerim

Weston'a atletizm yarışında iyi şanslar dileyin, diye yazmış. Ve teşekkür et. benim için de, tamam mı?

Yapacağım. İyi geceler, Autumn.

İyi geceler, Connor. <3

Uzun süre kelimelere, isme ve kalbe baktım. Sonra kalktım ve Connor'ın telefonunu masaya geri koydum.

Yatağımda yastığımın üzerine yüzüstü düşerken *babasının başardığını* düşündüm.

Anında uyuyakalmışım.

CHAPTER *Eighteen*

Weston

Alarmım altıda çaldı ve ben de Connor kadar akşamdan kalma hissediyordum. Duş alıp giyindim, sonra bir enerji barı ve biraz su aldım. Çok yorgundum ve buluşma umurumda bile değildi.

"çek Turner," diye mırıldandım. "Hayranlarınız bekliyor. Hepsi bir onları."

Ama Connor hâlâ uyuyordu. Buluşmaya gelmeyecekti. İlk yarıştan bir dakika öncesine kadar.

Connor'ın bugün gelip gelmeyeceğini ya da Autumn konusunda ona yardım etmeyi reddettiğim için hâlâ yeterince kızgın olup olmadığını merak ederek kapıda durakladım.

Ön masanın üzerindeki telefonuna baktım.

Bu sabah sana yardım ettiğime eminim.

İçimi ironik bir sakinlik duygusu kapladı. Autumn'un mutluluğu kendiminkini feda etmeye değerdi. Sözlerimin Connor'ın ağzından çıkması anlamına gelse bile. Altında onun imzası olan sayfadaki düşüncelerim. Autumn'un mesajlarına cevap vermek onu iyi gösteriyordu ama beni de iyi hissettiriyordu. Onun için orada olmak.

Hiç bilmese bile.

Arabamın motorunu çalıştırmak için üç deneme yaptım. Kaputun altından gelen hırıltılı ses dişlerimi sıkmama neden oldu.

"Eğer benim üzerimde ölürsen çok rahatsız edici olur," dedim.

Arabayı.

Srşe geçmeden önce biraz ısınmasına izin verdim ve bir nefes aldım. Rahat bir nefes aldım ve bu kısa sürede esnemeye dönüştü. Araba yol boyunca şikayet etti ama beni stadyumun personel ve sporcular için ayrılan bölümüne götürdü.

Soyunma odasında takım arkadaşlarıma ve Koç Braun'a katıldım. Diğer ocuklar konuşuyor ve şakalaşıyorlardı, topuklarını bankların üzerine koymuş, diz ardı kirişlerini esnetiyorlardı. Ben içeri girerken birkaçı bana başıyla selam verdi. Ben de başımı salladım.

Takıma standart yarış öncesi moral konuşmasını yaptıktan sonra Koç Braun beni kenara çekti.

"Bugün burada NCAA'den birkaç kişi var Wes," dedi elini omzuma koyarak. "Daha sezonun başındayız ama burs açısından bu senin için iyi olabilir."

Dşncelerimden sürekli bir küfür akışı geçerken elinin altından kaydım. "Gerçekten mi?" diye sordum. "Bugün m?"

"Ben de yeni haberdar oldum. Sizi korkutmak istemem ama ilerinden biri bölgesel Olimpiyat Komitesi'nde irtibat görevlisi."

"Ama beni istemezsin." "Doğru."

Ben başka bir şey söylemeyince dostça gülümsemesi bozuldu ve hareket etti Kapalı.

Beni yandan becer.

Bursum bitmişti ve nasıl deyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Amherst'teki son yılım için. şimdi, sırtımda uykusuzluktan bir bowling topu taşıdığım o lanet günde, NCAA alışanları buradaydı.

Ayakkabı bağcıklarını ekiştirdim. "Bu eğlenceli olacak."

Gökyüzü kapalı ve soğuktu. Kan akışımı hızlandırmak için bir aşağı bir yukarı zıpladım ve yüksek, hızlı adımlar attım. Bugünkü rakiplerimiz MIT, Wesleyan ve Boston College'dı. Autumn'un oda arkadaşıyla çıkan Wesleyan koşucusu Hayes, kendi grubundan beni gördü ve selamlamak için çenesini salladı. O gözlerini devirip arkasını dönene kadar ben de ona baktım.

"Hey, bebeğim! Yoo hoo!"

Başımı tribünlere doğru çevirdim. Tribünler, bu son n elemeler için soğuğa göğüs germek isteyen sıkı pist taraftarlarıyla doluydu.

Ve görünüşe göre, annem.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandım.

İşte oradaydı, Miranda *Turner*, arkasında *W. Turner* yazan mor ve beyaz Amherst formasıyla. Ağartılmış sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve altın kaplama halka küpelerini gösteriyordu.

Bana jazz ellerini salladı, sonra iki parmağıyla yanında oturan adamı işaret etti. Sahadan pek bir şey göremiyordum ama ilk izlenimim beşinci sınıf fen bilgisi öğretmeniydi. Saçsız bir kafa, büyük boy gözlükler, bıyık ve rüzgarlık.

Annem ellerini ağzına götürdü. "Sana bahsettiğim Paul buydu, hatırladın mı?"

Kalın aksanı serin havaya yayılıyordu. *Size bahsettiğim Pawl'dı, hatırladınız mı?*

Hızlıca el salladım ve kurşuni kaslarımı esnetmek tüm konsantrasyonumu gerektiriyormuş gibi davrandım. Tribünlerde Connor'dan henüz bir iz yoktu. Belki de gelemeyecek kadar akşamdan *kalmaydı*. Toplantılara gelmeyi bana borçlu değildi. Ama bu kaçırdığı ilk yarış olacaktı.

"Günün bu boktan sandviçi için mükemmel bir taç olurdu."

İlk yarışım 200 metre koşusuydu. Hayes yanımdaki kulvarda sıraya girdi.

"Annen seni görmeye mi geldi, Turner? Bu çok şirin, kusabilirim. Ama sonra kusmayı sana bırakacağım."

Keskin bir hakaretle karşılık vermek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Beynim çok halsiz ve yorgundu.

"Söyleyecek bir şey yok mu?" Hayes dilini şaklattı. "Hayal kırıklığına uğradım. Amherst Pisliği yolunu mu değiştirdi?"

Onu görmezden geldim, başlangıç pozisyonumu aldım ve soğuk havanın bana biraz enerji vermesini umarak oksijeni ciğerlerimin derinliklerine çekmeye odaklandım.

Silah ateş aldı.

Normalde atışı önceden tahmin edebilirdim, kaslarım bir yay gibi kıvrılır, ses havayı kestiği anda havalanmaya hazır olurdu. Bugün öyle olmadı.

Üç adım atınca bittiğini anladım.

Uzun zamandır ilk defa önümde Hayes de dahil dört kişi vardı. Elimden gelen her şeyi yapmak için derinlere daldım, bacaklarımı daha hızlı ve daha hızlı sürdürdüm. Birkaç koşucuyu yakaladım ve geçtim ama Hayes yakalanamazdı.

Onun ardından bitiş çizgisini geçtim ve yavaş bir koşuya başladım. Ellerimi kalçalarımaya koymuştum, göğsüm bu sabah arabamdan daha kötü hırıldıyordu. Zamanımın en iyi derecem bir buçuk saniye gerisinde olduğunu bilmek için skor tabelasına bakmama gerek yoktu.

"İkincilik," dedi Hayes, güçlkle soluklanarak. "Bu yeni bir şey. Yoksa kışma bakmaya mı çalışıyordun? Kız arkadaşım tribünde, onu kışandırma."

Havayı içime çektim ve tribünlere baktım. Ruby oradaydı, parlak sarılar içinde. Yanında annem ve sağında Paul ile birlikte Connor oturuyordu.

Ellerini ağzının üzerinde birleştirdi. "*Sen hâlâ benim oğlumsun, Mavi.*"

"dahaki sefere onları yakalayacaksın, bebeğim!" diye bağırdı annem.

Gülümsememi omzuma sakladım ve gözlerimden akan teri kırıştırdım. Gözler.

Koç Braun yaklaştı. "Konus benimle," dedi o saçma sapan Koç sesi.

"Boktan bir uyku," dedim. "Ben iyiyim. Üstesinden geleceğim."

Koç dudaklarını büzerek başını salladı. "Yerleşin. Odaklanın. Hâlâ ön elemelerdeyiz ve bugün NCAA'yı göreğiniz son gün değil."

"Biliyorum. Ben iyiyim."

Kırk dakika sonra, engelli koşu için tekrar sıraya giriyordum.

Boku yedim.

İlk yarıştan sonra bacaklarım ölü gibi hissediyordu. Annemin varlığının ve yanında oturan Paul'un baskısını hissettim. Babamın olması gereken yerde oturuyordu. Autumn erkek egomu daha iyi bir performans için kandırmak için orada değildi. NCAA çalışanları *oradaydı* ve ben daha başlangıç tabancası patlamadan felaketin yaklaştığını hissettim.

İlk üç engeli aştım ama vücudumu her bir engelin üzerinden geçirmek gittikçe zorlaştı. Dördüncü engelde sağ ayağımı yeterince kıvırmadım ve parmağım tahtaya çarptı. Devirecek kadar sert değildi ama ritmimi bozmaya yetti. Üç adımlık tempom bozuldu ve kas hafızam kısa devre yaptı.

Bir sonraki engeli denememeliydim bile ama çok hızlı hareket ediyordum. Sol ayağım tahtaya çarptı ve devrilirken sağ ayağım altına takıldı. Sert bir şekilde yere çakıldım ve yüzümü çime çarpmaktan kurtarmak için ellerimi dışarı fırlattım. Engel bacaklarımaya dolanırken yuvarlandım, sonra sırtüstü yattım, rüzgâr beni dışarı attı.

Derin nefesler çekerek envanterimi çıkardım. Kırık yok. Burkulma yok. Ama her yerim ağrıyordu ve avuç içlerim cehennem gibi sıyrılmıştı. Sağ dizim fena halde acıyordu. Hasarı görsel olarak değerlendirmek için yavaşça doğruldum. Diz kapağımdaki deriyi sıyırmıştım ve baldırımdan aşağıya sürekli kan sızıyordu.

Sağlık ekibi ve Koç Braun koşarak yanıma geldi. Onlar etrafımı saramadan annem, Paul, Connor ve Ruby'nin endişe içinde ayağa kalktıklarını gördüm. Annem Paul'un omzuna sarılmıştı, Paul da kolunu anneme dolamıştı.

"Wes." Koç Braun . "Hey. Bana bak. Ne kadar kötü?" Onunla göz göze gelemedim. "İyiyim. Yolda kızarıklık ve bazı çürükler."

Alkışlar arasında topallayarak pistten çıkarken yere bakmaya ettim. Bir sağlık görevlisi beni bir soğutucunun üzerine oturttu, bacağıma temizledi ve sıyrılan dizimi sardı.

"Senin günün değil," dedi Koç, elleri kalçalarında, yüzünde sempatik bir yumuşaklık vardı.

"Onca gün arasında," dedim.

"Son iki yıldaki tüm zamanlarını aldılar, Wes. Bu sezon daha yeni başlıyor. Hepimizin boktan günleri olur. Bu senin günün."

Başımı salladım. 4x400 bayrak yarışında çapa atmam gerekiyordu ama bu söz konusu değildi. "Üzgünüm, Koç."

Koç yüksek sesle "Olur böyle şeyler," derken yüz ifadesi "*Ben de*" diyordu.

Başımı ondan çevirdiğimde Hayes'in rahatça yanıma geldiğini gördüm. "Hey, dostum," dedi. "İyi misin?"

"Hepsi bir günlük iş."

"Engele çok sert takıldın. Yüzüstü düşmemeyi ya da bacağına kırmamayı nasıl başardın bilmiyorum."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Hayes inanmaz bir kahkaha atarak gökyüzüne baktı. "Tamam, her neyse kardeşim. Yaralandığın için üzgünüm. İki yüzlükte kıcını tekmelemek hoşuma gitmişti ve bunu dörde dörtlükte tekrar yapmak için sabırsızlanıyordum."

Keskin geri dönüşü yuttum. Ne vardı ki? Kazanırken sadece Amherst Pisliği'ydim. Hızım olmadan, ben...

Sanırım kelime Çorap Çocuk.

Karşılaşmadan sonra Connor, Ma ve Paul sahaya geldiler.

Annem kollarını bana doğru uzatarak, "Zavallı bebeğim," dedi. Ona sarılmak için eğildim ve ucuz bir parfüm bulutuyla sarmalandım. "Tatlım,

Ne oldu? Seni hiç bu kadar sert düşerken görmemiştim." "Olur böyle şeyler."

"Hey, dostum," dedi Connor, omzuma vurarak. "Bu çok sert görünüyordu. Birinci sınıftan beri böyle bir kasma yediğini görmemiştim."

"Fark ettiğin için teşekkürler."

"Ellerine bakayım," dedi annem. "Tanrım, berbat haldesin." Paul'e baktı. "Her geçen gün bütün yarışları kazanıyor. Ama tabii ki oğlumu görmesi için özel birini getirdiğinde kendini kaybediyor. Ama iyi olmana sevindim. En önemli şey bu, değil mi? Bu Paul. Paul Winfield. Paul, bu benim oğlum Weston."

"Tanıştığımıza oldum," dedi Paul.

"Ben de öyle," dedim.

"Elinizi sıkardım, ama yaranıza bir de hakaret eklemek istemem."

Ma'nın takıldığı diğer çocuklar gibi bir serseri olduğuna herhangi bir işaret bulmaya çalışarak onu tarttım. Annem kuaförde çalışırken yaşamak, onun yemeğini yemek ve birasını içmek için eve taşınan beleşçiler.

Paul incelemelerimi sakinlikle karşıladı, ellerini pantolonunun ceplerine sokup topuklarının üzerinde sallanırken bıyıklarının altından sakin bir şekilde gülümsedi.

"Sakin ona öyle bakma Weston Jacob Turner," dedi annem, altın ve pembe akrilik kıvrımlı parmağını sallayarak. "Paul iyi bir adam ve bana da iyi, o yüzden bu tavrını takınma." Connor'ı işaret etti. "Neden daha çok bunun gibi olamıyorsun? Bay Yakışıklı, her zaman gülümseyen." Uzandı ve Connor'ın yanağını okşadı. Bulut örtüsüne rağmen gözlüklerini takmıştı ve biraz solgun ve çok yorgun görünüyordu.

"Yemek yemek ister misin, Wes?" Paul sessizce sordu. "Ya da belki sadece oturup dizine buz koymak?"

"Evet," diye yanıtladı annem. "Öğle yemeğine nereye gidiyoruz? Hannigan'a mı? O küçük taşralı kahvaltı mekanına bayılıyorum."

Connor sırtıttı. "Hannigan'da öğle yemeği o zaman. Benden."

"Ne kadar tatlısın, değil mi?" dedi annem. "Kulağa mükemmel geliyor."

En iyi arkadaşımı inceledim. Ruby'nin Hayes'le birlikte durduğu yere seslendi. "Ruby. Öğle yemeği?"

"Seve seve," diye karşılık verdi ama Hayes'in gülümsemesi o ve ben bakışlarımızı değiştirirken kayboldu. Ona danıştı ve sonra içini çekti. "Yağmur kontrolü, tamam mı?"

"Kesinlikle." Connor bize döndü ve eliyle tarlayı işaret etti. "Gidelim mi?"

Park yerine ilerledik, annem Paul'ün koluna girmiş, gevezelik ederek önden yürürken Connor da benim yavaş topallamama ayak uydurdu.

"Dizin nasıl?" diye sordu.

"acıyor ama yaşayacağım. Akşamdan kalmalığın nasıl?" "Orospu çocuğu gibi acıyor ama yaşayacağım."

Bakışlarım ona kaydı ve sonra uzaklaştı. "Ne kadar geç geldin?" "Üç civarı. Bu kadar sarhoş olduğumu düşünmemiştim ama görünüşe göre Autumn'la yaptığım konuşmanın tamamını hatırlamıyorum bile."

"Öyle mi?" Dedim, Casual as Fuck ile Akademi Ödülü adaylığımı garantilemişim. "O nasıl?"

"Güzel. Babasıyla birlikte olmayı başardığı için gerçekten minnettarım." "Senin sayende."

"Peki bugün orada ne oldu?" diye sordu bana bir bakış atarak.

"Yeterince uyuyamadın mı?"

Hayır, aslına bakarsan. Sabahın üçüne kadar senin için kız arkadaşına mesaj attım.

"Ne bilmiyorum. Kötü bir gün. Daha kötü bir zamanlama olamazdı. ya da."

"Neden olmasın?"

"NCAA çalışanları buradaydı."

"Kapa çeneni."

"İçlerinden biri bölgesel Olimpiyat Komitesi'nde irtibat görevlisiydi."

"Siktir," dedi Connor. "Dostum, bu berbat bir şey."

Omuz silkтім. "Sanırım."

"Tahmin ettin mi? *Olimpiyatlar*."

"Olimpiyatları bilmiyorum," dedim. "Olimpiyatlar gelecek yılın okul ödeyeceğim. Eğer NCAA çalışanları bugün kendilerini cömert hissediyorlarsa, ben bunu mahvettim."

Connor daha fazlasını söyleyecek gibi görünüyordu ama onun Hellcat'ine ve Paul'ün gümüş sedanına varmıştık.

"Dört kişiyiz," dedi annem. "Hep birlikte gidelim. Weston, Paul ile ön tarafa git. Connor, sen de gel şu yaşlı kadının yanına otur."

Paul ve ben arabaya binerken kaputun üzerinden baktık. Ne karşılık verdiğim ne de alabildiğim bir gülümseme sundu.

Hannigan'ın yeri çok kalabalıktı ve biz de küçük bir kabine doluştuk.

Garson kız siparişimizi aldıktan sonra annem, "Connor, şu Ruby iyi bir genç kıza benziyor," dedi. "Kız arkadaşının oda arkadaşı olduğunu mu söylüyorsun?"

"," dedi Connor. "Ruby çok eğlenceli."

"Çok komik biri," dedi annem. "Ama kız arkadaşın nerede? Nebraska mı?"

"Aile içi acil durum," dedi Connor. "Babası kalp krizi geçirdi." "Oh

Hayır, Bu berbat." Paul dedi Sessizce.

"Herhangi bir kelime üzerinde onun prognoz?"

"Henüz değil," dedi Connor. "Ama bu gece ondan tekrar haber almam gerekiyor."

"Peki, ona elimizden geleni yapalım," dedi annem. "Çok kötü, onunla tanışmak isterdim. Ve yarışın için de çok kötü," dedi bana. "Paul'e senin ne kadar hızlı olduğunu anlatıyordum. Anneni ziyaret etmek için bir saatlik yolu göze alamayacağın için yarışmayı izlemeye gelmek onun fikriydi."

"Çok meşguldüm anne," dedim.

"Meşgulüm," dedi. "Kız arkadaşın nerede? Nasıl olur da bir kız arkadaşın olmaz? Yüzün ve beyninle, senin için her şeyi yapmaları gerekirdi. Sana ne olduğunu söyleyeyim, yeterince gülümsemiyorsun."

"Tanrım, anne."

Paul'ü dirseğiyle dürttü. "Yıllardır Wes'e tatlı, yakışıklı bir adam olduğunu söylüyorum ama hiç gülümsemiyor. Her zaman kışında bir sopa varmış gibi görünürsen güzel kızları nasıl çekebilirsin?"

Paul yumuşak bir sesle, "Miranda, onu rahat bırak," dedi.

Yanımda Connor peçetesine bakarak gülüyor, omuzları sessizce titriyordu.

"Connor'a bak," dedi annem. "Her zaman gülümsüyor, o güzel dişlerini gösteriyor. Ve sana söyleyeyim, Wes." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Sen çok güzel bir çocuksun. Yüzüstü düşmediğin zamanlarda en hızlı koşan sensin. Ve harika bir yazarsın. Paul, sana onun harika bir yazar olduğunu söylemiş miydim?"

"Bir ya da iki kez." Paul bana gülümsedi. "Boston'daki çok prestijli bir hazırlık okuluna burs kazanmak için bir kompozisyon yazdığını duydum."

"Hepsi doğru," dedi Ma. "Bu kadınla da böyle tanıştı." Connor'ın omzuna vurdu. "Bu..." Başını salladı, Connor'ın yüzünü iki elinin arasına alırken dudakları ani bir duygu patlamasını engellemek için büzüldü. "O olmasaydı ne yapardık bilmiyorum. Ve ailesi. Benimle ilgilendiler. *Bizimle* ilgilendiler..."

Dişlerimi sıktım. *Bu babamın işiydi. Ve o gittiğinden beri, bu benim işim.*

"Miranda," dedi Connor, annemin omuzlarına sarılarak.

"Zor zamanlar geçiriyoruz ve bu güzel çocuklara sahip olduğum için kendimi çok minnettar hissediyorum." Paul'e döndü. "Ve şimdi de sen. Etrafım iyi adamlarla çevrili. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Garson kız elinde krep, yumurta ve pastırma tabaklarıyla dolu bir tepsiyle çıkageldi. Annemin gürültülü yardımıyla kimin ne alacağını ayarladıktan sonra yemeğe başladık.

Yemek yerken yanımdaki Paul'e baktım, hâlâ onun yumuşak huylu, iyi adam tavrının içinde gizlenen pisliği arıyordum.

"Ne iş yapıyorsun Paul?" diye sordum.

'Fırsatlar arasında' mısınız? Biraz ara mı verdin? Kendinizi toparlayana kadar annenizin yanında mı kalıyorsunuz?

Paul cevap vermek için ağzını açtı ama annem gururlu bir tavırla araya girdi Gülümse.

"Bir kereste dağıtım şirketinin bölge satış müdürü.

Buna ne dersin? Her yerde yükselen binaları görüyor musun? O keresteler onun sayesinde oraya ulaşıyor."

Bu lumbah onları alır-ah cuzza him. Annemin aksanı onu her gördüğümde daha güçlü görünüyordu ve onu dinlemek, onu öldürmek için çok çalıştığım halde benimkini isteğim dışında içimden çekip çıkardı.

Paul kıkırdadı. "Miranda işimi olduğundan daha yüce gösteriyor."

"Kendini küçümseme," diye azarladı. "Ve bu işi yaptığın için çok mutluyum.

oğlumu görmek için izin aldım. Keşke daha iyi bir performans olsaydı."

"Teşekkürler anne," dedim kahve fincanımın üzerinden, tam da Connor bakışlarını tabağına indirmişken ve Paul "Miranda..." diye mırıldanırken.

"Eee? Yanılıyor muyum?" dedi. "Sen her zaman en iyisisin. Bugün ne oldu?"

"Bir engele takıldım anne," dedim. "Olur böyle şeyler."

Dilini gıdaklayarak başını salladı. "Çok yazık." Paul, "İlk yarışında müthiş olduğunu düşünmüştüm," dedi.

"İkinci oldu," dedi Ma. "O asla ikinci olmaz. Bu kadar hızlı olduğu için NCAA bursunu böyle aldı." Bir paket Sweet & Low'u yırtıp açtı ve kahvesinin içine attı. "Lafı açılmışken, bebeğim, gelecek yıl ne yapacaksın?"

"Gelecek yıl ne olacak?" Paul sordu.

"Artık burs yok, olan bu."

Connor'la bakiştık ve başımı hafifçe salladım. Eğer ona NCAA çalışanlarının bir yarışı diskalifiye ettiğim gün orada olduklarını söyleseydim, kafası patlardı.

"Arkadaşım Gilly'yi tanıyor musun?" Annem söyledi. "Oğlu senin yaşlarında. Hapishane kuşu şehrinin eşiğindeydi. Ordudan bir asker geldi ve onu askere aldı. Şimdi ayda birkaç bin doları var, sağlık yardımı alıyor ve üniversite masraflarını da karşılayacaklar."

"Orduya katılmamı mı istiyorsun anne?"

Omuz silkti ve kahvesini bir kaşıkla karıştırdı. "Sadece ordu yedeklerinin ayda sadece bir hafta sonu olduğunu söylüyorum."

"Suriye'de işler kızışıyor," dedi Paul yulaf ezmesine. Annem elini salladı. "Olaylar verir. Hep öyle olur."

"Ya ayda bir hafta sonu atletizmle çıkışırsa?" Ben sordum. "Track artık senin okul masraflarını karşılamıyor." Eliyle işaret etti. bana kaşık atıyor. "Hâlâ üniversite masraflarını karşılayan gerekiyor." Başını eğdi ve yarı omuz silkerek daha alçak bir sesle, "Ve aylık maaş o kadar da korkunç olmaz, değil mi?" dedi.

Paul ona, "Buna ihtiyacın yok," dedi. Elini koluma koydu. "Koşmaya devam et, Wes."

Siyah saçlarla dağılmış ve eklemeleri tombullaşmış eline baktım. Bir babanın eli. Beni okşadı, sonra yulaf ezmesi ve kahveye doğru geri çekildi. O kadar da kötü değildi.

"Söyle bakalım Connor," dedi Paul parlak bir sesle. "Hangi sporu yapıyorsun? Bana beyzbolcu gibi göründün."

Otoparkta vedalaştık. Annem yüzümü ellerinin arasına aldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"İyi iş çıkardın. En iyi gösterin değildi ama yine de seninle gurur duyuyorum." "Teşekkürler anne," dedim.

Connor'a sarılmak için döndü ve Paul ile beni yüz yüze bıraktı.

"Tanıştığımıza sevindim Weston." Elini sıkmak için uzattı, sonra yüzünü buruşturdu. "Savaş yaraları taşıdığını unutup duruyorsun."

Elini sıkmak benim için sorun olmazdı. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum," dedim bulabildiğim en dürüst gülümsemeyle.

"Umarım yakında görüşürüz," dedi annem. "Şükran Günü mü? Şükran Günü için kıcını kaldırıp doğuya gelebilir misin?"

"Orada olacak," dedi Connor. "Annem seni görmek için sabırsızlanıyor. Felicia ve Kimberly de öyle." Paul'e döndü ve el sıkıştılar. "Siz de Bay Winfield. Lütfen gelin. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

"Tanrım, o bir hazine değil mi?" Annem Connor'ın yüzünü de aldı, yanağından öptü. "Güle güle meleklerim."

"Dikkatli sür," diye seslendi Connor, o ve Paul sedan arabasına binerken. Araba uzaklaşırken içimden kocaman bir oh çektim.

"Bunu duydum." Connor'ın eli düştü. "Annemi seviyorum ama çok yorgunum."

"Onunla yaşamayı dene," dedim. "Paul cezalandırılmak için obur olmalı."

"Ya da ondan gerçekten hoşlanıyor," dedi Connor. "Annen gerçekten sevimli, biliyor musun? *Sen* de sık kafalı olmakla meşgul olmadığında gerçekten sevilesi birisin." Connor yanağıma çimdiklemek için uzandı ve yüksek bir falsetto ile "Weston, seni tatlı, yakışıklı çocuk. Biraz daha gülümseksen bütün kızları tavlarsın."

Güldüm ve elini geri çektim. "Sen ve o güzel dişlerin siktirip gidebilirsiniz."

Beni arabamın park edildiği stadyumun arka bahçesine kadar bıraktı. Ben inmeden önce motoru durdurdu ve dönüp bana baktı.

"Dinle, bunu duymak istemediğini biliyorum ama gelecek yılın okul ücretini ödemek için yardıma ihtiyacın varsa-"

"Unut ."

"Ailem sana yardım edebilir. Sana yardım etmek isteyeceklerdir." "Bir yolunu bulacağım Connor," dedim.

"Önemli bir şey değil-"

"Bu benim için büyük bir mesele, tamam mı? Senden yeterince şey aldım. Kendi işimi kendim halletmeli ve anneme bakmalıyım."

"Nasıl? Ordu mu?"

"Eğer mecbur kalırsam."

Connor başını salladı ve yanaklarını şişirdi. "Gerçekten çok zekisin Wes. Ama bazen de gerçekten aptal oluyorsun."

"Nasıl yani?"

"Bunun tek taraflı olduğunu mu düşünüyorsun? Bana yardım etmediğini mi sanıyorsun? Lanet ödevlerimi sen yazıyorsun. Beni SAT sınavlarına soktun. Burada olmamın tek sebebi sensin."

"Bu doğru değil."

"Bu doğru ve işte bu yüzden aptalsın. Çünkü ne tür bir yeteneğe sahip olduğunu göremiyorsun. Seninki gibi bir beyin ve... lanet olası bir *ruh* ekonomi mi okuyor? Neden bir kitap yazmıyorsun? Neden koşu işini ciddiye almıyorsun? Belki henüz kendi spor barımı açacak cesarete sahip değilim ama en azından ne *istediğimi* biliyorum."

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

Connor omuz silkti, alametifarikası olan gülümsemesi neredeyse yok olmuştu. "Bilmiyorum. Şükran Günü. Onlar senin üzerine salyalarını akıtırken ve sen nedenini bile bilmezken kendimi aileme karşı savaşa hazırlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Üzerime salyalarını akıtmıyorlar."

"Sen ve Autumn benim gizli silahlarımsınız. Ama o henüz davete evet bile demedi." İç çekti. "Nasıl olsa her şeyi berbat edeceğim. Şükran Günü'ne yetişebilirsek bu bir mucize olur."

Koltuğumda kıpırdandım, çiğ ve sıyrık avuçlarıma baktım. "Autumn'la işleri berbat etmeyeceksin. O seni önemsiyor. Dün gece onun için yaptığın şey çok fazlaydı."

Connor sırtıttı ve daha önce onu hiç görmediğim bir ifade takındı. "Bu sadece para."

İtiraz etmeye başladım ama sözümü kesti.

"Dün gece ona o mesajları senin yazdığını biliyorum,

Wes." Donup kaldım. "I..."

"Bana yardım etmeyeceğini söyledin ve sonra . Neden?"

"Bilmiyorum," dedim. "Uyuyamadım. Telefonunu duydum. Bu seni iyi gösterdi ve onu mutlu etti. Kazan-kazan."

Connor başını salladı, bunu sindirmeye çalışıyordu. "Biliyorsun... Onu kontrol etmek hiç aklıma gelmedi. Onu önemsiyorum ama hiç aklıma gelmedi. Ama senin aklına geldi." Bana baktı. "Bu bana tekrar yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Sanırım öyle. Eğer bana ihtiyacın olursa."

Eğer bana ihtiyacı varsa. Mutlu olmayı hak ediyor.

"Yani... benim yardımına ihtiyacın yok," dedim. "Hepsi orada, dostum. Sadece ihtiyacın olan-"

"Çaba göstermek mi?" Connor alaycı bir gülümsemeyle sordu. "Haydi, bu boktan şeyi hurdalığa çekmeden önce git buradan."

Başımı salladım. "Evet, tamam. Evde görüşürüz." "Görüşürüz."

Connor'ın 80.000 dolarlık spor arabasından inip kendi hurdama bindim. Hayatlarımız arasındaki zıtlık hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Connor yanılıyordu; bazen para çok şey ifade ediyordu. Bazen para, değer verdiği kızın babası için endişelenmesini izlemekle onu bir uçağa bindirip babasının yanına götürmek arasındaki farktı.

Kontak anahtarını çevirdim ama araba çalışmıyordu.

Alnımı direksiyona dayadım, sanki yüzlerce insanın önünde tekrar piste dökülmüşüm gibi hissediyordum ve bir daha kalkmak istemiyordum.

Connor hâlâ karşıma park etmişti. Connor, Autumn'u ihtiyacı olduğu anda aramayı akıl edememiş olabilirdi ama benim buluşmalarımdan birini asla kaçırmazdı. Şükran Günü'nde yalnız kalmama asla izin vermezdi. Ve motorumun çalıştığını duyana kadar asla otoparktan çıkmazdı.

O da mutlu olmayı hak ediyor.

Connor gülümsedi, bana el salladı ve beni eve bıraktı.

CHAPTER *Nineteen*

Sonbahar

Yoğun bakım ünitesinin bekleme odasında oturmuş, kardeşimin omzuna yaslanmıştım. Annem diğer tarafımda oturuyordu, ellerimiz sıkıca kenetlenmişti. Annemin kızıl saçlarının şakaklarına aklar düşmüştü. Her zaman yıpranmış olan yüzünde şimdi onu bir on yıl daha yaşlandırmış gibi görünen endişe izleri vardı.

Babam, eğer kendisi ailemizin motorunu çalıştıran yağ ise, Lynette Caldwell'in de her şeyi bir arada tutan somun ve cıvata olduğunu söylerdi. Geldiğimden beri onun hiç gözyaşı döktüğünü görmemiştim. Hemşirelerin gelip gidişini izlerken mavi gözleri keskin, uyanık ve kuru kalırdı. Kızıl saçlarım ve pragmatizmim annemden miras kalmıştı ama babamın sıkı çalışma ahlakı ve yumuşak kalbi de bana geçmişti.

Neredeyse pes edecek olan kalp.

Doktor babamın atardamar tıkanıklığının %97 olduğunu ve hâlâ hayatta olmasının bir mucize olduğunu söyledi. Ama yaşıyordu ve Connor sayesinde her an onu görebilirdim.

Gözlerim kapandı ve başım kardeşimin omzuna yaslandı. Travis, on sekiz yaşında, hem görünüş hem de ruh olarak babamın karbon kopyasıydı. Nazik ve çalışkandı. Ama annem Travis'in kafasında o kadar çok bulut olduğunu söylerdi ki, uçup gitmediğine şaşırırdı. Çiftçi olmaktan memnundu. Toprak sevgisi onun kanında basit ve gerçek bir şekilde akıyordu. Büyürken yaz gecelerini ön bahçemizdeki hamakta limonata içip ateş böceklerini izleyerek geçirirdi, ben de verandadaki masada oturup ödevlerimi yapardım.

Hayalim üniversiteye gitmek ve dünyaya açılmaktı. Travis dünyanın zaten arka bahçesinde olduğunu düşünüyordu.

Bir hemşire koridordan çıkıp doğruca bize yöneldiğinde hep birlikte doğrulduk. "Artık onu görebilirsiniz."

Yoğun bakım ünitesine giden koridorda onu takip ettik. Oda 2014'te hemşire kapıyı açtı. Hemen gözlerim yaşardı. Annem on yaş daha yaşlı görünüyorsa, babam yirmi yıl geleceğe zaman yolculuğu yapmıştı. Bronzlaşmış, yıpranmış yüzü şimdi zayıf ve solgundu. Yazın onu gördüğümde saçları tuzlu ve biberliydi. Şimdi başının üzerinde ince ve beyazdı, yastığın üzerinde çok küçük duruyordu. Tüpler, kablolar ve onun yerine nefes alan makinelerle dolu bir yuvanın içinde yatarken her şeyi çok küçülmüş görünüyordu.

Ama yaşıyordu.

Hemşire kapıdan, "Bilinci gidip gelebilir," dedi. "Sizi bir süre ziyaret etmeniz için yalnız bırakacağım ama sonra dinlenmesi gerekiyor."

"Merhaba Henry," dedi annem ve sanki ölüme karşı nöbeti sona ermiş ve kazanmış gibi yatağın yanındaki sandalyeye çöktü. Şimdilik.

Diğer tarafa geçtim ve elimi babamın elinin içine soktum. Bir zamanlar içten ve güçlü bir tutuştu, şimdi zayıf ve gevşek.

"Merhaba baba," diye fısıldadım. "Ben buradayım."

"Selam baba," dedi Travis yatağın ayak ucundan.

Birkaç saniye boyunca sadece makineden gelen sabit oksijen sesi duyuldu ve sonra babam gözlerini açıp bana baktı. Küçük, zayıf bir gülümseme dudaklarını gerdi.

Elime karşı parmaklarını oynatmaktan fazlasını yapamayacak kadar güçsüzdü. Ama o benim yanımdaydı, ben de onun yanımdaydım. Ve o anı dünyadaki hiçbir şeye değişmezdim.

Hemşireler babamın dinlenmesi için bizi dışarı çıkardıktan sonra erken bir kahvaltı yapmak için kafeteryaya gittik.

Yulaf ezmesi, meyve ve kahve tepsilerimizle otururken annem, "Bana şu görüştüğün çocuktan bahset, Sonbahar," dedi. Peçetesini kucağında katladı ve sanki eve dönmüşüz gibi kardeşimin dirseklerini masanın üzerinden itti. "Connor'dı, değil mi?"

"Daha önce çıktığım hiç kimseye benzemiyor," dedim. "Kesinlikle Mark."

Annem dudaklarını büzdü. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Gerçekten bir senatörün oğlu mu?" Travis sordu. "Ve bir milyarder?"

"Evet, ama onunla ilgili en önemsiz şey bu," dedim ve annemden onaylayan bir baş işareti aldım. "Dün geceye kadar parasının onun hakkında hissettiklerim üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Hala da yok, sadece ona minnettarım."

"Biz de öyle." Annem sandviçinden bir ısırık aldı, çiğnedi ve yutkundu. "Onunla işler ciddi mi?"

Buna nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Hem evet hem hayır," dedim. "Çoğunlukla evet, ama... karmaşık bir durum."

"Mm. Harvard başvurun nasıl gidiyor?"

"Hayır, değil. Biraz dikkatim dağınıktı. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ nereye odaklanacağımı bilmiyorum." Kaşığımı oynadım. "Çiftlikte işler nasıl?"

Travis önce bana, sonra anneme baktı.

"Her şey sırayla," dedi annem ona bir bakış atarak. "Şu anda en önemli şey babanın sağlığı. Enerjimizi oraya yoğunlaştıralım."

"Evet, hanımefendi," dedi

Travis. "Tamam anne,"
dedim.

Kardeşimle birbirimize gülümsedik. Lynette Caldwell, yağmur, çamur ya da trajedi hiç değişmedi.

Öğleden sonrayı babamın odasında geçirdik, çoğunlukla uyurken elini tuttuk. Solunum tüpü takılıyken konuşamıyordu. Çok fazla tüp vardı: göğsünde, boynunda, midesinde, ayrıca kolunda bir serum ve parmağında bir oksijen monitörü. Hastane önlüğünden ince beyaz bir bandaj çıkmış, göğsünün yarıldığı yeri kapatıyordu.

O uyurken annem kanaviçe işliyor, Travis de pencere kenarında oturup telefonunu karıştırıyordu. Ben babamın yatağının yanındaki sandalyelerden birine oturmuş, gözlerimi yummuştum. Yirmi dört saatten fazladır uyumamıştım ve düşüncelerim anlamsızlaşmıştı. Parçalanıyor ve yeniden oluşuyordu.

Sonunda Connor'ın kollarındaydım ve onun güzel yeşil gözleri benimkilere bakıyordu.

Sana anlatmak istediğim çok şey var, dedi.

Anlat bana, diye fısıldadım.

Onun yerine beni öpmek için eğildi. Karnımda çiçek açan saf arzu hissinde ve damarlarımda dolaşan sıcaklıkta kayboldum. Öpücük acilleşip derinleştikçe ona yapıştım, ağzım bana verebileceği her şeyi almak için sonuna kadar açıldı. Sonunda ben ayrılana kadar nefes alır gibi öpüştük.

Şimdi bakışlarımı tutan okyanus gözleriydi. Mavi-yeşil ve milyonlarca mil derinlikte.

Weston'ın kolları beni sarmıştı. Weston'ın sert vücudu benimkine bastırdı. Yüzümü ellerinin arasında tutuyordu, başparmakları yanaklarımı okşuyordu ve bana bakışı...

Hayatımda hiç bu kadar el üstünde tutulduğumu hissetmemiştim.

Sana anlatmak istediğim çok şey var, dedi.

Anlat bana, diye fısıldadım.

Konuşmak için ağzını açtı, sonra omzumun üzerinden bir şeye için başını kaldırdı.

Gitme vakti geldi.

Ne? Hayır...

"Auts? Gitme vakti geldi."

Ağabeyimin omzumu sarsmasıyla irkilerek uyandım. "Ne..."

"Bizi dışarı atıyorlar."

Gözlerimi kırıştırdım ve etrafıma bakındım, rüya hâlâ üzerime yapışmıştı. Connor'ın ağzının benimkinde gezindiğini hissedebiliyordum. Yoksa Weston'ınki miydi? Her iki öpücük de çok gerçekçi gelmişti. Connor'inkini hâlâ ağzımda ve vücudumda hissedebiliyordum, Weston'inkini ise derinlerde bir yerde, içimde hissediyordum...

Rüyadan sıyrıldım ve babamın yanağını öpmek için eğildim. "Hoşça kal baba," diye fısıldadım. " uykular. Sabah ilk iş döneceğiz."

Sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan Nebraska'ya uçmuştum, bu yüzden Travis diş fırçası, diş macunu, saç fırçası ve iç çamaşırı alabilmem için beni Wal-Mart'a götürdü. Sonra Sully's BBQ'dan barbekü tavuk aldık ve eve götürdük.

Home.

Eski duvar kağıtları ve gıcırdayan tahtalarıyla büyük, köhne çiftlik evi. Mutfağın odun ve zaman kokusu ve annemin yemekleri. Ahıra giden yolun biraz aşağısında tavukların ve tarlada alçalan ineklerin sesi. Arabayı sürerken güneş ekinlerin arkasına batıyor, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen ufukta altın ve lavanta rengi bir renk oluşturunuyordu.

Ağabeyimin neden hayatı boyunca burada yaşamaktan memnun olduğunu anlıyordum. Burayı seviyordum ama küçüklüğümünden beri burada kalmamam gerektiğini biliyordum. Gidecektim ama bir gün evleneceğim adamla birlikte geri dönecek ve ona çiftliğimizin üzerinde gün batımını gösterecektim. Onunla başlangıcımı paylaşmak ve onun da başladığı yeri görmek istiyordum. Onun evini. Sonra bizim olan yeri bulmak için yola çıkacaktık.

Yemekten sonra, çan çiçeği duvar kâğıtlarının üzerinde hâlâ *Moulin Rouge* ve Keira Knightley'nin *Pride and Prejudice* filmlerinin posterlerinin asılı olduğu odama yerleştim. Eski şifonyerde hâlâ birkaç kıyafetim duruyordu. Duş aldım ve üzerimdeki elbiseyi çıkarıp eski bir erkek pijaması giydim. Annemin yorganlarından birine sarındım ve verandadaki salıncağa oturup yıldızların ortaya çıkışını izledim.

Saat dokuz civarında telefonumu açtım ve Connor'la son mesajlaşmamı tekrar okudum. Gülümseyerek arama düğmesine bastım. Üç kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Hey sen," dedi kalın sesiyle. "Merhaba," dedim. "Meşgul müsün?"

"Hayır, sadece evde takılıyorum. Baban nasıl?" "O iyi. Ameliyatı atlattı ve gözlerini açtı."

Gözyaşları gelmeye başlamıştı bile. "teşekkür ederim."

"Önemli değil."

"Her şey," dedim sesim . "Ağlama. Önemli bir şey değil."

"Benim için öyle," dedim pijamamın paçasıyla gözlerimi silerken. "Bu çok büyük bir mesele."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Tamam, peki..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sanırım sana söylemek istediğim tek şey buydu."

Bir itiş kakış ve boğuk sesler duydum, sonra Connor, "Autumn, bir saniye bekler misin? Bana bir saniye ver."

"Tabii."

Biraz daha karıştırdım ve birinin küfrettiğini duyduğumu sandım. Sonra Connor tekrar hatta geldi, sesi fısıltılı ve sertti.

"Merhaba. Bunun için üzgünüm. Sadece... düşüncelerimi toparlıyordum. Uzun bir gün."

"Üşütüyor musun?" Ben sordum.

"Hmm?"

"Sesiniz biraz boğuk geliyor."

"Evet, biraz ." Boğazını temizledi. "Beni deli ediyor. Ve bunu bastırmak zorundayım. Wes uyumaya çalışıyor."

"Oh, bu sabah bir toplantısı olduğunu unutmuşum," dedim. "Nasıl geçti?" "İyi değildi. Engelli koşuda kötü düştü."

Verandadaki salıncağa oturdum. "Öyle mi yaptı? O iyi mi?"

"Bazı çürükler ve yol kızarıklıkları var ama iyileşecek. Sanırım en büyük darbeyi gururu aldı."

Biraz güldüm ve tekrar yere çöktüm.

"Yani baban iyi mi?" diye sordu.

"Solunum tüpünü yarın çıkaracaklar, bu iyi bir şey. Yolunda gidiyor demek. Tanrım, yine de çok zayıf görünüyor. Zayıf."

"Sen oradasın," dedi. "Eminim bu onun için çok şey ifade ediyordur. Kısa sürede ayağa kalkacaktır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Senin için yataktan kalkmaya değer, Autumn."

"Bunu söylemen çok hoş." Bir kahkaha attım ve gözlerimi sildim.

"Gerçekten de çok tatlı şeyler söylüyorsun. Bazen."

"Ama yeterli değil mi?"

Gülümsedim, telefonu daha da yaklaştırdım. "Şey..."

"Söyleyecek çok şeyim var. Keşke kendimi bulmam bu kadar uzun sürmeseydi. ses."

"Beklemeye değer. Ve yatağa *girmeye* değer." kendim ekledim.

Sesinin hırçın fısıltısı derinleşti. "Keşke." "Hmm?"

"Hiçbir şey. Sadece seni özledim."

"Ben de, ama..." Sertçe yutkundum. "Yani, bunu sana söylemenin zamanı mı bilmiyorum..."

"Bana her şeyi anlat."

"Geceyi birlikte geçirdikten sonra senden haber alamamak canımı acıttı."

"Öyle olduğunu biliyorum." İçini çekti. "Özür dilerim, Sonbahar."

"Komik ama şu anda telefonda konuşurken mi? Ya da mesajlaşırken? Sana çok yakın hissediyorum. Seninle olduğum zamandan daha yakın hissediyorum."

"Biliyorum."

"Bana her zaman ne söyleyeceğini bilemediğini söylemiştin ama-"

"Her zaman ne söyleyeceğimi bilirim," dedi. "Her zaman. Ama söyleyemiyorum. Sanki seninleyken sarhoş oluyorum. Seninle sarhoş oluyorum ve sonra... Bilmiyorum. Geri adım atmak zorundayım. Ve aklımın başıma gelmesi için gerçekliğin soğuk bir duşu gerekiyor."

"Şu anda söylediğin her şeyi seviyorum," dedim usulca. "Ama korkuyorum."

"Biliyorum. Ben de öyleyim." "Öyle misin?"

"Elbette. Bunu mahvetmekten. Seni incitmekten. Seni incitmek istemiyorum, Autumn. Sadece mutlu olmanı istiyorum. Hepsi bu. Hikayenin sonu."

Nefesim biraz daha sığlaştı. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

"Ben de seni incitmek istemiyorum," dedim. "Ya da verebileceğinden fazlasını istemiyorum ama bir yanımda bu yönünü dünyayla paylaşmanı diliyor. Ailenin senin üzerinde çok fazla baskı kurduğunu biliyorum."

"Evet," dedi. "Öyle."

Durduramadığım bir esneme geldi .

"Uyumalısın," dedi.

"Tüm zaman duygumu kaybettim. Annem beni aradığından beri asırlar geçmiş gibi geliyor," dedim. "Tekrar teşekkür ederim. Weston'a da teşekkür ettiğimi söyle."

"Ne için?"

"Fırında yanımda olduğu için. Çıldırarak üzereyken benimle ilgilendi."

"Kendine has anıları var."

Gözlerimi rüyanın hisli anılarına kapattım. Gözlerimi kapattım ve Connor'ın öpücüğüne daldım. Gözlerimi açtım ve Weston'ın öpücüğünden düştüm.

İkisi de o gece bana yardım etti. İkisi de benim için farklı şekillerde özel.

"Connor?"

Biraz öksürdü, sesi daha da . "Öyle mi?"

"Eğer babam düşündükleri gibi iyileşirse, Boston'a geri döneceğim. Ve eğer bunu yapabilirsem, Şükran Günü'nde ailenizin evine gitmek isterim."

"Yapar mıydın?"

"Eğer hala istiyorsan."

"Bu benim için her şey demek. Ama emin misin?"

"Şükran Günü'nü asla çiftlikte geçirmem. Sadece tek bir tatil uçuşunu karşılayabilirim ve Noel kazanır."

"Her türlü uçuşta yardımcı olabilirim, Autumn."

"Biliyorum. Ama önemli olan buydu." Salıncağa yaslandım. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de. Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"İhtiyacım olan tek şey bu." Gözlerim yine yaşlarla doldu.

"Ağlama," dedi, fısıldayan sesi daha yumuşaktı. "Her şey yoluna girecek.

Tama

m." "Ağladığımı nereden bildin?"

Uzun, yavaş bir nefes aldığını duydum. Tereddüt dolu. "Başlıyorum seni ezberlemek için," dedi. "Sadece kelimelerinizi değil, nasıl konuştuğunuzu da. Kelimeler arasındaki sessizlikler. Düşünürken çıkardığın sesler. Kendinizi tutmaya çalıştığınız sessizlikler ve tutamadığınız küçük taşkınlıklar."

Parmak uçlarımı ağızma bastırdım, dinledim, her kelimeyi doğrudan kalbime çektim.

"Ağladığınızı biliyorum çünkü seni duyabiliyorum," dedi. "Ve sana sarılamıyorum ama sarılmak istiyorum. Hem de çok."

"Ben de. Seni hissetmeye ihtiyacım var." Telefonun etrafında sertçe kıvrıldım ve onu sıkıca tuttum.

"Sana sarılamam ve yanında olamam ama seni duyuyorum. Ve fikrimi değiştirdim; ağlamak istiyorsan, devam et. Seni dinliyorum. Vermek istediğin her şeyi alacağım. Her şeyi ve her şeyi. Ben buradayım. Bana verebilirsin. Alabilirim. Almak istiyorum."

Sözleri içimde derinlerde bir şeylerin kilidini açtı. Yorgun bir ağlama olacağını düşündüğüm şey bir gözyaşı seline dönüştü ve telefona aktı. Babam için korkuyordum. Zaten zor durumda olan çiftlik için. Evde olduğum için duyduğum minnettarlık ve yüzlerce mil uzaktaki bu adamla birlikte olma özlemi.

"Teşekkür ederim," dedim, sesim kısılmıştı.

"Biraz uyumaya çalış," dedi, fısıltıyla çıkan sesi artık kalındı. "Ama uyuyamazsan beni ara. Seninle birlikte uyanık kalacağım. Ne kadar sürerse sürsün."

"Tamam

." Bir

durakla

ma.

"Sonbahar mı?"

"Şimdi

gidiyorum."

"Pekala."

Bir sessizlik daha ve sonra gülüştük. "Bu

sefer gerçekten. İyi geceler, Connor."

Kısa bir duraklama daha, sonra, "İyi geceler, Sonbahar."

CHAPTER *Twenty*

Weston

Telefonu kapattım ve az önce yaptığım şey karşısında şok olmuş bir şekilde ona baktım. Ona söylediklerim. Kalbimden dökülen gerçekler ve Autumn'dan bana geri akan duygular.

Yani, ona.

Connor gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. "Dostum..."

İğrenme duygusu içime doldu, damarlarımda dolaştı -kalın ve soğuk- Autumn'la telefonda yaşadığım sıcaklığı söndürdü.

Autumn'la hiçbir şey yaşamadın, seni bencil pislik. Onu kandırdın.

"Wes?"

Gözlerimi kırptım ve başımı salladım.

"Bu dostum," dedi Connor. "Her şeyi doğru söyledin.

Mükemmel."

"Evet," diye mırıldandım.

"Mükemmel." Connor kaşlarını çatı.

"Bunu yapma." "Neyi yapmayayım?"

"Fazla düşünmeyin. Önemli bir şey değil," dedi. "Ağlamaya başladığında aklım başımdan gitti. Bir kız üzgünken susmak ve ona sarılmak çok daha kolay, biliyor musun? Bu konuda daha iyiyim. Telefonda zor oluyor. Ama sen ne söyleyeceğini biliyordun. Onu daha iyi hissettirmek için."

Onu mutlu etmek için. Önemli olan tek şey bu.

Bu düşünceye tutunarak, Sonbahar'ı kandırdığım için yükselen yanlışlık dalgasıyla savaştım. Tekrar.

"Şükran Günü için Boston'a gelecek," dedim, telefon görüşmesi için dikkatlice kilitlendikten sonra Southie aksanım geri geldi. Çenem ağrıyordu.

"Sağ ol, dostum," dedi Connor. "Bu harika. Sen bir mucize işçisisin."

"Evet."

Başını eğdi. "İyisin, değil mi?"

"Ne? Evet. İyiyim. Sadece yorgunum. Ve atletizm yarışından dolayı ağrım var." Başını salladı. "Peki. Telefonumu geri alabilir miyim?"

Hâlâ tuttuğumu fark ettim. "Ah, doğru." İsteksizce, onu uzattım

Geri.

Autumn'u Connor'a geri verdi.

"Teşekkürler, dostum."

"Evet, sorun değil."

Hiç sorun değil. Bizi daha derine kazmış dışında. Sonbahar'ı Connor'a daha derinden. Kendimi yalanların içine daha da gömdüm ve o beni asla affetmeyecek.

Bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra, Autumn eve uçarak ve doğrudan bize gelerek ona sürpriz yaptı.

"Merhaba," dedi usulca, çantasını

bırakarak. "Merhaba," dedi adam.

Kapıda derin derin öpüştüler ve sonra adam onu odasına götürdü.

Bu yüzden asla bilemez. Asla bilemez.

Koşmaya başladım. Yorgunluk beni tüketene kadar daha hızlı ve daha hızlı. Umutsuzca Autumn için hissettiklerimi yakmaya çalışıyor ve kendimi onların mutluluğuyla dolduruyormuş gibi yapıyordum. İkisi de, dünyada en çok değer verdiğim iki insan.

Sevdiğim iki insan.

PART IV

November

CHAPTER *Twenty-One*

Sonbahar

Şükran Günü'nden önceki Cuma günü maaş çekimi almak için Panache Blanc'a gittim. İlk defa bir maaş gününden korkuyordum. Nebraska'da geçirdiğim on gün beni bu sıkıntıdan kurtarmaya yetmeyecekti.

Babam hastaneden taburcu olmuştu ve annem onu alt kattaki çalışma odasına yerleştirmişti. Bitişik bir banyosu vardı, böylece merdivenlerle uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Derslerimden ve işimden daha fazla geri kalmadan önce Massachusetts'e dönmem için ısrar etti. Ayrılmaktan nefret ediyordum. Hâlâ çok solgun ve zayıf görünüyordu. Çiftlikte işler kötüydü ve yatakta kalmak zorunda olduğu her gün daha da kötüye gidiyordu.

"Burada yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi bana. "Eğer yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyorsan, okula geri dön. Hayallerinin peşinden git."

"Hayalimin ne olduğunu bilmiyorum baba," demiştim.

"Bulacaksın. O sana gelecek ve geldiğinde, bunca zamandır seni beklerken onu nasıl görmediğine şaşıracaksın."

Fırında, Weston köşedeki her zamanki masasındaydı, başını işine eğmişti. Kalem bir sayfanın üzerinde hızla hareket ediyordu, çenesi sertti, gözleri başka bir yerde değildi. Phil'e selam verdim, maaş çekimi almak için arka odaya geçtim ve tekrar dışarı çıktım. Zarfı yırttım, felaketle yüzleşmek istiyordum.

Çekin üzerindeki miktarı okuduğumda ağzım açık kaldı ve gözlerim doldu - orada hiç işi olmayan fazladan beş yüz dolar.

Tanrım, Edmond.

"İyi misin?"

Weston masasından bana baktı, yüzünün köşeli hatları endişeyle aşağı çekilmişti. Yüzümü sildim ve karşısındaki sandalyeye çöktüm. Maaş çekimi masanın üzerine koydum.

"Edmond'un nezaketi beni duygulandırıyor. Bana bir 'Şükran Günü ikramiyesi' veriyor." Kelimenin etrafında tırnak işareti yaptım. "Ama öyle bir şey yok. Nebraska'dayken kaybettiğim maaşımı telafi ediyor."

"Edmond'a benziyor. Ama sen sadaka almayı sevmiyorsun," dedi Weston, tam olarak bir soru değildi bu.

Başımı salladım. "Gurur tuhaf bir şey. Eğer durum tam tersi olsaydı ve değer verdiğim birinin paraya ihtiyacı olsaydı, hiç düşünmeden verirdim. Neden almak bu kadar zor?"

Weston başını salladı. "Evet, nasıl olduğunu biliyorum. Ama sen iyi olacak mısın?" Zarfı işaret etti. "Para açısından yani."

"Bilmiyorum." Dehşet midemde ağırlaşıyordu. "Okulda kalabilecek miyim gerçekten bilmiyorum. Ya da kalmalı mıyım, onu bile bilmiyorum. Ailem bu kadar acı çekerken kendimi bencil hissediyorum. Yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum ve çok uzaktayım."

"Durum ne kadar kötü?" diye sordu.

"Harika değil. Babam kalp krizinden önce zaten az çalışıyordu. Muhtemelen bunu telafi etmek için daha çok çalışıyordu ama ekim sezonundayız. Yılın en önemli dönemi ve kardeşim bankaya eski bir krediden dolayı borcumuz olduğunu söylüyor. Babam bunu telafi etmek için bazı arazileri satmak zorunda kalacak."

Weston başını sallarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bu adam her şeyi gözlemlemiş ve hiçbir şeyi kaçırmamıştı.

Onun elmas aklı.

Nefesimi tuttum ve elimi salladım. "Her neyse, para hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. İlkbahara kadar atletizm sezonunun bittiğini sanıyordum. Senin gibi bir koşucunun böyle bir yerde ne işi var?"

"Şehirdeki en iyi karbonhidrat."

Güldüm ve tabağında kalan sandviç kabuğunu işaret ettim. "Onu yiyecek misin?"

"Keyfine bak."

Biraz buğday ekmeği kabuğu aldım. "Karbonhidratları kabul edebilirim. Para, o kadar değil çok."

Weston, "Ekmeği kabul etmek daha kolaydır," dedi.

Tekrar güldüm ve yaptığı işi işaret ettim. "Seni tutuyor muyum?"

"Ben iyiyim," dedi. Gözleri yumuşacıktı. "Sen mi?"

"Pek sayılmaz. Her şeyin ötesinde, notlarım için panikliyorum. Harvard başvurum için paniklemenin aksine." Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirdim, yüzümden geriye doğru çektim ve tekrar düşmelerine izin verdim. "Gerçekten batıyorum. Not ortalamamı koruyamazsam bırakın Harvard'ı, *bu* okulla bile başım derde girecek."

Weston başını salladı. "Kısmi bir NCAA'm vardı ve geçen yıl bitti. Connor'ın ailesi kiramızı ödediği için bu yıl yaşam bursunu uzatabildim. Ama gelecek yıl?" Zayıf ve kaslı omuzlarını silkerek kaldırdı.

"Öğrenci kredileri mi?" Ben sordum.

"Böyle bir borç yükü altına girmek istemiyorum. Annem hayatı boyunca borç içindeydi. Bu beni çok korkutuyor. Ordu rezervlerini düşünüyorum."

Sandalyeme geri oturdum. "Ordu. Gerçekten mi? Şu anda Suriye'de işler gerçekten çok karışık. Afganistan'daki savaş da sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor."

"Sadece yedekler," dedi. "Ayda bir hafta sonu." "Ya hizmet atletizm yarışlarının olduğu bir hafta sonuna denk gelirse?"

Tekrar omuz silkti. "Sonuç olarak, anneme ve kız kardeşlerime bakmak zorundayım ve bunu yapmak için bir diplomaya ve iyi bir işe ihtiyacım var."

Anne ve kız kardeşler. Babası yok. Weston babasından hiç bahsetmez.

"Gelecek hafta sonu ailenle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedim.

"Kendinizi hazırlayın," dedi Weston. "Kısacası, bu hafta sonu bir Mark Wahlberg filmi."

Güldüm. "Connor o gün için gerçekten gergin görünüyor. Ailesi ona gerçekten bu kadar sert mi davranıyor?"

"Drake'ler özünde iyi insanlar," diyor Weston. "Connor'ın en iyi insan olmasını istiyorlar. Ama onun en iyi halinin babasının işinde, politikada ya da hatta üniversitede olmaktan geçmediğini anlamıyorlar."

Başımı salladım. "Sanırım kendi spor barında mutlu olurdu."

"Bu işte iyi olurdu." Weston'ın kalemi sayfasına dokundu. "İsteddiği bu olmasa bile en azından ekonomi diploması işine yarayabilir."

"Size bir soru sorabilir miyim?" "Tabii."

"*Senin* de gerçekten yapmak istediğin şey ekonomi mi? Wall Street?" "Neden istemeyeyim ki?" diye sordu yavaşça.

"Bilmiyorum," dedim ve küçük bir gülümsemeyle gözlerimi ona diktim. "Bir yanımla sayılarla ve parayla çalışmanın anlamsız olduğunu düşünüyor. Diğer yanımla ise senden mükemmel bir Wall Street akbabası olacağını düşünüyor."

Önce gözleri büyüdü, sonra gülümsemesi ortaya çıktı - ironi ya da kurulum içermeyen gerçek bir gülümseme. Gülümsemesi büyümeye devam etti ve *derin* seksi sesiyle gırtlaktan gelen bir kahkaha attı.

"Oh, gülebilirsin," dedim, kendi gülümsemem büyüyordu. "Şu anda kendimle oldukça gurur duyduğumu söylemeliyim."

Kahkahası bir kıkırdamaya dönüştü. "Hangi unvanı daha çok sevdiğimi bilmiyorum-Amherst Pisliği mi, yoksa Wall Street Akbabası mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Bu ismi sevmedim, Amherst Pisliği. Nereden çıktı bu?"

"Çoğunlukla iz sürücüleri."

"Çünkü kendinizi tanımlarına izin vermiyorsunuz. Senin de herkes gibi farklı yönlerin var. Duyguların bademcik gibi olduğunu düşünen bir adam için bile."

Kaşları çatıldı. "Bunu ne zaman söyledim?"

"Kütüphanede tanıştığımız gün. Duyguların bademcikler gibi olduğunu ve keşke onları da aynı kolaylıkla söküp atabilseydim demiştin."

"Öyle dedim."

"Hala doğru olduğunu düşünüyor musun?"

Okyanus gözleri benimkilere döküldü. "Her zamankinden daha fazla."

Aramızdaki hava aniden inceldi. Aramızdaki mesafe ayaklar yerine santimler gibi geldi. Nebraska'da gördüğüm rüya hafızamı doldurdu. Connor'ı öpmek, sonra gözlerimi açtığımda Weston'ın yüzümü ellerinin arasında tuttuğunu görmek...

Boğazımı temizledim ve uzaklara baktım, derin bir parçam daha yakın olmak istese bile. Daha fazlasını bilmek için.

"Ne?" dedi usulca.

"Seni anlayamıyorum, Weston Turner."

"Neden bana Wes yerine hep Weston diyorsun?"

Omuz silktim. "Wes genellikle Wesley'in kısaltmasıdır. Weston eşsizdir." "Bana böyle hitap eden tek kişi sensin."

"O zaman sanırım ben de eşsizim."

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. "Öylesin."

"Size daha kişisel bir soru sormak için eşsiz statümden faydalanabilir miyim?"

"İstedığınızı sorun. Ancak cevap vermekten kaçınmak için Amherst Pisliği statümü kullanabilirim."

Sesimi yumuşattım. "Baban nerede?"

Dişlerini sıkarken çenesinde bir titreme oldu. Gözlerinin mavi-yeşil sularında bir öfke parıltısı yandı, sonra aynı hızla söndü.

"İşte," dedi, "milyon dolarlık soru bu." "Bilmiyor musunuz?"

"Ben yedi yaşındayken çekip gitti."

"Öylece... gitti mi?"

"Anneme söylemeye cesaret edemedim, lanet olası bir korkak gibi gizlice kaçmaya çalıştı. Ya da kız kardeşlerimin ve benim gözlerimin içine bakıp bizi almadan gideceğini söyledi. Ama onu yakaladık."

Gözlerim büyüdü. "Onu yakaladın mı?"

"Annem ve ben," dedi. "Okulda ateşim çıktı. Annem beni eve götürdü ve tam babam arabayı toplarken eve vardık."

"Aman Tanrım." Elim onunkini tutmak için kaşınıyordu. "Weston... Ne yaptın sen? ne yapacaksın?"

Omuzlarını sert bir şekilde silkti. "Bir şey söylemeden çekip gitti. ve ben de onu kovaladım."

"Onu kovaladın."

Başını salladı. "Onu kovaladım. Ama durmadı."

Sandalyemde geriye doğru yığıldım. "Tanrım. Çok üzgünüm." "Evet, şey..."

Weston Turner'ın parçaları benim için yerine otururken kalbim sızladı. Bir pislik değil, terk edilmiş, şaşkın bir çocuk, büyümüş bir adam, her zaman o arabanın peşinde.

"Neden gittiğini bilmemek senin için çok zor olmalı," dedim. "*Neden* beni rahatsız etmiyor," dedi Weston. "Asıl *neden* onun zayıf olması, korkak, bir erkek için acınası bir bahane. Ayrıca yıllar boyunca ona ettiğim milyonlarca hakaret daha var. *Neden* kolay?" Boş tabağının kenarına bir fiske vurdu. "*Şimdi* kaltağın kabul etmesi gereken *şey ne*?"

"Ne demek istiyorsun?"

Weston uzun bir beni izledi.

"Annemi ipotekle ve bunu ödemek için sadece bir saç kesim işiyle bıraktı. Onu bakması gereken üç çocukla bıraktı. *Şimdi ne oldu? Annem* çılgın atıyordu.

Boş evimizin içinden bize. Ve bu soru yıllara yayılıyor:
Şimdi ne olacak?"

Öne doğru eğildim, sessiz bir şekilde Weston'ın bir seferde daha önce hiç duymadığım kadar çok kelime konuşmasını dinledim. Sesi alçaktı, çakıllıydı ve benden ve fırından uzaklaşıp çocukluğunun düşüncelerine ve anılarına daldıkça aksanı daha da kalınlaştı.

"Bir kıza aşık olursam kiminle konuşurum?" dedi. "Bana tıraş olmayı kim öğretir? Ya da araba kullanmayı? Annem her gece hüngür hüngür ağlıyor ve bu ağlama çok fazla bira içmeye dönüşüyor, peki ben ne yapabilirim? Kız kardeşlerim iş bulmak için okulu bırakıyor ve boktan adamlarla boktan ilişkiler yaşıyorlar çünkü başka türlüünü hiç görmediler. Onlar için bir döngü, ama benim için bir sarkaç gibiydi. Çocukluğum *"Şimdi ne olacak?"* ve *"Ben neyi yanlış yaptım?"* arasında gidip geldi.

Uzun parmakları kalemiyle oynuyor, bir kâğıdın üzerine karalamalar yapıyordu. Duvar.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," dedim boğazım . "Sen küçük bir çocuk. Bu senin hatan değildi."

Weston başını kaldırdı, gözleri yumuşacıktı. "Bazen bunu kabul etmek paradan daha zordur." Kalemi bıraktı ve bir elinin eklemlerini diğerinin avuç içine bastırarak çatlattı. "Her neyse, bu benim acıklı hikâyem. Hepimizin bir tane vardır."

Buna kıyasla benimki bir peri masalıydı. Babamın annemi, Travis'i ve beni terk edişini hayal etmeye çalıştım. Tek kelime etmeden ya da uyarmadan. Ben de kendimi suçlardım. Korunmaya çalışırdım. Kalın duvarlar inşa eder ve onları bir daha böyle bir acıyı hissetmemeleri için yalıtırdım. Bir ebeveynin sözü koşulsuz sevgidir ve Weston'ın babası bunu bozdu.

Kızgın olmasına şaşmamalı diye düşündüm. Duvar örmesine, kendini geri çekmesine şaşmamalı. Eski bir söz düşüncelerime süzüldü: Hak ettiğimizi düşündüğümüz sevgiyi kabul ederiz. Üzüntü kalbimi sıktı çünkü Weston için bu hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi.

"Her neyse," dedi beni izleyerek. "Bütün bunları senin üzerine yıkmak istememiştim."

"Senden istedim."

Weston yine beni izledi, mavi-yeşil gözleri kafenin ışıkları altında deniz camı gibiydi.

"Hepimizin var. Connor'ın hayatı hiç de kolay değil çünkü ne parası ne de anne babası var. Üzerinde iki kat baskı var.

ona. Anneme ve kız kardeşlerime karşı sorumluluğum var."

"Bu sorumluluğu üstlenmek sizi bir pislğin tam tersi yapar."

"Biliyorum," dedi.

"Ama..." "Ama ne?"

"Hiçbir şey. Olan oldu. Babama kızgınım ve nasıl olmayacağımı bilmiyorum."

Masanın öbür ucuna uzanıp eline dokundum, çünkü varlığımdan başka söyleyecek ya da sunacak bir şeyim yoktu.

Bakışları benimkileri tuttu, mavi-yeşil sıcak ve derin, sonra masadaki ellerimize kayd. Uzun parmakları avucumun altında kıvrılıyor, başparmağı tenimde kayıyordu. Tıpkı rüyamda yanağımda yaptığı gibi...

Kalbim çarpmaya başladı ve zorlukla yutkundum.

"Weston..."

Rüzgâr tam o sırada fırının pencerelerinde sert bir ısıklık çaldı. Bir gazete cama sertçe çarptı, sonra da yaklaşan kışın soğuk girdaplarında savrulup gitti. Weston kaskatı kesildi ve elini geri çekti.

"Dışarısı soğuk," dedi. "Eve nasıl gidiyorsun?"

"Connor'ın benimle buluşması gerekiyordu." Kol saatimi kontrol ettim. "Beş dakika önce. Bir şeyler yemeye gidiyoruz. Bizimle gelmek ister misin?"

"Hayır."

Onu yalnız bırakmak istemediğim için dudağımı ısırdım. Tekrar elini tutmak ya da kollarımı ona dolamak ve sarılmak istedim. O yetişkin bir adamdı ama zihnimde boş bir sokakta durmuş babasının uzaklaşmasını izleyen küçük sarışın bir çocuk canlanıyordu.

Ona dokunmaya devam etmek istiyorum.

Bu düşünce hem tamamen yanlıştı hem de tamamen doğru hissettiriyordu. Tarafsız bir şey söyleyebilmek için mücadele ettim.

"Emin misin? Arabanın duydum."

"Öyleydi," dedi. "Ama Connor ve bir arkadaşı geçen Pazartesi ben dersteyken arabayı garaja götürüp tamir ettirdiler."

Göğsümde bir sıcaklık yayıldı, rahatlamış gibi hissettim. "Bu klasik bir Connor davranışı," dedim. "Cömert bir kalbi var."

Weston başını salladı ve aniden eşyalarını toplamaya başladı. "Gelecek hafta ailesiyle tanıştığında bunu onlara söylemekten zarar gelmez."

"Yapacağım."

"an çomağı hazırla." Weston başını kapıya doğru eğdi.

Connor soğuk bir rüzgârla fırına girdi, gözleri masaları tarıyordu. Beni bulduğunda gülümsemesi genişledi, sonra Weston'ı görünce duraksadı.

"Selam," dedi Connor. "Nasıl gidiyor?"

Ayağa kalktım ve kollarımı boynuna doladım. "Biz de tam senden bahsediyorduk."

"Öyle mi?" Beni kısaca öptü, bakışları başımın üzerindeydi. Weston ayağa kalktı. "Ben de tam gidiyordum."

Connor, "Boko 6'dan bir şeyler almaya gidiyoruz," dedi. "Aç mısın?"

"Yok, ben iyiyim." Weston çantasını omuzladı. "Evde görüşürüz."

"Hoşça kal Weston," dedim.

"Evet."

Kapıyı itti. Connor kaşları çatılmış bir halde onun gidişini izledi. Weston'inkini tutan elimi Connor'ın saçlarına gömdüm.

"Her şey yolunda mı?" Kendimi yalancı gibi hissederek sordum. Bir sahtekâr. Bir *hilekâr*. *Sadece Weston'ı rahatlatıyordum. Hepsi bu.*

Connor gözlerini kırıştırdı ve sonra bana baktı. "Sanırım. Aslında Şükran Günü için gerginim. Dikkatim dağınık."

", " dedim. "Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum."

"Sonra fikrimi değiştirdim." Gülümsemesi geri döndü ve beni derinden öperken kolları etrafımda sıkılaştı. "Her şey harika."

Kasım ayının soğuk rüzgârına doğru ilerlerken, Connor'ın güçlü kolunun beni sardığını ve sıcak tuttuğunu düşündüm. Weston'ın bir blok ötedeki arabasına doğru yürümesini ve tek başına binmesini izledim.

Öyle değil mi?

CHAPTER *Twenty-Two*

Weston

Çarşamba akşamı Connor'ın Hellcat'iyile Boston'a gittik, bagajda üç kişinin dört günlük valizi vardı. Autumn ön koltuktaydı. Kulaklıkları takıp arkada oturdum, müziğimin sesini açtım, böylece onların havadan sudan konuşmalarını dinlemek zorunda kalmayacaktım. Konsolun üzerinde sarmaş dolaş duran ellerini görmek kaçınılmazdı.

Connor harap olmuştu. Autumn onu teselli etmek için elinden geleni yaptı ama Şükran Günü'nü kendi babasıyla geçirmek yerine geldiğine pişman olup olmadığını merak ettim.

Dartmouth Caddesi'ndeki Drake malikânesine vardık. Connor kaldırıma park etti ve büyük sıra eve baktı.

"Kendimi mahkemeye çıkmak üzereymişim gibi hissediyorum," dedi. "Kanıt A," diye ekledi, önümüzde park etmiş gümüş Jaguar'ı başıyla işaret ederek. "Jefferson burada."

Autumn elini onun omuzlarından geçirip saçlarının arasına soktu. "Bunun senin için bu kadar zor olmasından nefret ediyorum."

Connor zorla gülümsedi. "Hayır, sakinleşmem lazım. Annemle babam sen."

Autumn bir şey söylemedi, ama ben neredeyse onun düşüncelerini okuyabiliyordum.

dudaklarının aşağıya doğru kıvrılması.

Sevmeleri gereken ben değilim.

Connor ön kapıdaki bir panele güvenlik kodunu kapıyı açtı.

"Buraya girenler, tüm umutlarınızı bir kenara bırakın," dedi.

Ev konuşmalar ve kahkahalarla uğulduyordu. Yemek kokuları havada asılı duruyordu; ekmekler pişiyor, etler kızarıyor, sebzeler kalın soslarda kaynıyordu.

"Vay canına, bu çok güzel," dedi Sonbahar. Sade mavi elbisesinin fırfırlı yakasından boynunu uzattı. Kristal avizeli yüksek tavanı seyretmek için bir o yana bir bu yana dönerken, gevşek topuzundan düşen dallar porselen yüzünün etrafında dans ediyordu. Omzundaki çantasıyla oynamaya başladı. "İşte şimdi gerildim."

O sırada Connor'ın annesi oturma odasından çıktı. "Merhaba, canlarım."

Senatör Victoria Drake zarif, soluk bej bir pantolon giymişti ve boğazında bir dizi inci vardı. Başkentte taktığı sert topuz yerine saçları açıktı. Altında yatan anne sıcaklığıyla birlikte zarif bir zarafet yayıyordu ama gözleri keskindi. Yaşamak için kanun yazan bir kadın, Massachusetts ve Drake ailesi için.

"Merhaba anne," dedi Connor.

Victoria onu kucakladı ve bir süre yüzünü avuçlarının arasında tuttukten sonra bana döndü.

"Seni görmek harika Wes," dedi. "Çok yakışıklı görünüyorsun asla."

"Teşekkürler, Bayan Drake." Yanağına hafif bir öpücük kondurdum ve parfüm ve makyajının kireçli kokusuyla boğulmuştu.

"Ve sen de Autumn olmalısın." Victoria elini hızlıca sıkması için uzattı. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Sizinle tanışmak da harika Bayan Drake," dedi Autumn, sonra dudağını ısırды. "Ya da... Senatör...?"

"Lütfen. Bana Victoria de."

Sırıttım. Bayan Drake yıllardır ona ilk ismiyle hitap etmemi istiyordu ve bu imkânsızdı. Connor'ın annesi ünlü bir insanın havasını yayıyordu - hepimiz gibi etten kemikten bir adım uzaktaydı. Bay Drake'ten çok daha sıcaktı ama yine de korkutucuydu. Eğer Autumn ona Victoria diyecek kadar rahat hissederse, şortumu yerim.

"Connor bana Harvard'a kendi ana dalınızı oluşturmak için dilekçe verdiğinizi söyledi?" Bayan Drake sordu.

"Olacağım," dedi Autumn. "Hâlâ projeyi bir araya getiriyorum."

"Connor'ın ağabeyi Jefferson, Harvard'dan mezun olacak. Business School'u bu bahar onur derecesiyle bitirecek."

"Duydum," dedi Autumn, bakışları bir an Connor'a kaydı ve gülümsemesi sertleşti. "Ne inanılmaz bir başarı."

"Çok gurur duyuyoruz." Bayan Drake bizi evin içlerine doğru çağırdı. "Gelin. Annen ve kız kardeşlerin dışında herkes burada, Wes. Miranda aradı ve yarın arabayla geleceklerini söyledi."

"Wahlberg şovunun beklemesi gerekecek," diye mırıldandım

Autumn'a. O da sıırttı. "Ne iş ama."

İçimden kopmak üzere olan kahkahayı zar zor zapt ettim.

Tanrım, bu kız.

Cilalı maun ve cam masalardan oluşan gösterişli oturma odasına geçtik. Şöminede bir ateş yanıyordu. Bay Drake ve Connor'ın ağabeyi, pantolon ve kaşmir kazakla kusursuz bir şekilde giyinmiş uzun boylu sarışın bir kadınla oturuyordu. Jefferson'ın nişanlısı olduğunu tahmin ettim. Mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş, bir saç teli bile yerinde değildi. Distopik bir film yönetmeninin hayalindeki mükemmel kadın.

Sonbahar'a baktım -küçük ve narindi ama bu korkutucu alanda kendi başına duruyordu, dolgun dudaklarında gerçek bir gülümseme vardı.

O mükemmel.

Drake'ler birbirleriyle tokalaşıp selamlaştılar. Connor, "Baba, bu benim kız arkadaşım Autumn Caldwell," dedi.

Alan Drake, Autumn'a sertçe başını salladı. "Memnun oldum." "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Bay Drake," dedi Autumn.

"Hey, Wes," diye seslendi Jefferson, yanıma geldi ve gereğinden biraz daha güçlü bir tutuşla elimi sıktı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim. Bu benim nişanlım, Cassandra Malloy."

Tanışma faslından sonra Bayan Drake elinde küçük tatlı tartlarından oluşan bir tepsi tutan beyaz bluzlu ve önlüklü bir yemek şirketini işaret etti. "Akşam yemeğimizi yedik ama bunlar için tam zamanında geldiniz ve lütfen istediğiniz içkiyi alın."

"Autumn, sana bir şey getireyim mi?" Connor sordu.

"Ben iyiyim," dedi Autumn.

"Wes?"

"Ben iyiyim," dedim. Jefferson onun Cassandra'yla birlikte oturması gerektiğini içimden bir ses Autumn'un yanından ayrılmamamı söylüyordu.

Pahalı içki şişeleriyle kaplı cam masaya doğru ilerlerken Connor'ın omzunu alkışladım. Autumn yüksek arkalıklı sandalyelerden birine oturdu.

Şöminenin yanında duruyordu ve ben de koluna yaslanmışım. Dışarıdan rahattı ama içeride makineli tüfek tutuyordu.

Senatör bir telefon görüşmesi yapmak üzere odadan çıktı. Bay Drake şöminenin durmuş, kolunu şöminenin üzerine dayamış, her zamanki gibi asık suratlı ve sessizdi.

"Söyle bana Autumn," dedi Cassandra. "Victoria yüksek lisans için Harvard'a başvuracağını söyledi?"

"Bu doğru."

"Çalışma alanınız nedir?" "Sosyal antropoloji," diye yanıtladı.

Jefferson bir bileğini diğer dizinin üzerine koyarak, "Harvard'da *sosyal* antropoloji bölümü olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Öyle değil," dedi Autumn. "Antropoloji bölümüne, benim için özel bir derece oluşturmak amacıyla sosyal bilinçli bir reform alanına odaklanan bir projeyi içeren bir dilekçe ile başvuruyorum."

Jefferson isteksizce -ve küçümsercesine- etkilenmiş gibi dudaklarını büzdü. "Peki hangi alanda ciddi bir reforma ihtiyaç olduğunu düşünüyorsunuz?"

Connor elinde en az üç parmak viski olan bir bardakla döndüğünde Autumn ellerini kucağında kavuşturdu. Görevimi isteksizce ona bıraktım. "Hâlâ çalışıyorum," dedi Autumn. "Eğilim gösterdiğim birkaç alan . Nüfusun çevre üzerindeki etkisi, ırkçılığın farklı ekonomik düzeylerdeki etkileri ya da engelli ve kentli hakları. planlama."

"Demek aramızda bir sosyal adalet savaşçısı var." Jefferson, onun eğlendiğini paylaşıp paylaşmadığımızı görmek için dinleyicilerini gözden geçirdi.

Kibirli ses tonu karşısında dişlerim sıkıldı ama Autumn "Evet, öyle" diye cevap verince gevşedi. Sesi soğuk ve kararlıydı, bakışları göz kırpmıyordu. "Büyük ölçekte sosyal değişim genellikle mikro protestolar ya da isyanlarla başlar. Bir duruş sergileyen savaşçılar. Rosa Parks'ın otobüsün önünde oturması bunun en ünlü örneğidir. Me Too hareketi de günümüzdeki paralelidir."

Cassandra şarabını yudumladı. "Geniş bir vuruş, değil mi?"

Jefferson burnunu çekti. "Gerçekten de. Sivil Haklar Hareketi ile Twitter'daki bir hashtag karşılaştırılmaz."

Autumn, "Bence önemli benzerlikleri olduğu iddia edilebilir," dedi ve sesi sertleşti. "Bayan Parks'ın eyleminin Sivil Haklar Hareketi için bir katalizör olması gibi, Me Too da kadınların -ve erkeklerin- kendi hikayelerini anlatmak için öne çıkmalarına yol açtı."

cinsel tacizin değiştirilemez bir gerçeklik olarak görüldüğü ortamlarda istismar. İlk kez, gücün kötüye kullanılmasının gerçek sonuçlarını görüyoruz ve sesler duyulmayı talep ediyor. Amacım bu seslerden biri olmak ve eğer bu beni bir sosyal adalet savaşı yapıyorsa, öyle olsun."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım.

İşte böyle, sizi kibirli puştlar.

Connor'ın bakışları endişeyle kokteyliyi inceleyen babasına kaydı. Oda sessizleşti, sanki Bay Drake'in son kararını verecek bir yargıç gibi konuşmasını bekliyordu.

Bay Drake dudaklarını büzerek düşündü ve sonra, "Jefferson, arkadaşın Reginald'a ne oldu? İyi bir adamdı. Nasıl oldu da son zamanlarda onu pek göremedik?"

Jefferson sanki konuşmanın aniden değişmesi son derece doğalmış gibi cevap verdi. Tabii ki Drake'lerin evinde öyleydi; Lord ve Efendi bir konudan hoşlanmadıysa onu değiştiriverirdi.

İçki dolabına gittim ve mini buzdolabından bir bira kurdım. Autumn bana katılmak için gruptan ayrıldı.

"Güzel bir sohbet oldu, değil mi?" diye sordum.

"Kim iyi bir doz küçümsemeden hoşlanmaz ki?" Konyağa doğru başını salladı. "Bana da bir tane doldurur musun?"

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordum. "İki armut şarabı senin sınırın gibi "

"Alkole ihtiyacım var yoksa bu geceyi asla atlatamam."

Onun için bir el yapımı şişe açtım ve kadehlerimizi tokuşturduk.

"Bayan Drake'i sevdim," dedi. "Bay Drake hakkında henüz bir fikir edinemedim."

Bay Drake'in ayaklarının dibinde oturan Jefferson ve Cassandra'ya başımla işaret ettim. "Komutan ve Serena Joy hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Autumn bir yudum alırken şişesinin kenarına tükürdü. "Aman Tanrım, Weston. Berbatsın." Bir süre sonra bana doğru eğilerek fısıldadı: "Damızlık Kızları arabada bekliyor olmalı."

Biramın arkasından sırttım. "Zavallı Ofjefferson. Umarım bir camı kırmışlardır."

Yüksek sesle bir kahkaha attı, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Cehenneme gideceğiz."

"Biliyorum," dedim. "Ama birbirleri için çok ürkütücü bir şekilde mükemmeller. Acaba Tinder'da mı tanıştılar? 'Merhaba, ben Cassandra ve hobilerim arasında

Gün batımında verandada oturup bir kadeh Chablis içmek ve küçük hayvanların kemiklerinden takılar yapmak."

Autumn kolumu dürttü, yüzü kahkahalarını bastırmak için zorlanıyordu. "Weston, şşş."

"Balık tutmaktan, tekneyle gezmekten ve boşaltımlarının büyüklüğü ve sıklığıyla ilgili bir günlük tutmaktan hoşlanıyor."

Konuşmadan başını salladı.

"Dadılarının yetiştireceği güzel çocukları bir düşünün."

Autumn alnını omzuma gömdü, omuzları titriyordu. Kolumu ona dolamak için içimden gelen dürtüyle savaştım.

Nefesini tuttuğunda "" dedi. Bana bira şişesini uzattı ve gözlerini bir kokteyl peçetesine sildi. "Teşekkür ederim, buna ihtiyacım vardı."

"Ne zaman istersen."

Connor ailesinin yanından ayrılıp bize katıldığında Autumn'un ela gözleri hâlâ parlıyordu ve gülmekten yaşarmıştı. Autumn kollarını onun beline doladı.

"?" diye sordu usulca. "Yorgun görünüyorsun."

"Ben ," dedi Connor ona . "Sen . Harika değil miydi? Kendini böyle savunmana bayıldım. Sanırım babam etkilendi. Jefferson ve Cassandra biraz sert olabiliyor."

"Biraz," diye mırıldandım.

"Baban pek etkilenmişe benzemiyordu," dedi Autumn, sesi alçaktı. "Bana doğru bakmadı bile."

"Seni nasıl sevmezler?" Connor sesini yükselterek konuştu. Viski onu gevşetmişti.

Victoria Drake bize katıldı. "Autumn'un eşyalarını senin odana taşıdım Connor. Wes, misafir odası senin için hazırlandı."

"Teşekkürler, Bayan Drake."

Bana kaşlarını çattı. "Misafir getirmende bir sakınca yoktu, Wes. Biriyle görüşüp görüşmediğini sormak aklıma bile gelmedi...?"

"Endişelenme." Autumn'un gözlerini üzerimde hissederek ellerimi ceplerime soktum. "Kimse senin arkadaşlığına layık değil."

Bayan Drake yüzünü buruşturdu ve koluma vurdu. "Ne kadar çekicisin, değil mi? İyi geceler o zaman. Yarın kahvaltı 9'da, akşam yemeği 1'de."

Connor ve Autumn'un birlikte yukarı çıkmalarını izledim, sonra birinci kattaki kendi odama geçtim.

Yatakta uzanmış, tavana bakıyordum. Yukarıda, Connor muhtemelen Autumn'un kollarına sarılmış, onun göğsüne değen nefesinin yumuşak ritmiyle uykuya dalıyordu. Ya da onunla sessizce seks yapıyordu...

Ya da beynini sikmek.

"Kendinden başka suçlayacağın kimse yok," diye mırıldandım karanlığa ve kendimi soğuk çarşaflara ve sessizliğe sardım.

Ertesi gün öğleden sonra saat bir civarında, sakın Drake ailesi annem tarafından bombardımana tutuldu.

"Bu Connor'ın kızı olmalı," dedi Miranda antrede, Autumn'u kucakladı, sonra da bir kol mesafesinde tuttu. "Tanrım, o bir melek. Şu yüze bir bakın."

"Tamam anne," dedim, yanaklarım yanıyordu. "Bu doğru değil mi? O bir melek."

"Teşekkür ederim Bayan Turner," dedi Autumn. Gülümsemesi Drake'lerle olduğundan yüz kat daha rahattı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Annem başını salladı. "Bir melek." Bana döndü. "Neden kendine böyle bir kız bulamıyorsun?" Autumn'un yanağını okşadı. "Çok güzel. Umarım Connor sana iyi davranıyordur."

"Elimden yapıyorum," dedi Connor, bakışları bir bana bir bana kayarak. *Bu bir grup çalışması.*

"Bu Paul Winfield," dedi annem. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bana altın gibi davranıyor."

Paul göz kırparak, "Elimden geleni yaparım," dedi. "Benim için bir zevk, Autumn." "Kim ve Felicia nerede?" Ben sordum.

Annem istavroz çıkardı. "Beni o ikisinden başlatmayın. *Birdenbire* başka işlerimiz çıktı. *Birdenbire* sosyal takvimlerimiz doldu ve kendi annemize söylemeye zahmet edemedik." Fuayede bize katılan Bayan Drake'e döndü. "Çok üzgünüm Victoria. O kızlar kendi işlerini yaparlar. Gelirler ve giderler. Benim söz hakkım yok. Bir dakikadan diğerine nerede olduklarını bilmiyorum. Bu bir rezalet."

Victoria sakin bir tavırla, "Onlar yetişkin kadınlar, kendi kararlarını vermekte özgürler," dedi. "Yine de burada olmana sevindim." O ve annem yanaklarından öptüler. "Sen de Paul olmalısın."

Paul elini uzattı. "Teşekkür ederim."

"Utanmana gerek yok," dedi annem. "Paul Winfield, bu Victoria Drake. O ve Alan, Wes'im için ikinci bir anne-baba gibiler. Wes sokaklarda vahşi bir çocukken, her dakika kavgaya karışırken onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Yukarıya doğru baktım, sanki sabır gökten üzerime yağacakmış gibi. Tavan.

"Wes, Connor'ın umabileceği en iyi arkadaş oldu." Bayan Drake dedi. "İkiniz de bu ailenin bir parçası olduğunuz için çok mutluyuz."

"İşte gidiyorum," dedi annem, Paul'ün hazırda tuttuğu mendille gözlerini silerken. "Sadece beş dakika oldu ve şimdiden minnettarlıktan ağlıyorum. Paul, sana onun bir mücevher olduğunu söylemedim mi?"

"Sanırım yemek neredeyse hazır," dedi Bayan Drake, tam o sırada aşçılardan biri salonda belirdi ve ona işaret etti. "Düzelتيyorum. Yemek hazır."

Drake'lerin resmi yemek salonundaki büyük masasının etrafında toplandık; Felicia ve Kimberly için ayrılan iki yer gizlice ortadan kaybolmuştu. Bay ve Bayan Drake masanın başında oturuyordu. Autumn ve Connor bir tarafta, annem ve Paul ile birlikte. Jefferson, Cassandra ve ben de diğer tarafa oturduk. Bay Drake Şükran Gün'ünü kutsarken Bayan Drake hepimizin el ele tutuşmasını istedi.

Bitirdiğinde Bayan Drake, "Çok güzeldi canım," dedi. "Şimdi lütfen herkes tadını çıkarsın."

"Bekle, bekle, bekle," dedi annem. Midem sıkışmıştı.

"Bence hepimiz masanın etrafında dolaşıp şükran duyduğumuz bir şey söylemeliyiz. Tamam, ilk ben söyleyeceğim. Hayır, hayır, fikrimi değiştirdim. Ben sonuncu olmak istiyorum. Benimki büyük bir şey. Wes, bebeğim, neden önce sen başlamıyorsun?"

Nefes aldım ve yavaş bir nefes verdim, gözlerimi beni çatlatmak için elinden geleni yapacak olan Connor'dan uzak tutmaya dikkat ettim. Bakışlarım Sonbahar'a takıldı.

Benim için olmasa bile onun gülümsemesine minnettarım.

Öksürdüm. "Burada hep birlikte olduğumuz için minnettarım ve bizi ağırladıkları için Bay ve Bayan Drake'e teşekkür ederim."

Belagat, senin adın Wes Turner.

Annem burnunu çekti. "Bundan daha iyisini yapamaz mısın? Yazdığın tüm o güzel sözler-"

"Hey, Connor, sıradaki sen olsan nasıl olur?" Dedim. Yüksek sesle.

"Evet, evet, elbette," dedi Connor sandalyesinde kıpırdanarak. Autumn'a döndü ve onun elini tuttu.

"Ailemle birlikte olduğum ve bu muhteşem kadın yanımda olduğu için minnettarım. Burada benimle olduğun için teşekkür ederim."

Eğildi ve onu usulca öptü.

"Ben de burada sizinle birlikte olduğum için minnettarım. Ve hepinizle." Autumn'un bakışları onu tekrar bulmadan önce hepimizi taradı. "Çok meşgul olduğumu ya da kalbimin çok kırık olduğunu söyleyip durduğumda pes etmediğin için minnettarım. Gülmeye ihtiyacım olduğunda mizah anlayışın ve beni ağlatan şiirlerin için minnettarım."

"Şiir mi?" Annem dedi ki. "Ne zamandan beri şiir yazıyorsun, Connor bebek?"

"Ellerim masanın altında yumruk haline geldi.

Connor, "Bu sadece ek iş olarak yaptığım bir şey," dedi. Bay ve Bayan Drake okuyamadığım bir bakış paylaştılar.

Jefferson, "İşte bir liberal sanat üniversitesinin bir adama yapacağı budur," dedi. göz kırparak. "Hala beyzbol oynuyor musun yoksa artık senin için çok mu sert bir spor?"

"Connor çok güzel şiirler yazıyor," dedi Autumn, sesi sert, sırtı dikti. "Bence erkekler erkeksi hüner ya da güç kisvesi altında duygularını bastırmaya zorlanmak yerine kendilerini ifade edebilecek kadar özgür hissetseler bu ülkedeki pek çok sorun çözülür."

Paul şarap kadehini kaldırarak, "İşte, işte," dedi.

Sonbahar parmaklarının tersiyle Connor'ın yanaklarına dokundu. "Bana şiir yazmayı asla bırakma."

"Yapmayacağım," dedi ve öksürdü, bakışları her yere ama Ben.

Annem yanaklarını şişirdi. "Mucizeler hiç bitmeyecek mi?" dedi. bir omuz silkme. Masanın üzerinden Jefferson'a doğru eğildi. "Muhteşem nişanlın dışında ne için şükrediyorsun tatlım?"

Jefferson'ın kaşları çatıldı. "Bu harika kadının eşim olmayı kabul etmesinden gurur duyuyorum ve ona minnettarım. Ayrıca annem ve babama da bu yılın sonunda güvenimi boşa çıkardıkları için gerçekten minnettarım, böylece o ve ben birlikte hayatımıza başlayabiliriz. İşinin bir parçası olmayı dört gözle bekliyorum baba. Sadece aile adını devam ettirmek için değil, aynı zamanda gelecek nesiller boyunca devam etmesini sağlamak için."

Bay Drake kadehini kaldırdı. "Anneniz ve ben, başarılarınız ve bu aileye olan bağlılığınız için aynı gururlu minnettarlığı paylaşıyoruz."

Connor bir nefes alıp yavaşça verdi ve bana umutlu bir bakış fırlattı, ben de bunu hemen anladım. Eğer ailesi mezun olduktan sonra Jefferson'ın güvenini boşa çıkarmıyorsa, muhtemelen Connor için de aynısını yapacaklardı. Ben aynı umudu paylaşmıyordum.

"Tamam, tamam, benim sıram, benim sıram," dedi Ma. "Bugün hepimiz burada olduğumuz için çok ama çok minnettarım. Benim için bir oğul gibi olan Connor için. Yıllar boyunca ailemle ilgilenen Victoria ve Alan için. Ama hiçbir kelime sizin son cömertliğiniz için ne kadar minnettar olduğumu anlatamaz."

Başımı kaldırdım. Sorgulayan gözlerimi Connor'a çevirdim -ne oluyordu- *ama* o sadece başını salladı -hiçbir *fikrim yok*.

"Neden bahsediyorsun anne?" diye sordum.

"Evet, ne demek istiyorsun?" Paul şaşkınlıkla kaşlarını çatarak sordu.

"Ben evden bahsediyorum. Victoria ve Alan beni ömür boyu sürecek bir endişeden kurtardılar."

"Anne," dedim, içime soğuk bir tedirginlik çökmüştü.

"Bana *bir ev* aldılar," diye ağladı. "Bu da bir şey değil mi? Union Caddesi'ndeki şu küçük şirin ev?" dedi Paul'e. "Victoria bana bir bakmamı ve ne düşündüğünü söylememi istedi. Ertesi hafta -şimdi geçen Salı oldu- anahtarları bana teslim ediyor. Buna inanabiliyor musun? Buna inanabiliyor musun, Wes?"

"Hayır," dedim yavaşça. "Hayır, yapamam."

Annem gözlerini sildi ve Paul kolunu sertçe anneme doladı. Gözleri benimkilerle buluştu ve kaşları daha da çatıldı.

O onaylamıyor. Bu düşünce ilk başta rahatlatıcıydı, ta ki acı onu boğana kadar. Yaşasın, onu da ilgilendirmez.

Bay Drake, "Bu iyi bir yatırımdı," dedi. "Ve aynı zamanda size de yardımcı oluyorsa, öyle olsun."

Bayan Drake, "Bu size olan minnettarlığımızın bir göstergesiydi," dedi. "Özellikle de Connor üzerinde bu kadar iyi bir etki bıraktığı için Wes'e."

"Tanrım," diye mırıldandı Connor.

Autumn'un bakışları onunla benim aramda gidip geliyordu, yüz ifadesi şaşkınlık içindeydi.

Bayan Drake çatalını kaldırdı. "Şimdi lütfen, bu ziyafet soğumadan yemeğimizi yiyelim."

Yemeği çatalımla ittim, damarlarımda kan yerine aşağılanma dolaşıyordu. Union Caddesi'ni biliyordum. Tam olarak Park Avenue sayılmazdı. O mahallede bir evin maliyeti Drake'ler için cep harçlığı, ama annem için devasa bir rakamdı.

Bu aileye borçlu olduğum her şeyin ağırlığı üç katına çıktı. Annemin son yükü de omuzlarından kalkmış ve benim omuzlarıma binmişti. Bu kadar önemsiz hale geldiğim için nefret ediyordum. En başta beni bu duruma soktuğu için babamdan nefret ettim.

Ziyafetten sonra arka bahçeye çıktım. Ceket ya da palto giyme zahmetine girmedim; gerçekten de serinlemeye ihtiyacım vardı. Kasım soğukunda volta atarken nefesim kesildi. Anneme yardım ettikleri için Drake'lere kızmak çok saçmaydı ama yine de kendimi tamamen doğru hissediyordum.

Sonunda taş basamaklara oturdum, ellerim dizlerimin üzerinde, başım öne eğikti. Gururum ve annemin mutluluğu arasında sıkışıp kalmıştım.

Arkamda Fransız kapılarından biri açıldı ve ardından Autumn oturdu, kazağı üzerine sıkıca sarılmıştı.

"İyi misin?"

"Elbette," dedim. "Neden olmayayım ki? Drake'ler anneme daha yeni bir ev aldılar."

"Biliyorum. Anlıyorum."

Merdivenlerden çimlere bir çakıl taşı attım. "Kendimi alenen hadım edilmiş gibi hissediyorum."

Hafifçe güldü ve kendi omzuyla omzumu dürttü. "Paul'un da pek hoşuna gitmedi. O iyi biri. Ondan iyi bir his alıyorum."

"Öyle mi?"

Bana kaşlarını çattı. "musun?"

Omuz silktim. "Etrafında takıldığı çoğu erkek sülük gibi."

"değil," dedi Autumn. "O koruyucu biri. Ben onları birlikte seviyorum."

"Sanırım. Keşke tüm bu lanet şey yüzünden kendini bu kadar utandırmasaydı."

"Sadece kendisi gibi davranıyor. Ben de onu seviyorum. Samimi biri. Ben de Bayan Drake'i annenizi neredeyse her şeyden çok sevdiği için seviyorum."

Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Delirmiş gibi hissettiğimde beni anladığın için teşekkür ederim. Şu anda burada, ay ışığının aydınlattığı soğukta, yanakların pembe ve ağzın ayırık bir şekilde benimle olduğun için teşekkür ederim.

Eğer seni öpebilseydim, öperdim.

"Weston?"

Gözlerimi kırdım. "Pardon, ne dedin?"

"Annenin ne kadar az stresli olacağını düşünmeye çalış dedim. Mezun olduktan sonra Wall Street Akbabası olacaksın ve ona daha büyük bir ev alacaksın." Sırıttı. "Ya da Paul'le Tahiti'de bir balayı."

Düşen gecenin soğuk ve keskin havasında bile aramızda sıcak ve yumuşak bir sessizlik oluştu. Sonbahar gözlerini dikmiş Drake'lerin arka bahçesinin uçsuz bucaksız genişliğine bakıyordu. Bakır kırmızısı bir dal yanağının beyaz porseleni üzerinde dans ediyordu. Ela gözleri dünyaya ve içindeki insanlara dair düşüncelerle doluydu.

Benim acımasızlığım için fazla tatlı. Benim için fazla nazik.

İçeriden öfkeyle sesler yükseldi. Autumn ve ben bakışlarımızı değiştirdik ve basamakları tırmanarak Connor'ın ailesiyle tartıştığı mutfağın yanındaki küçük oturma odasına girdik.

"... O çok tatlı bir kız," diyordu Bay Drake. "Ama gerçekten onunla uzun vadede bir şeyler olacağını düşünüyor musunuz?"

Autumn dondu kaldı, kolumu tuttu.

"Yani o da mı senin için yeterince iyi değil?" Connor öyle dedi.

"Bunu duymak istemezsin," dedim kısık bir sesle ve Sonbahar'ı uzaklaştırmaya çalıştım. Omuz silkerek elimden kurtuldu ve olduğu yerde kalakaldı.

Bay Drake, "Bu yeterince iyi olma meselesi değil," dedi. "Bu sizin geleceğinizle ilgili bir mesele."

"Yirmi iki yaşındayım," diye karşılık verdi Connor. "Tüm geleceğimi şu anda mı belirlemem gerekiyor? Peki, tamam, harika. Ne istediğimi biliyorum. Senin için çalışmak istemiyorum baba. Politik bir hayat istemiyorum anne. Farklı bir şey istediğim için neden beni cezalandırıyorsun?"

"Kimse seni cezalandırmıyor," dedi Bayan Drake. "Senin büyük bir hata yapmanı önlüyoruz."

Bay Drake, "Kendi işinizi açacak kadar sorumluluk sahibi olmadığınızı gösterdiniz," dedi. "Büyükkannenizin ve büyükbabanızın parasını bir spor barı açmak için kullanmak, bize göre, geleceğe yönelik sorumlu bir iş kararı teşkil etmez."

"Bu senin paran değil."

"Senin de değil ve bu şekilde devam edersen senin de olmayacak. Wes'in önemsiz bir şeyin peşinden koşarak geleceğini heba ettiğini göremezsiniz."

Autumn gömleğimin kolunu sıkıca kavradı.

Bay Drake, "Wes kendi başına bir şeyler yapabilmek için yıllardır canla başla çalışıyor," dedi. "Onun becerisi olmasaydı, üniversiteye kabul edileceğinden şüpheliyim, gerçi bir liberal sanatlar üniversitesi beynini pelteye çeviriyor gibi görünüyor. Şiir mi? Umarım kız arkadaşın kafanı hippie saçmalıklarıyla doldurmuyordur."

"En azından ne yapmaya çalıştığımı anlıyor. Bir cennet yaratmak için _."

"Sarhoşlar için bir sığınak mı? Drake adının ne kadar prestijli bir kullanımı." "Hiçbir şeyi *kullanmaya* çalışmıyorum. Ben de bunu yapmak istiyorum. Neden Anladın mı?"

"Bu tembellik ve sorumsuzluktur."

"Demek sorumluluğumu göstermemi istiyorsun," dedi Connor. dedi.

"Sana altı milyon dolar vermeden önce mi? Sanmıyorum. Bu makul olmayan bir talep."

"Hayır, Tanrı biliyor ki sen *mantıklı* değilsen hiçbir şeydin." "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı. Sorumluluğumu göstermek için."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra ön kapı öyle bir gürültüyle kapandı ki, kalbimin zaten çarpmakta olduğu göğsümde hissettim.

CHAPTER *Twenty-Three*

Weston

Autumn bir an bana baktı, gözlerinin ardında düşünceler dönüyordu. Sonra evin içinden geçip ön kapıdan çıktı. Connor'ın Hellcat'i cayır cayır uzaklaşırken onu yürüyüş yolunda takip ettim. Autumn cebinden telefonunu çıkarıp onu aradı ama bir dakika sonra kolunu bıraktı.

"Cevap vermiyor. Endişelenmeli miyiz? Ben endişeliyim."

"Şehirde bir sürü arkadaşı var," dedim. "Muhtemelen onlardan birinin yanına kalmaya gitmiştir."

"Emin misin?"

Ona evet demeye başladım ama onun yerine gerçek ortaya çıktı. "Onu hiç böyle görmemiştim."

"Ne olduğunu anlamıyorum," dedi ön verandadaki salıncakta otururken, gece çökerken titremeye başlamıştı bile. "Ne parasından bahsediyor?"

"Connor'ın büyükanne ve büyükbabası ona ve Jefferson'a on iki milyon dolarlık bir miras bıraktı. Her biri için altı. Vasiyetlerinde paranın, olgunluklarını ve sorumluluklarını kanıtlamaları halinde ödeneceği belirtilmiş. Connor her zaman bunun üniversiteden mezun olmak anlamına geldiğini düşünmüştü, ama görünüşe göre ailesinin başka fikirleri var."

"Connor neden serbest kalmıyor?" diye sordu Autumn. "Onların boyunduruğu altına girmemek için kendi başına kredi çekmiyor?"

"Altı milyon vazgeçmek için çok büyük bir para," dedim sıranın diğer tarafında otururken. "Ama bundan daha fazlası, kendisine iyi davranılmasını istiyor."

kardeşiyle aynı saygıyı görmek istiyor. Sadece onların çocuğu olduğu için seilmek istiyor."

"Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum." Autumn telefonunu çıkardı ve Connor'a mesaj attı. Birkaç dakika bekledikten sonra başını salladı. "Cevap yok."

? Telefonumdan gönderdim. Bir şey yok.

Neredesin dostum?

Hayatımda ilk kez ne düşündüğünü ya da aklının nerede olduğunu bilmiyordum. Ve bu beni itiraf edebileceğimden daha fazla korkuttu.

Ertesi sabah Connor'dan hâlâ bir iz yoktu. Drake'ler, annem ve Paul, yirmi kişiye yetecek kadar büyük bir kahvaltı sofrasının etrafında toplanmışlardı. Jefferson ve Cassandra bu aile dramını umursamadan yürüyüşe çıkmışlardı.

Autumn'un saçları dağınıktı ve gözleri gölgelerle çevriliydi. Bayan. Drake de pek iyi görünmüyordu.

"O yetişkin bir adam Victoria," dedi Bay Drake kahve fincanının üzerinden. "Muhtemelen arkadaşlarından biriyle kalıyordur. Değil mi Wes?"

Bayan Drake'in hatırı için başımı salladım. "Benim tahminim de bu."

"İyi olacak," dedi annem, tabağı tarçınlı çörek, yumurta ve pastırmayla doluydu. "Tanrı biliyor ya, bu herifin" -çatalını bana doğru tuttu- "kıcımda bir kıl çıktığında arama ekibi gönderseydim, muhtemelen polis şefiyle evlenirdim."

Güldü. Başka kimse gülmedi.

Ön kapı açıldı ve çarparak kapandı. Koridorda ayak sesleri duyuldu ve Connor mutfağa girdi, tıraş olmamıştı ve üzerinde hâlâ dünkü kıyafetleri vardı. Elindeki kâğıdı masaya çarptı.

"İşte baba," dedi. "Sorumluluk istiyorsun. Al sana sorumluluk."

Connor portakal suyu almak için buzdolabına giderken kimse kıpırdamadı.

Autumn onunla göz göze gelmeye çalıştı ama başaramadı.

Bay Drake masanın öbür ucuna uzanıp kâğıdı aldı, taradı ve sonra elleri titredi. "Yedek Ordu'ya mı katıldınız?"

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi nefesimi içime çektim.

Lanet olsun, Connor.

Bayan Drake'in eli boğazına gitti. "Ciddi misiniz? Ordu mu?"

"Yedekler mi?" Annem bağırdı. "Müthiş. Ben de tam Wes'e söylüyordum-" Paul onun koluna nazik bir el koydu ve o da sustu.

"Bunda yanlış bir şey mi var?" Connor sordu.

Annesi bakakaldı, tüm duruşu ve kamusal kişiliği kayboldu ve ardında korkmuş bir anne bıraktı. "Afganistan'daki savaş... Ve şimdi de Suriye... Haberlere dikkat etmiyor musun? Her şey daha da kötüye gidiyor."

"O zaman ben servis yaparım," dedi Connor, yüzü sertleşmiş, ağzı daha önce hiç görmediğim bir kararlılıkla kapanmıştı. Kadehini boşaltıp yere koydu, sonra etrafındaki şaşkın yüzleri inceledi. "Ne yani? *Ülkeme hizmet etmek* yeterince iyi değil mi?"

Senatör konuşmaya başladı ama Bay Drake onun kesti.

"Hayır, bu son derece sorumluluk gerektiren bir şey. Hizmet etmek cesur ve onurlu bir şey. Senin için düşündüğüm bu değildi ama ROTC orada ve bir subay olabilirsin-"

"Subay olmayacağım. Eğer hizmet edersem, piyade olacağım. Gerekirse sahada, ön saflarda."

Bayan Drake'in yüzü soldu. "Ön hatlar..."

Connor başıyla onayladı. "Evet. İki yıl askerlik yapacağım, bu arada üniversiteden mezun olacağım ve bu ülkeyi savunmak için çağırılsam gideceğim."

"Pekâlâ," dedi Bay Drake. Parmakları Connor'ın masaya bir bomba gibi bıraktığı evrakın kenarıyla oynuyordu. "Doğru. Pekâlâ."

Sandalyesini geriye itti ve odadan çıktı. Bayan Drake ağzı bir karış açık, onun ardından bakakaldı. Bakışları yavaşça Connor'a kaydı.

"Pekâlâ," diye tekrarladı. Bir dilim pastırma aldı ve arka bahçeye açılan kapıdan çıktı. Topuğuyla kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Sonbahar bir an bakakaldı, sonra hızla onu takip etti.

Bayan Drake ayağa kalkarak, "Affedersin Miranda," dedi. "Paul. Wes'le biraz konuşmam gerekiyor. Yalnız."

Sandalyemi geriye ittim ve onu aile odasına kadar takip ettim.

"Wes," dedi, sesi çatlayarak altındaki korkuyu ortaya çıkardı. "Bu çok tehlikeli. Asker olmak için biçilmiş kaftan değil. Bu iş için biçilmiş kaftan değil."

silah tutmak. Savaşmak için..." Başını iki yana salladı, gözleri inanmazlıkla açılmıştı. "Anlamıyorum. Bu fikre nereden kapıldım?"

"Benden," dedim boğazımdaki sert kayanın üzerinden. "Benden aldı. Üniversitedeki son yılımın parasını nasıl ödeyeceğimi düşünüyordum. Yedeklere katılmayı düşünüyordum."

Kollarıma sarıldı. "Wes..."

"Kaydolacağım. Onunla gideceğim. Her şeyi birlikte yaptığımız gibi bunu da birlikte yaparız."

"Yapacak mısın?" Umut gözyaşları içinde boğuluyordu.

Nasıl yapmam?

"Yapacağım. Her şey yoluna girecek."

"Ona göz kulak olabilir misin? Böyle bir hayatı kaldıracak kafası yok." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Tanrım, çok mu geç? Askerlik şubesine geri dönüp onlara söyleyebilir miyiz-?"

"Her şey girecek," dedim. "Ayda bir hafta sonu." "Ama savaş..."

"Her şey girecek," dedim tekrar.

Ona sunabileceğim başka bir şey yoktu. Ne geleceği tahmin edebilirdim ne de Connor için en az onun kadar korktuğumu söyleyebilirdim. Mutlu ve neşeli arkadaşımın silaha sarılması, hele hele başka bir insana nişan alması fikri midemi bulandırıyordu.

"İşler o noktaya gelmeyecek," dedim yüksek sesle. "Bu olacak Tamam."

Victoria başını göğsüme yasladı. Ona garip bir şekilde sarıldım. Sonra kendini toparlamak için geri çekildi.

"Teşekkür , Wes. Özür dilerim, bir an için... Bir annenin en büyük korkusudur."

"Biliyorum."

Başını kaldırıp bana baktı. "iyi bakıyoruz. Ailem ve senin."

"Evet," dedim. "Var."

"Ona iyi bakacaksın Wes. Değil mi?" "Elimden geleni yapacağım."

Elinin topuklarıyla gözlerinin altını sildi, sonra eteğini düzeltti. "Gidip annen için kalan yemekleri paketleyeyim."

Dışarıda Autumn ve Connor'a katıldım. Connor arka verandanın basamaklarına oturdu. Autumn biraz ötede, sırtı bize dönük bir şekilde çimlerin üzerinde duruyordu.

"Annem mi?" Connor sordu. Daha önceki kabadayılığı artık yoktu. Sesi donuklaşmış ve tükenmişti.

"Biraz," dedim, gözlerim Autumn'daydı. "Ona seninle yapacağımı söyledim." Autumn arkasını döndü. "Ne yapacaksın?"

Connor başını salladı. "Hayır. Yapmak zorunda değilsin."

"Bu lanet fikri senin aklına ben soktum. Ve Amherst'teki son yılının parasını ödemem gerek. Zaten muhtemelen kaydolacaktım. En iyi seçeneğim gibi görünüyordu. Yani, bunu birlikte yapacağız."

Autumn ikimize de baktı, sonra tekrar arkasını döndü.

"Tanrım, Wes." Connor yanaklarını şişirerek tekrar iç çekti. Ama onu tanıyordum. O ağır nefes verişte bir rahatlama vardı.

Bana ihtiyacı var.

"İyi olacak, değil mi? Ülkemize hizmet etmek güzel bir şey."

"Tabii ki öyle." Küçük bir kahkaha attım. "Sen çılgın bir orospu çocuğusun. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?"

"Eğitim Kampı'na gidiyoruz," dedi Connor ve sırtışı geri geldi.

"Siktiğimin Eğitim Kampı," dedim. "Senin için çok zor olacak."

"Ben mi? Talim öğretmeninin sana kaç kez yere yatmanı söylediğini takip edeceğim ve yüzündeki sırtışı silmek için ona elli tane vereceğim."

Sonbahar döndü, kollarını sıkıca kavuşturmuştu ama bunun soğuğa karşı olduğunu sanmıyordum. Eve doğru yürümeye başladı.

Connor onun eline uzandı. "Hey," dedi. "Hey..."

Onun ulaşamayacağı bir yerde durdu. "Ailen konusunda sana daha iyi yardımcı olamadığım için üzgünüm," dedi sesi kalınlaşarak.

Ayağa kalktı, yolunu kesti ve onu kollarına çekti. Çenesini yukarı kaldırdı. "Öyleydin. Benim için iyi bir şey yaptın. Hiçbir kız onlara böyle karşı koymamıştı. Bu benim için çok önemliydi."

Gözleri yaşlarla doldu ve ben bakışlarımı kaçırdım. "Korkuyorum," diye fısıldadı. "için de."

Onu kendine çekti, sıkıca tuttu ve saçlarını okşadı.

"Artık Amherst'e dönmek istiyorum," dedi sonunda. "Kalmak istersen otobüse binerim."

"Hayır, . Bu ziyaret büyük bir O ile bitti." Başını salladı. "Güzel. Ben gidip eşyalarımı toplayayım."

Autumn içeri girdi ve Connor bana döndü.

"Korkmasından nefret ediyorum ama benim için artık çok geç. Senin için çok geç değil." Ses tonu artık ayıktı. "Peki ya iz?"

Omuz silktim. "Teklifler yağmıyor." "Ama çok hızlısın."

"Eğitim Kampı'ndaki en hızlı kişi ben olacağım."

Connor güldü ve sonra beni ani bir sarılma için kendine çekti. "Seni seviyorum," dedi. "Saçmalık yok, dalga geçmek yok. Seviyorum."

Otomatik olarak kaskatı kesildim. Biri bana dokunmaya çalıştığında bir refleks. Ama Connor çoktan iliklerime, kanıma ve kemiklerime işlemişti.

Benim de ona ihtiyacım .

Ben de ona sıkıca sarıldım. *Onun için ölebilirim.*

Söyleyemedim. Kelimeleri yüksek sesle söyleyemedim.

Ama bana bir kalem ve kağıt verin... Ya da bir ordu kayıt formu... Ben de yazayım.

Ertesi Pazartesi, işe alım görevlisinin ofisine gittim ve imzamı attım.

Çarşamba günü, Türkiye'nin Suriye sınırına yakın Adana kentindeki ABD Konsoloslukuna gaz bombası atıldı ve Suriye lideri bunu cesurca üstlendi. Seksen dört ölü.

Bir hafta sonra Ankara'da bir yetimhane bombalandı.

Bundan üç gece sonra, yemek masasında Object of Devotion şiirim üzerinde çalışıyordum. Bir hafta içinde bitmesi gerekiyordu ama henüz bitmemişti. Biteceğinden de şüpheliydim. Connor bir futbol maçı izliyordu ve maç, başkanın ulusa sesleniş konuşması nedeniyle yarıda kesilmişti. Kongre'nin tam işbirliğiyle Suriye'deki rejime resmen savaş ilan etmişti.

Connor bana bakmak için başını çevirdi. Tam o anda telefonun çalmasını ve acemi birliğine gitmek üzere toplanmamızı söylemesini bekliyordum. Okul yılını bitirmek için yaz tatiline kadar beklemek niyetindeydik ama ABD kuvvetleri kırılma noktasına kadar gerilmişti. Sevkiyat kaçınılmazdı.

attık. Bizi çağırırlarsa, gitmek zorundayız.

Connor da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki telefonu çaldığında ikimiz de sıçradık.

"Alo? Selam bebeğim. Evet, şimdi izliyoruz. Hayır. Autumn, ağlama. Her şey yoluna girecek."

Kalemim sayfa boyunca karaladı. *Her şey yoluna girecek*, diye yazdım ve sonra karladım.

PART V

January

CHAPTER *Twenty-Four*

Weston

Talim Çavuşu Denroy'un yuvarlak kenarlı şapkasının kenarından yağmur suları akıyordu. Yağmurluğunun altında üşüyorsa bile bunu belli etmiyordu.

"Şimdi kim sırtıyor, Turner?" diye bağırdı bana. "Sen mi? Hâlâ sırtıyor musun?"

"Efendim, hayır, efendim," diye nefes aldım sınavlar arasında. Çamur parmaklarımın arasında ezildi. Soğuk su beni sırsıklam etti, çenemi titretti.

"Şimdi ağlayacak mısın, kurtçuk?"

"Efendim, hayır, efendim."

"Hızlı biri olduğumu duydum, doğru mu?"

"Efendim, evet, efendim."

Omuzlarım çığlık atıyor, pazularım yanıyordu. Bugün yapmak zorunda kaldığım elli sınavın dördüncü setinin yarısındaydım.

Acemi birliğinde üç hafta geçirdim ve hâlâ tüm operasyona karşı duyduğum küçümsemeyi yüzümden atamıyordum. Buna Çorap Çocuk Psikolojisi diyebilirsiniz ama üzerimde otoritesi olan tek yetişkin adam işi bırakmıştı. Gerçek dünyada, bu bana bir pislik olarak ün kazandırdı. Burada, bana sınav çekti. Yüzlerce sınav.

"Bir palavracı , Turner?"

"Efendim, hayır, efendim."

"Bana öyle geliyor. Üç haftadır burada bokun kokmuyormuş gibi dolaşıyorsun."

Otuz yedi, otuz sekiz.

"Otoriteyle bir sorunun mu var?"

"Efendim, hayır, efendim."

Son on sınavı da çekerek günde iki yüz sınav çekmiş oldum ve yüzüm buruştu. Şimdiye kadar.

"Sakın bana yalan söyleme Turner. Sana bir kez daha soracağım ve eğer bana doğruyu söylemezsen, tuvaleti dış fırçanla temizleyeceksin. Otoriteyle bir sorunun mu var?"

"Efendim, evet, efendim."

Tatbikat Çavuşu Denroy eğildi, yüzü kıpkırmızıydı, bana bağırırken boynunda bir damar şişmişti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun Turner? Otoriteye saygısızlık edip sonra da orduya kaydolduğuna göre bir tür Einstein olmalısın. Beyin için bir bok. Beyin için bir bok musun?"

"Efendim, hayır, efendim," diye homurdandım.

Kırk sekiz, kırk dokuz.

"Sen değilsin. Kaldır kışını."

Ayağa fırladım ve hazır olda durdum, soğuk yağmur standart tişörtümün vücuduma yapışmasına neden oldu. Ağrıyan kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Bölüğün geri kalanı akşam yemeği için içeri girmek yerine hazırolda durup sınav çekmemi izlemek zorunda kaldı. Çavuş elleri arkasında bölük hattında bir aşağı bir yukarı yürüyordu, yağmur yağmurluktan aşağıya süzülüyordu.

"Einstein hakkında az önce birkaç şey öğrendim. Otoriteden hoşlanmıyor, sınav çekmekten çok hoşlanıyor ve hızlı bir koşucu. Hepinizden daha hızlı. Buna sahip olamayız, değil mi? Hayır, kesinlikle. Siz sümüklü böcekleri hızlandırmalıyız. Bravo Bölüğü elli elli yarda depar atacak."

Kimse homurdanmadı. Kimse tek kelime etmedi. Kimsenin omuzları çökmedi bile. Ama şirketten yayılan düşmanlık ve yorgunluk dalgasını hissedebiliyordum. Günün sonuydu, neredeyse yemek vakti gelmişti ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur dinmek bilmiyordu.

"Tabii, kendi kendinize *'Ama Çavuş, yemek vakti'* diyor olabilirsiniz. Saatin kaç olduğu zerre kadar umurumda değil. Bununla ilgili bir sorunun varsa, Einstein'la hallet. Şimdi, yürü!"

Bravo Bölüğü'nün elli adamı elli metreye kadar koşup yirmi beş kez geri dönerken Çavuş beni hazır olda bekletti. O zamana kadar

Son adam sendeleyerek düzene geri döndüğünde, çoğu bana daha sonra intikam alacağına söz veren bakışlar atıyordu.

Akşam yemeğini ve saat sekizdeki Kişisel Zaman'ı kazasız belasız atlattım ama Bravo'nun koğuşundaki duştan döndüğümde Sam Bradbury ve Isaiah Erickson ranzama rahatça yaslanmışlardı. Connor ve diğer birkaç adam köşedeki masada poker oynuyordu. Diğerleri okuyor, uyuyor ya da evlerine yazıyorlardı.

"Kıçına tekmeyi yemek mi *istiyorsun*?" Erickson talep etti. "Sen bir çeşit mazoşist misin?"

"Koşmaktan nefret ediyorum Turner," dedi Bradbury. Genius Bar'da çalışmış, bir gün işe giderken yanlış bir yola sapmış ve bir şekilde kendini orduda bulmuş gibi görünen saçma sapan, sessiz bir adamdı. "Yani, koşmaktan gerçekten nefret ediyorum," dedi. "Zaten yeterince koşuyoruz."

Erickson kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Belki de her şeyin canına okursam Çavuş senin o sırttan suratını göremez."

Sudaki kanın kokusunu alan diğer adamlar etrafımda toplanmış, ters ters bakıyorlardı. Kendimi dayak yemeye hazırladım. Güneyli sokak dövüşçüsü içgüdülerim kaslarımı sarmış, etrafımdaki düşman gözlerdeki öldürücü öfkeden besleniyordu. Çok heyecanlıydı. Pistte bundan beslenmişim ve bunu kaçırmıştım. Ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Burada dövüşürsem kaybedecektim ama en azından fiziksel acıda kaynağa işaret edebilir ve iyileşmesini izleyebilirdiniz.

Isaiah'ın yüzüne doğru kalktım, göğüs göğüse. "Beni korkutmuyorsun Erickson, ama çaban için A."

Beni geri itti. "Siktir git, Turner. Bu senin tek uyarındı."

"Uyarı istiyor gibi mi görünüyorum?"

Connor kalabalığı yararak Isaiah ile benim arama girdi. "*Sakin...olun...lanet...dışarı*," dedi bana. "Bu sadece üçüncü hafta çocuklar. Basic bitmeden hepimiz Wes'in bugün olduğu yerde olacağız."

Erickson, "Çavuş onu günde en az üç kez indirip elli tane verdiriyor," dedi. "Ama sonra her şeyi berbat ettiğinde bunun sorumlusu biz olacağız."

Bradbury, "Şınav çekmekten en az koşmaktan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum," dedi.

Kimseye mırıldandı. "Belki de ordu o kadar da iyi bir fikir değildi." "Sorun yok çocuklar," dedi Connor. Gülümsemesi rahat ve sakindi, sanki Güney Carolina yerine Bahamalar'da bir sahildeydik.

Kasırga, her gün kıkımıza tekmeyi yemek. "Wes bunu anlıyor, değil mi? Arkamızı kolluyor."

Başımı salladım. Connor için. Onun arkasıdaydım, başka kimsenin değil. "Evet çocuklar," diye mırıldandım. "Sorun yok."

Bir an için hiçbir şeyin yolunda gitmediğini ve kıkımın tekmelenmesinin planlandığı gibi devam edeceğini düşündüm. Ama Connor'a duydukları saygıdan dolayı çocuklar dağıldı, birçoğu bana karanlık ve uyarıcı bakışlar fırlattı.

Connor başını salladı. "Dostum."

"Biliyorum."

"*Suratını* asmayı bırakmalısın." Yanağıma hafifçe vurmak için elini uzattı ve ulaşamayacağı bir yere eğildiğimde güldü. Connor hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Fiziksel olarak PT'nin onu öldürmeyeceği kadar formdaydı. Dedektifler onu sorguya çekiyordu ama neredeyse hiç dışlanmıyordu. Ve çocuklar onu seviyordu.

Başka bir deyişle, her zamanki gibi iş.

"Bize katılmak ister misin?" diye sordu poker masasına doğru başını sallayarak. "Hayır, anneme yazacaktım." Ona yan gözle baktım. "Sen Sonbahar'a yazacak mısın?"

"Evet, yapmalıyım," dedi Connor. "Onu özlüyorum." "Özlüyor musun?"

Bana bir bakış attı. "Elbette biliyorum. Ama daha önce de belirttiğimiz gibi yazma konusunda berbatım. Benim için bir şeyler yazabilirsin. Zaten mektup falan yazıyorsun."

Evet, yapabilirim. Ama kendim için. Senin için değil.

Yanlış ve aptalcaydı ama Autumn'a yazmam gerekiyordu. İhtiyacım vardı. Elimden geldiğince.

Connor, "Benim için ona bir mesaj bırakın," dedi. "Haberler ve hava durumu. Onu düşündüğümü ve özlediğimi söyle." Sırıttı ve koluna vurdu. "Ama güzel olsun. Bundan zarar gelmez, değil mi?"

"Zararı yok," diye mırıldandım.

Connor gülümsedi, tekrar omzuma vurdu ve geri döndü.

Masa.

"çocuklar, ne kaçırdım? Hile mi yapıyorsun, Mendez?"

Dolabımdan bir kalem ve not defteri aldım ve yatağıma uzandım. yatağıma geri döndüm. E-posta ve cep telefonlarına izin verilmediği için kalem ve kağıda başvurmak zorunda kaldık. Zaten bütün yazılarımı bu şekilde yazıyordum. A

Düşüncelerin ve kelimelerin mürekkebe ve sayfaya akışı bana doğal geldi. Nefes almak gibi.

Ama bu yanlış.

Connor'a kendi mektuplarını yazmasını söylemeliydim. Connor'mış gibi davranarak Autumn'la en son aylar önce Nebraska'dayken telefonda konuşmuştum ve onu kandırdığım için kendimi bok gibi hissetmişim. Yanlış ve riskliydi ama onu çok özlemişim. Hissettiğim tiksinti, şu anda içimi kemiren açlıkla karşılaştırıldığında çok uzaktı. Açlıktan ölüyordum. Ne kadar direnmeye çalışırsam çalışayım, Eğitim Kampı makinesi içimi boşaltıyordu. İşi, insanları soyup soğana çevirmek, onları yapılması gereken işi yapabilecek savaş robotlarına dönüştürmektir. Gerekirse öldürmek.

Autumn'a bağlı kalmak, kendimden bir parçaya tutunmak gibiydi. Şimdi onu şımartmalıyım; ona karşı olan çaresiz, umutsuz duygularımı doyasya yaşamalı ve daha sonra bunun için kendimden nefret etmeliydim.

Ona aşığım.

Gerçek, kalbimin boş sayfasında cesur ve yalın bir şekilde duruyordu. Kalemimi kâğıda koydum ve yazmaya başladım.

CHAPTER *Twenty-Five*

Sonbahar

Fort Jackson

Güney

Carolina 19

Şubat

Sonbahar,

Yedi haftayı geride bıraktık ve PT'nin fiziksel acısı kas hafızamıza yerleşti. Çavuş'un hakaretleri yürüdüğümüz müzik. Yumuşaklık. Sıcaklık. Güzellik. Senin olduğun yerde, uzaktaki seraplar bunlar. Burada sana dair hiçbir şey yok, zihnimde ve hafızamda yarattıklarımın başka ve buna katlanmak herhangi bir fiziksel acıdan daha zor. Sana sarılamamak ellerimi, avuç içlerimin iplerde çiğnenmesinden daha çok acıtıyor. Sesini duymamak herhangi bir hakareten daha derin kesiyor. Eğitim Kampı beni iliklerime kadar soydu, sana karşı hissettiklerim apaçık ve çıplak ve aramızdaki mesafe günün son koşusundaki son kilometreden daha uzun.

Ve çok kötü acıyor.

Ruby yüksek sesle, "Auts," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ve elimdeki mektuptan başımı kaldırdım.

"Pardon, ne dedin?" "Dedim ki, Yancy'lere gidelim. Bu daireden çıkmam gerek. Elbise

Birazcık. Bol bol iç."

Noel tatilinde, ben Nebraska'da ailemi ziyaret ederken Hayes'ten ayrılmıştı.

Connor'ın son mektubunu görmezden gelerek masamın üzerindeki iş yığınınına baktım. Diğerleri gibi onu da on kez okumuştum. Hiçbir şeyi saklamıyordu ve gözlerim -ve kalbim- kelimeleri tekrar tekrar içime çekmekten kendimi alamıyordu.

"Bana beş dakika ver," dedim Ruby'ye, bakışlarım tekrar Sayfa.

Seni düşündüğümde kendimi yenilmez hissediyorum. Dipsiz. Sen ne kadar çok Kalbimden ne kadar çok şey alırsam, o kadar çok şey vermem gerekir.

Ruby, "Aman Tanrım, kadın, gözlerindeki yıldızları buradan görebiliyorum," dedi. "Ne o, Connor'dan başka bir mektup mu?"

"Evet, onuncusu."

"Gerçek salyangoz postası. En son ne zaman gerçek bir mektup aldığımı hatırlamıyorum." "Daha samimi ve kişisel hissettiriyor," dedim. "O kadar dalgındı ki ve eğitim kampına gitme konusunda stresliydim ama şimdi..." Bakışlarım kelimelere geri çekildi.

Bu harfler sadece seni görene kadar yer tutucu. Bir kelime oyunu, ama çok uzun süre oynarsak acı çekeceğimizi biliyorum...

Ruby, "Muhtemelen Temel Eğitim konusunda gergindi," dedi. "Full Metal Jacket'ı izledim. Günde yüzlerce kez geri zekâlı deniyor ve iliklerine kadar çalıştırılıyorlar." Ruby başını salladı. "İyi tarafından bakarsak, yırtık pırtık dönecek."

Biraz gülümsedim ve mektubu yere bıraktım. "Bu konuşlandırma korkutuyor Ben."

"Endişelenmemeye çalışın. Her yere gönderilebilirler. Arkadaşımın kuzeni yeni konuşlandırıldı. Suriye'de savaş var. Onu Japonya'ya gönderdiler. Ve birlikte kalıyorlar. Bu da bir şeydir."

"Senatör Drake ipleri elinde tutuyor."

Ruby elimi okşadı. "Bu da bir şeydir."

Başımı salladım ama Connor'ın güzel mektuplarının her birinde kalbimin onunkine daha sıkı bağlandığını hissettim, bu da konuşlanma düşüncesini -herhangi bir yere- daha da zorlaştırdı...

Ruby ceketine uzandı. "Hadi, dışarı çıkalım. Sert bir içkiye ihtiyacım var." Göz kırptı. "Ve sert bir içki de."

Yancy's'de Ruby kendisi için bir kızılçık votkası ve benim için de bir armut şarabı sipariş etti. Bilaro masalarının ve dart tahtalarının yakınındaki küçük bir masaya kurulduk. İkisinde de erkekler oynuyordu. Hiçbiri Connor'ın arkadaş çevresinden değildi. Ses sisteminde Lord Huron'dan "The Night We Met" çalıyordu.

"Konuş benimle, Goose," dedi Ruby. "Dikkatimi Hayes sonrası pus."

"Çok fazla dikkat dağınıklığım var," dedim. "Bir adım bile atmadım Projeme doğru. Notlarım düşüyor. Connor ve Wes için endişelenmediğim zamanlarda da çiftlik için endişeleniyorum. Noel'de Travis'e mali durumumuzla ilgili gerçeği söyledim."

Ruby yüzünü buruşturdu. "Ve?"

"Otuz binden fazla borcumuz var ve bu yılki hasat geçen yılki kadar kârlı olmayacak." Gözlerimi ovuşturdum. "Sanki her şey dağılıyormuş gibi geliyor. Sen ve Hayes bile ayrıldınız."

Ruby, "Sürdüğü sürece eğleneliydi," dedi. "Hiçbir şeye beklentiyle girmem, bu yüzden yanma hissetmiyorum."

"Bu arada ben tam tersini yaptım. Connor'la her şey tam da korktuğum -ve umduğum- gibi . Yakınlık beni kendine bağladı ve şimdi bağlılığın da ötesindeyim."

Ruby elime dokunmak için masanın diğer tarafına uzandı. "Ona aşık mı oluyorsun?"

Başımı sefilce salladım. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ya da ne hissedeceğimi. Çok uzun zamandır inişli çıkışlıydık. Aylarca, sanki bir tampon olmadan benim yanımda kendisi olmaktan korkuyordu. Ama babamın hasta olduğu gece telefonda konuşurken ve şimdi yazarken, Connor'ın kim olduğuna dair daha saf bir his ediniyorum. Kulağa klişe geliyor ama sanki sıkı sıkıya kapattığı bir pencereden bakıyor gibiyim. Onun ruhuna bakmak gibi. Ve Şükran Günü'nden sonra, bu yönünü neden bu kadar koruduğunu biliyorum. Ailesi ve kardeşi onun kendisi olmasına izin vermiyor. Onu boğuyorlar. O da bunu şakalar ve gülümsemelerle örtbas ediyor."

Ruby başını eğdi. "Bu bir evet mi?"

"Sanırım ," dedim, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Ama korkuyorum. Hem de çok. Sadece kalbim tehlikede olduğu için değil, burada gerçek bir tehlike olduğu için. Gerçek, yaşamı tehdit eden bir risk. Riskler çok daha yüksek. Hayat değiştiriyor."

Ya da hayatın sona ermesi.

Titredim ve ellerimi bardağımdan çektim.

"Ve bu daha da kötü, çünkü Weston'ı da kaybedebilirim."

"Wes?" Ruby burnunu kırıştırdı. "Yakın olduğunuzu fark etmemiştim." "Güzel sohbetlerimiz oluyor. Ondan hoşlanıyorum. Onun yanında kendim olabiliyorum."

En gerçek benliğim.

Bu düşünce bir kedinin çatlak bir kapıdan içeri girmesi gibi içeri süzüldü. Aynı şekilde o lanet öpüşme rüyasının anısı da aklıma geliyor, bazen fırın masasında kilitlenen ellerimiz, özel şakalarımız ya da sanki onun hakkında yazılmış gibi görünen "Ocean Eyes" şarkısı gibi küçük ayrıntıları da beraberinde getiriyordu.

Rüyalar bir şey ifade etmez. Biz arkadaşız. Bir geçmişimiz var. Onu önemseyip Connor'ı hala sevebilirim.

Bu düşünce bir şekilde yanlış geliyordu. Sanki gerçeği çiziyormuş ama tamamı değilmiş gibi.

"Hem Connor'la birlikte olup hem de Wes'i hayatımdan çıkaramam," dedim, aklıma gelen kötü düşünceyi kovarak. "Ve ikisini de kaybedebileceğimden korkuyorum."

"Her şey yoluna girecek," dedi Ruby. "Eğitim kampından dönecekler ve Connor'la biraz zaman geçireceksin. Tadını çıkar. Neler olacağını gör. Her seferinde bir gün yaşa."

Zorla gülümsedim. "Geri dönüp biraz uyumaya çalışmalıyım. Ya da biraz iş yapmalıyım. İstersen kalabilirsin."

"Daha yeni ," dedi Ruby suratını asarak.

"Biliyorum, özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Ruby yine dudaklarını büzdü. "Lisa Dean'i şurada birileriyle birlikte görüyorum." Başını köşedeki bir kabine doğru eğdi. "Beni bu kadar acımasızca terk ettiğine göre onunla takılabilirim."

Küçük rahatlama iç çekişimi ceketimin yakasına sakladım. "İyi olduğuna emin misin? Hayes konusunda?"

İç çekti. "Evet. Biraz acıtıyor ama dünyanın sonu değil." "Tamam.

Evde görüşürüz."

"İyi olacak mısın?"

"Derslerime gerçek anlamda zaman ayırdığımda öyle olacağım." "Seni parti hayvanı," dedi Ruby. "Bu gece görüşürüz."

Tabureden kaydım ve dışarı çıktım, dairemize kadar hızlı adımlarla yürüdüm. İçeride ceketimi ve çantamı yere attım ve hemen Connor'ın mektuplarının nüfus artış grafikleri ve siyaset bilimi metinlerinin üzerinde durduğu masama gittim.

Kalbim sana haykırıyor, yılların derinliğinde ve sessiz kalmamı isteyen eski anılarla dolu duvarların arkasından. Duyulmayı hak etmediğimi ve mutluluğun daha değerli olanlara ait olduğunu söylüyorlar. Korkuyorum Autumn, haklı olmalarından.

Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı ve sayfayı kalbime tuttum. "Öyle değiller aşkım," diye fısıldadım.
"Seni duyuyorum."

CHAPTER *Twenty-Six*

Weston

Güney Carolina'nın pırıl pırıl güneşi masmavi gökyüzünde parlarken, serin bir esinti hazır olda durmayı katlanılabilir kılıyordu. Bravo Bölüğü, mezun olan diğer tabur ve bölüklerle birlikte blok düzeninde sahada duruyordu. Temel Eğitim mezuniyetine ulaştığımıza göre artık sıcağı pek hissetmiyordum. Ne de mavi üniformamın kalın yün ve polyesterinin kaşıntısını. Yüz ifadem boştu. Artık sırtıtmak yoktu. Hepsini dışarı itmiş ve bu sahada bırakmıştım.

Ömrümüzün sonuna kadar eğitildik - bağırarak, azarladık, yorulana kadar çalıştık, yine de Ordu Connor'ın gülümsemesini bastıramamıştı. Başını tribünlere doğru hafifçe sallayarak kolumu dürttüğünde gözlerinde yaşıyordu. Annem, Paul, kız kardeşlerim, Drake'ler, Ruby ve Autumn ön sırada oturuyordu.

Eğitim çavuşları onurlandırıldıktan sonra Yarbay bir hoş geldiniz konuşması yaptı. Ardından bando bizi tribünlerin önünde geçit törenine götürecek olan yürüyüşüne başladı. Kalabalığın önünden geçerken bir subay bölükleri, taburları ve onların komutanlarını saydı.

"Bravo Bölüğü, Eğitim Çavuşu John Denroy tarafından yönetiliyor."

"İşte benim oğlum!" Annem alkışlar arasında haykırdı. "Seninle gurur duyuyorum, bebeğim!"

Bize gözlerimizi ileride, başımızı dik tutmamız söylendi. Ama annemin sesinin yönlendirdiği çevremin Sonbahar'a bir bakış atmasına izin verdim.

Halkımızın geri kalanıyla birlikte ayaktaydı. Saçları omuzlarının üzerinden altın rengi kırmızı şeritler halinde dökülüyordu. On haftalık kutup buzu ve grisinden sonra güzel bir gün doğumuna bakmak gibiydi.

Sahaya çıkmadan önce Çavuş bize son bir kez seslendi, bu kez sesinde saygı vardı. Yedek Subay olarak geçireceğimiz zamanın başlamadan bittiğini bildirmeden önce tebriklerini sundu.

"Ülkenizin size ihtiyacı var" dedi. "Ve gururla söylüyorum ki, siz hazır."

Artık aktif görevdeydik, muhtemelen okuldan çıkar çıkmaz uzmanlık eğitimi. İki hafta içinde bu eğitim için Fort Benning, Georgia'ya, oradan da Katar'daki Al-Udeid Hava Üssü'ne uçacaktık. Varışa kadar tüm diğer bilgiler gizliydi.

Bu da savaş bölgesi demekti.

"Her şey çok hızlı geliyor," dedi Connor, arkadaşlarımız ve ailemizle buluşmak üzere yürürken gülümsemesi kaybolmuştu.

"Biz artık askeriz. Askerler savaşa gider," dedim.

Midem dehşetle dolu olmasaydı, hayatlarımızın ne kadar hızlı yön değiştirdiğini merak edebilirdim. Connor'ın yüzü de solgundu. Temel eğitim sırasında kendisiyle kurduğu gurur sarsılmış görünüyordu.

Kolunu dürttüm. "Ayda bir hafta sonuymuş, oradan."

Güldü ve gözlerindeki sıkı korku gevşedi.

Bu daha iyi diye düşündüm. Hayatım boyunca Connor'ın mutluluğu benim değişmezim oldu. Bu bana bir gün ben de böyle bir şey bulabilirim umudu verdi. Gerekirse onun korkusunu ikinci bir sırt çantası gibi omuzlarıma alırdım.

Halkımız sahada bize daha da yaklaştı.

"İşte geliyorlar," dedi Connor. "Sonbahar'a bakın."

Sanki yönlendirilmeye ihtiyacım varmış gibi. Üzerinde küçük mavi çiçekler olan krem rengi bir elbise giymişti. Gülümsemesi ve güneşin yaktığı saçları karşısında kalbim tekledi.

"Ne diyebilirim ki?" Connor mırıldandı. "Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra özel bir şeye ihtiyacım var. Onun ayaklarını yerden kesecek bir şey."

"Onun bu kadar güzel olmasının nasıl mümkün olduğunu soruyorsun," dedim. "Ona rüya görüyor olman gerektiğini söyle ve eğer rüya görüyorsan, umarım hiç uyanmazsın."

Connor'ın omzumdaki ağır eli beni sarstı. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Connor hızını artırdı ve Autumn koşmaya başladı. Kollarını Connor'ın boynuna doladı. Connor ağzını kulağına götürdü ve ona söylemesini istediğı şeyi söyledi. Ona bakmak için geri çekildi, sonra onu tutkuyla öptü. Derinden. Sanki saha yüzlerce insanla dolu değılmiş gibi.

"Aman Tanrım, seni özledim. İşte buradasın ve mükemmelsin," diyordu Autumn ben yanlarına yaklaşıırken. Küçük elleri onun kare çenesini tutuyor, gözleri yüzünü yutuyordu. "Sana bakmadan duramıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi annem bana. "*Senin askerin*, dediler. Git *askerinle* tanış." Gözlerini sildi ve burnunu çekti. "Hiç bu kadar gurur duymamıştım. Tanrım, hayatında hiç bu kadar yakışıklı bir çift çocuk gördün mü? Dürüst olmak gerekirse saç kesimlerini pek beğenmedim."

Annemin eli başımın arkasında gezindi ve ben de ona izin verdim. On haftadır hissettiğim ilk yumuşak dokunuştu bu.

İkincisi Autumn'un sarılmasıydı.

Küçük bir çığlık atarak kollarını omuzlarıma doladı. Aslında onu sıkıca kavrayıp ayaklarından kaldırmak isterken gevşekçe sarıldım. Sadece yüzümü ve ellerimi saçlarına gömmek isterken, saçlarının elma-tarçın kokusunu hızlıca içime çektim.

"Tebrikler," diye fısıldadı boynuma doğru. "Geri döndüğüne sevindim." Dudakları yanağıma okşadı, sonra beni bıraktı. Connor'ın kolunun altına girmek için geri çekildi ve onu sahiplenmesine izin verdi.

Bayan Drake Connor'a sarıldı ve yanağından öptü, Bay Drake de elini sıktı ve sonra onu kucaklamak için kendine çekti. Connor'ın kocaman gözleri babasının omzunun üzerinden benimkilerle buluştu ve dökülmemiş gözyaşlarıyla parladı. Drake'leri tanıdığım onca yıl boyunca Connor'ın babası oğluna hiç sarılmamıştı. Ta ki bugüne kadar.

Mucizeler olur.

"Hey."

Ruby'yi önümde görmek için aşağıya baktım. "Hey."

Güldü ve gözlerini devirdi, sonra bana düşündüğümünden daha çok ihtiyacım olan bir sarılma verdi.

"İyi iş çıkardın," dedi ve çeneme vuruyormuş gibi yaptı.

"Hayatta kaldım," dedim cevap olarak gülümseyerek.

"Ruby, ellerini kardeşimizden çek..."

Felicia ve Kimberly sırayla bana sarıldılar. Her iki kız kardeşim de babamın siyah saçlarına ve kahverengi gözlerine sahipti. Kimberly dar bir kot pantolon, kısa belli bir ceket giymiş ve parlak mavi göz farı sürmüştü. Felicia makyajsızdı.

ve bol bir Sox sweatshirt'ü vardı. Şimdiden annemin sahip olduğu o eski püskü, yaşından büyük görünümüne sahip olmaya başlamıştı.

"Lanet olsun Wes," dedi Kimberly, bana bir göz atmak için geri çekilerek. "Üniformalı bir adam hakkında ne derler bilirsin."

Felicia yüzünü buruşturdu. "İğrençleşme. O bizim kardeşimiz." "İyi temizlik yapıyor, hepsi bu."

"Katılıyorum, ama belki de kendi etimize ve kanımıza ona vurmak istemiş gibi bakmayız."

"Belki kendini becerirsin."

Belki de kendini becerirsin.

Felicia gözlerini devirdi ve yanağıma dumanlı bir öpücük kondurdu. "Sapıgın teki. Harika görünüyorsun, Wes. Ama saç kesimi konusunda anneme katılıyorum."

"Teşekkürler, Leesh," dedim. Dikkatlice. Kız kardeşlerimin sert aksanlı arkadaşlığında bir dakika daha geçirsem kendi Güneyli'mi ağzımdan çıkarabilirdim.

Paul geldi, elini uzattı. "Tebrikler Wes," dedi. "Umarım çok ileri gitmemişimdir ama seninle gurur duyuyorum."

Seninle gurur duyuyorum, evlat.

Elini sıktım ama hemen bıraktım. "Teşekkürler."

İki aile bir araya geldi ve bir süre öğleden sonra güneşinin altında sessizce durup baktık. Kimse o kaçınılmaz soruyu dile getirmek istemiyordu: *Şimdi ne olacak?*

"Görevlendirilmenizden haber var mı?" Bay Drake sordu ve karısı gözlerini yavaşça kapadı, sonra açtı. "Ne zaman ya da nereye?"

"Fort Benning, iki hafta içinde," dedi Connor. "Sonra Katar. Oradan sonrasını henüz bilmiyoruz."

"Cepheye mi? Savaşın olduğu yere mi?" Kimberly sordu.

"Henüz bilmiyoruz," diye tekrarladım yavaşça.

"Ama şimdilik ikiniz de elimizdesiniz," dedi Autumn. "İki haftalığına." Hiçbir şeymiş gibi geldi.

Paul kolunu anneme doladı. "Çok güzel bir gün, değil mi? Pikniğin ve bu genç adamların evde olmasının tadını çıkaralım."

Dehşet hissi daha da derinlere yerleşti. Karşılaşabileceğimiz savaş için değil, bununla başa çıkmak için eğitilmişim. Ama ilk kez geleceğimi göremiyordum. İz yok, yazı yok, Wall Street'te iş yok, hatta orduda bir hayat bile yok. Bu iki haftalık izinden sonra uğursuz bir karanlıktan başka bir şey yoktu.

"Weston?"

Gözlerimi kırptım. Grup sahadan çıkmaya başlamıştı ama Autumn beni bekliyordu. Birkaç adım ötede Connor da bekliyordu.

"Geliyor musun, dostum?" Connor sordu. "Evet."

Onlara yetiştim ve birlikte yürüdük Connor ve ben, Autumn ortada.

Aile pikniğinde Çavuş Denroy bambaşka bir adama dönüşmüştü. Tatbikat Eğitimci kişiliğini çıkardı ve bir sonraki yeni acemi bölüğü gelene kadar kullanmayı bitirdiği bir alet gibi bir kenara koydu. Connor ve beni ailelerimizin önünde tebrik ederken sanki son on haftayı ayakkabısının altındaki köpek bokundan farksız olduğumuzu haykırarak geçirmemiş gibi geniş ve rahat bir şekilde gülümsedi.

Autumn'un eli Connor'inkine kaynaklanmış gibiydi ve ona her bakışında -ki bu sık sık oluyordu- gözlerini Connor'a dikiyordu.

Onu grubumuzdan ayırmayı başardım ve insanların yiyip içmesini ve konuşmasını izledik.

"Dinle, Sonbahar mektuplardan bahsedebilir." "Ne mektupları?"

"Ona yazdıklarım. Yani, senin için yazdıklarım. Ona." Omuz silkti. "Tamam."

"Sadece söylüyorum, muhtemelen onları gündeme getirecektir."

Kaşlarını çattı. "Tamam," dedi tekrar, kelimeyi uzatarak. "Kaç tane yazdın?"

"Birkaç tane."

"Kaç tane azdır? Haftada bir gibi mi?"

"Aşağı yukarı." Öksürdüm. "Ya da daha fazla." Connor'ın gözleri büyüdü. "Her gün mü?" "*Her* gün değil."

"Lanet olsun Wes, ne dedin sen? Nasıl oldu *da bu kadar çok* ne diyorsun?"

"Sakin ol," dedim. "Bana ne yazmamı söylediyse onu yazdım. Haberler ve Hava durumu. Ve... bazen kendimi kaptırıp devam ettim. İhtiyacım olan

o kadar PT'den sonra çıkış."

Connor çenesini kaşıdı. "Başka ne var? Referans olarak ihtiyacım olacak bir şey var mı?"

Sadece onun mutluluğu sizin mutluluğunuzun nihai ölçüsüdür. Büyük değil Anlaştık.

"Onu önemsiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum," dedi. "Şükran Günü'nde benim için ayağa kalktı. I Şükran Günü'nde benim için ayağa kalktı. Ve şimdi buradayız, lanet olası *ordu temel eğitimi* atlattık, dostum. Babam bana *sarıldı*. Ülkemize hizmet edeceğiz ve evde beni bekleyen Autumn gibi bir kızım var."

Başını piknik masasının bir ucunda oturmuş, Şükran Günü'nde olduğundan daha sıcak bir ilgiyle kendisini dinleyen Bay ve Bayan Drake ile hararetli bir şekilde konuşan Autumn'a doğru eğdi.

"Ailem ilk kez beni ciddiye alıyor," dedi Connor. "Ve lanet olsun, bunu hak ettim."

"Evet, öyle," dedim. "Ve ben de bunu görmek için seninle birlikte oradaydım ve bunun hakkında yazdım. Hepsi orada, birkaç mektuba yayılmış durumda."

Bir ton mektup.

"Sen benim tercümanım gibisin." Connor omzuma vurdu. "Ve sen en iyisisin, Wes. Gerçekten."

Beni sıkıca kendine çekti, ben de ona sarıldım.

"Şunlara bakın... onlara ne diyorlar? BFF'ler," diye seslendi annem masanın diğer tarafından. "Ömür boyu."

Ömür boyu.

Connor gruba yeniden katıldı ama ben geride kalıp çitlere yaslandım ve tören alanına baktım.

Birkaç dakika sonra Autumn da bana katıldı. Onun yakınlığı karşısında vücudumdaki her kas gerildi, ona tekrar dokunmak isteyen manyetik çekimle savaştım. Ona tekrar sarılıp öpecektim ve bu öpücük benim itirafım olacaktı. Ona yazdığım her kelime havada asılı duruyordu; sadece benim görebildiğim bir sis. Ama onu öpersem, o mektupları kimin yazdığı gerçeği ortaya çıkacaktı ve o zaman ben olduğumu anlayacaktı... başından beri ben olduğumu.

Doğru ya. Ve Connor'ı herkesin önünde mahvedeceksin. , Çorap Çocuk. "Tuhaf, değil mi?" diye sordu, gözleri arazideydi. "Ne garip?"

"Bu mezuniyet töreni. Geri dönmeni ve tekrar uzaklara gidebilecek kadar eğitimli olmanı kutluyoruz." Ela gözleri çikolata kahverengisi üzerinde ezilmiş zümrüt ve altın rengindeydi. "İki hafta. Çok kısa."

Ona nasıl olduğunu sormak için ağzımı açtım. Ya da babasının ve çiftliğin nasıl olduğunu. Ama içimdeki o kara delik tüm kelimelerimi emdi.

Ya da belki de hepsini ona çoktan vermiştim.

"Sanki her şey çok hızlı akıp gidiyor," dedi. Bana baktı. "Bunu yapmak zorunda değildin. Bunu onun için yaptın."

"Ben de kendim için yaptım. Üniversite masraflarını karşılamak için."

Autumn başını salladı. "Başka bir yol bulabilirdin. Ama sen ona sadık kaldın."

"O benim en iyi arkadaşım."

Onun için ölürüm.

Ayak parmaklarının üzerinde doğruldu ve yanağını öptü. Tarçın ve dudaklarının yumuşaklığı içime işledi. "Kesinlikle bir pislik değilsin Weston Turner."

Hayır, sadece seni seven bir yalancı ve sahtekar.

İki gün sonra Amherst'e geri dönmüştük. Çantalarımı dairemize bıraktım, üniformamı koşu kıyafetleriyle değiştirdim ve Connor Autumn'un evinde mola verirken yola çıktım. Eve dönüşümüzü nasıl kutladıklarını düşünmek istemiyordum ama hayal gücüm bana senaryo üstüne senaryo sunuyordu; elbisesi yırtılıyor, düğmeler takırdıyor, iniltiyle dolu öpücükler ve Connor'ın elleri vücudunda, her yerine dokunuyordu...

Pleasant Drive'dan yukarı, Amherst kampüsüne doğru koştum, kendimi daha hızlı ve daha hızlı zorladım, ta ki -merhametle- hayalimdeki görüntüler sönene kadar. Basic sayesinde hayatımın en iyi formundaydım. Olimpiyat seviyesinde hız ve kondisyon. Şansım olsa her yarışta eski zamanlarımın hepsini yok edeceğimi söylemesi için bir kronometreye ihtiyacım yoktu.

Ama o kapı kapalıydı. Kapatıp kilitledim ve anahtarı Birleşik Devletler Ordusu'na teslim ettim.

Kulaklıklarında Sir Sly'ın "&Run" şarkısı çalıyordu.

Batan güneş kadar ağır.

Binaların arasındaki yeşil çimenlerin arasından geçen patikalarda koşarken güneş soğuk, kurşuni bir gökyüzünde batıyordu. Kırağı çimenleri gümüş rengine dönüştürmüştü ve nefesim bir lokomotif gibi önümde şişiyordu. Derse giden, paltolarına gömülmüş öğrencilerin yanından hızla geçtim. Arkadaş edinme zahmetine hiç girmedim için hiçbir yüzü tanıımıyordum. Matt Decker hariç. Ve Connor. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Sıfır ile bir arasındaki tüm sayıları sayıyorum...

Yaratıcı Sanatlar Binası'nda müziği kapattım ve nefes almak için duvara yaslandım. Neredeyse hiç nefesim kalmamıştı ama ciğerlerim pişmanlıktan cızırdıyordu. Bu yolu ben seçmiştim ve şimdi o kadar uzaktaydım ki geri dönemiyordum. Boğazım ve göğsüm, yıllardır sorguladığım, yan çizdiğim ve inkâr ettiğim yolun en başından beri ait olduğum yer olduğunun farkına varmakla yandı.

Profesör Ondiwuje'nin buralarda olmasını beklemiyordum. Belki ders veriyordu, belki de sömestr tatili için izin almıştı. Yine de ofisinin kapısını çaldım.

"İçeri gel."

Örgü şapkamı çıkardım ve kapıyı açtım.

"Weston Turner," dedi sandalyesinde arkasına , yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yoksa artık Er Turner mı?"

"Wes iyi," dedim. "Gerçi Einstein'a, kurtçuğa ve bok lekesine cevap verdiğim biliniyor."

Profesör O güldü. "Eğitim Kampı tam da hayal ettiğim gibi olmalı."

"Filmler kolaymış gibi gösteriyor."

"Ama sen sebat ettin. Lütfen oturun. Oturun

lütfe." "Teşekkür , efendim." Kasketim ellerimde,

sertçe oturdum. "Ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

"Gelecek hafta. Fort Benning'e. Askeri Mesleki Uzmanlık eğitimi."

"Hangi bölüm?"

"11B, Piyadeler. Eğitim çavuşum onların ordunun bel kemiği olduğunu söyledi."

Profesör başını salladı. "Piyadeler savaşın en ağır yükünü taşır."

I gülümsedi belli belirsiz, hayal etmek kendim

üzerinde a tozlu yol dayanılmaz sıcakta, kendi

halkını gazla öldüren bir rejimle savaşıyordum. Ama ben yapamadım.

Birliğimizle birlikte bizi Fort Benning'e götürecek uçuşun ötesini görmek, Katar'ı boş verin.

Profesör Ondiwuje ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. Dreadlock'ları lacivert takım elbisesinin yakasını okşuyordu. Autumn gibi o da her zaman kusursuz giyinirdi. Kahverengi gözleri benimkilerle sıcak bir şekilde buluştu, kaşlarını kaldırdı.

"Senden en son askere alındığın ve eğitime ara verdiğin haberini aldım," dedi.

"Mecburdum. Beklediğimden biraz daha hızlı çağırıldım."

"Öyle diyebilirim." Profesör ince dudaklı bir gülümseme takındı. "Son ödeviniz olan Bağlılık Nesnesi şiirini teslim etmediniz. Okumayı dört gözle bekliyordum."

"Koşullarım değişti, efendim."

"Oldukça sert bir şekilde," dedi. "Ve ben *efendim* değilim. Ben sizin komutanınız değilim, sadece bir şairim. Sizin gibi."

"Ben şair değilim," dedim. "Artık değilim."

"Bu yıl duyduğum en kötü trajedi. Görevime hiç başlamadın mı?"

"Başladım ve duramıyorum. Sen verdiğinden beri yazıyorum. Kıta üstüne kıta, üstlerini çiziyorum, siliyorum, baştan başlıyorum, tekrar, tekrar ve tekrar. Sonsuza kadar yazabilirim."

"bırak," dedi Profesör O, "ve ona ver." Sertçe başımı kaldırdım. "Ona mı?"

"Ya da o. Aşık olduğun kişi." Dudaklarını büzdü ve başını eğdi. "Sence bir adam aşk dışında başka bir nedenle şu anda senin kadar mutsuz görünebilir mi?"

"Bunu ona veremem."

"Neden veremezsin?"

"O bana ait değil."

"Ah." Profesör O arkasına yaslandı, ellerini göğsüne dayamış, parmaklarını birbirine geçirmişti. "Karşılıksız aşk. En acı verici türden."

Bir zamanlar ona böyle bir şey olmadığını söyledim. Ama bugün, şimdi, göremediğim bir geleceğe doğru yola çıkmanın eşiğinde, dürüsttüm. İdolüm olan şaire karşı. Kendime karşı. Yüksek sesle.

"Evet, onu seviyorum," dedim. "Nasıl olduğunu ya da neden bilmiyorum ama seviyorum. İçimdeki bir şey onun içindeki bir şeye bağlanıyor. Tanıştığımız günden beri bunu hissediyorum."

Profesör Ondiwuje memnun bir kedi gibi gülümsedi. "Bu çok güzel."

"Pek sayılmaz," dedim kuru bir sesle. "En iyi arkadaşımı seviyor. Benim yüzümden." Profesör kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Eski ben bu sorudan kaçardı ama Autumn'u sevdiğimi zaten yüksek sesle itiraf etmişim. Ondan sonrası kolaydı, ben de ona her şeyi anlattım.

Sözlerimi bitirdiğimde Profesör O sandalyesinde arkasına yaslandı. "Anlıyorum. Hediyelerini en iyi arkadaşına verdin. Neden?"

"Çünkü onu seviyorum," dedim. "Ve onun mutlu olmasını istiyorum."

"Peki ya senin mutluluğun? Bu dramada herhangi bir rolü var mı? Yoksa hala seyirciler arasında oturup, oyun bittiğinde arkadan sıvışmaya mı hazırsın?"

"Onun için mutlu olmak benden daha kolay," dedim. "Autumn'u benim saçmalıklarına maruz bırakmak istemedim. Öfkem. Benim aptal yüküm yüzünden ben..."

"İstediğin hayat dışında her hayatı yaşa."

Ellerimle yüzümü . "Bilmiyorum."

"Ben yaparım. Ekonomi bölümünü seçen bir yazar. Yeteneğini görmezden gelen bir koşucu. Bir şairin kalbi şimdi bir savaşçının zırhıyla kaplı."

Profesör O öne doğru eğilerek masasının üzerine çıktı, kollarını maun ağacına dayadı. "Wes, sana kişisel bir soru soracağım, tamam mı?"

"Tamam."

"Hazır mısın?"

Küçük bir kahkaha attım. "Hazır."

"Kendiniz için iyi olan hiçbir şeyi hak etmediğinizi hissetmenize neden olan ne oldu?"

Bir araba gıcırdayarak uzaklaşıyor, annemin küfürleri feryatlara dönüşüyordu. Ve ben, caddeden aşağı koşuyordum. Onu asla yakalayamayacağımı bildiğim halde bacaklarım sert ve hızlı atıyordu. Çoktan gitmiş olsa bile.

"İyi, ulaşılabilir gibi geliyor," diye mırıldandım. "Daha önce iyi şeyler yaşadım ve kaybettim."

"Yani artık sadece kaybetmekten zarar görmeyeceğin şeylere uzanıyorsun."

Bu iç gözlem giderek acı verici bir hal alıyordu, sanki bir bıçak içimi deşiyordu. Cesaret, kalp ve akıl.

Kalp kendini zihninin arkasına gizler.

"Tek bir hayatın var Wes," dedi Profesör O sessizliğime. "İçine ne koyacağın tamamen sana bağlı. Ben sana ne istiyorsan onu koymayı öneririm. Özellikle de şimdi."

"Artık çok geç," dedim.

"Öyle mi? Tam karşımda oturuyorsun, etten kemikten, kan pompalıyor ve hayat soluyorsun. Bu bana çok geç gibi görünmüyor."

Birlikte durduk ve elini uzattı. "Güvende ol.

Dualarım seninle olacak."

"Teşekkürler."

"Şiiri bitir. Kendi iyiliğin için. Sayfaya kalbini koy ve altına imzanı at."

Elimi daha sıkı kavradı, gözleri dikkatle benimkileri tutuyordu.

"Bu aşkı sahiplen Wes. Sadece onun değil. Senin de aşkın."

CHAPTER *Twenty-Seven*

Sonbahar

Bir gece önce buzlu yağmur yağmıştı ve Uber şoförü yollarda temkinliydi. Benim hoşuma gitmeyecek kadar temkinliydi. Connor'ın elini sıkıca tuttum ve ağzını öperken bacaklarımın arasına sıkıştırmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Son on hafta boyunca bana yazdığı tüm kelimeler için yanıp tutuşuyor, onları yalamak, tatmak ve iliklerime kadar tüketmek istiyordum.

"Ruby nerede?" Daireme girdiğimizde Connor boğuk bir sesle "Ruby nerede?" diye sordu.

"Dışarı," dedim, çarpılarak kapatılmış kapıya yaslandım ve onu kendime çektim. "Süresiz olarak."

"Tanrım, bebeğim, seni hiç böyle görmemiştim."

"Sana çok ihtiyacım var," dedim, gömleğini çekiştirdim, sonra da yırttım.

Connor'ın ağzı benimkini ezdi. Aciliyetine teslim oldum ve elbisemi yırtmasına izin verdim. Onu dizlerinin üzerine iterek ve başını bacaklarımın arasına çekerek, ağzını orada isteyerek kendimi şok ettim. Beni hızlı ve ustaca bir orgazma ulaştırırken Ruby-vari bir inilti çıkardım.

Connor titreyerek ayağa kalktı. Beni kucağına aldı ve koridorun sonuna kadar taşıdı. "Senin mi?" dedi Ruby'nin yatak odasında.

"Sıradaki."

Beni yatağıma yatırdı ve birbirimize çılgınca saldırdık. *Evet ve sikişmekten* başka kelime yoktu *ve çok iyiydi*. Ellerim onu yakaladı ve kavradı, şimdi tamamen sert, belirgin kas ve acımasız, kör ihtiyaç.

Sonunda vücudu sıkıca kilitlendi ve sonra patladı ve yüzünü boynuma gömdü. Nefes nefese kaldı, yavaş yavaş

kahkaha attı, ön kolu yüzündeydi.

"Evine hoş geldin asker," dedim yanına kıvrılırken.

"Vay *anasını*, çok iyi geldi."

"Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Ben *de bunu* özledim. On hafta çok uzun bir süre." "Cehennem gibi miydi?"

"Hayır." Connor kıkırdadı. "Her gün saat dört buçukta kalk borusu çalmak cehennem azabı gibiydi. İşkenceden bahsediyorum."

Hafifçe gülümsedim. Mektuplarından birinden ezberlediğim kelimeler aklıma geldi.

Burada size ait hiçbir şey yok... ve buna katlanmak herhangi bir fiziksel acıdan daha zor.

Gitmelerine izin verdim. Aklımın alamayacağı fiziksel ve zihinsel zorluklara katlanmak zorunda kalmıştı. Çektiği çilenin her kısmı benimle ilgili değildi ama yine de o mektuplarda olduğu gibi kendini ifade etmesine duyduğum özlem kalbimin yüzeyindeydi.

"Tekrar gitmek zorunda kalmadan nefret ediyorum," dedim.

"Ben de öyle. Ama garip bir şekilde, bunu dört gözle bekliyorum. Anlamlı bir şey yapmak için yani."

". Yapacaksın."

Başını salladığını hissettim. "İlk defa ailem bana saygılı davranıyor. Babam... bana bakışı. Artık çok farklı. Bana sarıldı. Ve bu kısmen senin sayende. *Çok teşekkürler.*"

"Hayır, hepsi senin yüzünden," dedim. "Bunu sen yaptın."

"Senin gibi bir kızla hiç birlikte olmadım." Eliyle yanağını kavradı.

"Ben de bir kıza karşı hiç böyle *hissetmemiştim*. Hiç böyle bir şey düşünmemiştim.

...gerçek benim olabilir."

Önce dudaklarımı, sonra yanağımı avucunun içine bastırdım. "Tanrım, bunu kendi sesinden duymaya bayılıyorum."

Sertçe yutkundum ve yavaşça nefes aldım, cesaretimi topladım, sanki yine oradaymışım, bir uçurumun kenarındaymışım, aşağıdaki kayalara çarpmak anlamına gelse bile atlamaya hazırmışım hissettim. Bu atlayışın bilinmezliği beni korkutuyordu, sadece Connor'ın bana ihanet edebileceği korkusundan değil, savaşa gideceği için de. O uçurumun altındaki kayalar bin kat daha sivri ve yırtıcıydı; bir milyon kat daha acımasız. Ve yine de...

"Connor?"

"Evet, bebeğim."

Atladım.

"Sana aşık oluyorum."

Kalp atışlarımı her yerde hissediyordum; kulaklarımda uğuldayan sessizlikle o anı yaşarken nefesimde. Bilinmeyenin korkusu canlıydı, ama oradaydım, onunla birlikteydim ve her şeye değdi.

Connor doğrulup beni nazikçe kenara çekti. Bana baktı, yüzünde garip bir ifade vardı - gerginlik ve heyecan arasında bir şey.

"Öyle mi?" diye fısıldadı.

Onun çıplak umudu ve mutluluğu karşısında gözlerim yaşardı. Doğrudum, çarşafın düşmesine izin verdim ve dudaklarımı omzuna bastırdım.

"Bir ilişki istemediğimi biliyorsun," dedim. "Mark'tan sonra bir şey aramıyordum ama senin bu kadar rahat olmanı sevdim. Beni çevrenize nasıl kattığınızı. Ama sonra bana kimsenin görmediği yanlarını göstermeye başladın. Kalbinin o derin düşüncelerini. Şiirlerini. Ve Tanrım, Connor, o mektuplar."

"Mektuplar," dedi ve parmakları benimkileri sıkıca kavradı.

"Kendimi korumak için çok mücadele ettim," dedim, "ama sözlerin beni kırdı. Bana ruhunu gösterdin. Yardım edemedim ama sana aşık oldum. Her mektupta daha da derine düştüm."

"Tüm bunları... mektuplardan mı hissettin?"

"Bunu ilk olarak benim hakkımda yazdığın şiirde hissettim. Sonra telefonda konuşurken, ben Nebraska'dayken. O gece... bu katman soyulup gerçek benliğin ortaya çıktı. Bunu hissedebiliyordum. Çizginin ötesindeki gerçek seni hissedebiliyordum ve bu beni güvende hissettirdi. Şükran Günü'nden sonra her şey çok hızlı gelişti. Birbirimizi kaybettiğimizi düşündüm. Ama sonra mektuplar gelmeye başladı. Onları okurken *zayıf düştüm*. Kendimi korumak için yaptığım her şey yıkıldı. Ruhunu zarflara koyup bana postalıyordun. Her kelimedede daha çok senin oldum."

"Benim," dedi, sesi iri gövdesine karşı o kadar küçüktü ki Vücut.

Parmaklarımı kısa kesilmiş ama tenimin altında yumuşacık olan saçlarında gezdirdim.

"Yakışıklısın, popülersin ve zenginsin. İnsanların senin sadece bu yönlerini görmesinden endişelendiğini biliyorum. Ama ben endişelenmiyorum. Sana söz veriyorum, fakir olsaydın ya da herkes senden nefret etseydi, umurumda olmazdı. Senin ruhunu biliyorum Connor ve sevdiğim şey de bu."

"Ruhum," dedi Connor yavaşça, zümrüt gözleri benimkileri ararken. "Sen benim ruhuma mı aşıksın?"

"Evet," dedim, kelimeyi aramızdaki çıplak ve kırılgan havaya bırakarak. "Öyleyim."

Uzun, sessiz bir an boyunca baktık. Sonra Connor gözlerini kaçırdı. Ellerini başının üzerinde gezdirdi, olmayan saçlarını çekiştirdi. Kaşları gözlerinin üzerinde çatıldı ve ağzı aşağıya çekildi.

Bir var.

Çarşafı etrafımda topladım, midem düğüm düğüm oldu. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey," dedi, hâlâ uzaktaydı. "Sadece..." Aniden başını salladı ve o güzel gülümsemesinin gölgesi geri geldi. "Yok bir şey. Sorun yok."

"İyi misin?"

"Hayır, Tanrım hayır. *İyiden de* öte." Beni kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. "Ben sadece... her şeyden biraz bunaldım. Eğitim kampı cehennem gibiydi ve bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra yola çıkıyoruz. Ve şimdi de bu... Sindirmesi çok zor."

Sertleştım. "Stresini daha da arttırmak istememiştım."

"Hayır, hayır, beni *strese* sokmuyorsun. Hayır."

"Hissettiğini sanmıştım-"

"değil," dedi beni daha da yakın tutarak.

Tekrar konuşmasını bekledim ama sadece kalın, derin bir sessizlik duydım. Loşlukta başımı kaldırıp ona baktığımda gözleri ağırlaşmış ve ağzı aşağıya doğru çekilmişti.

"Connor, ne?"

"Bebeğim, sadece yorgunum. Aylardır tam bir gece uykusu çekmedim ve ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Evet?"

"Bunu duymak istiyorsun."

"*Seni* dinlemek istiyorum," dedim. "Söyleyeceğin her şeyi duymak istiyorum."

Başını salladı. "Biraz uyumama izin ver. Biraz uyuduğumda daha iyi olacağım. Söz veriyorum."

"Pekâlâ," dedim yavaşça ve ona yaslandım. "Elbette. Çok yorulmuş olmalısın."

Birkaç dakika içinde uyudu. Uyanık bir şekilde yatıyor, kalbimdeki kargaşayı yatıştırmaya ve korkunç bir hata yaptığım düşüncesinden kaçmaya çalışıyordum. Bu sırada Connor'ın yanağımın altındaki göğsü, nefesinin sabit temposuyla yükselip alçalıyordu.

Yorgun, aynen söylediği gibi. Hepsi bu kadar.

Sonunda uyuyakaldım, Connor altımdan kayıp giderken şafağın gri ışığında tekrar uyandım. Loşlukta, silüetinin kıyafetlerini çizişini izledim.

Kıpırdamadan durdum, nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Neler oluyor?

Ona sormam gerekiyordu. Oturup ışığı açıp sormak istiyordum ama cevaptan çok korkuyordum. O kayaların hızla gelip beni karşılamasından ve beni tekrar parçalamasından çok korkuyordum.

Connor eğildi, beni alnımdan usulca öptü ve gitti.

CHAPTER *Twenty-Eight*

Weston

Diğer yarışçılarla birlikte başlangıç kapısında sıraya girdim. Kırmızı-kahverengi pist önümde uzanıyor, mükemmel beyaz şeritlere ayrılıyordu. Rakiplerime baktım, dudaklarımda bir alay ve bir şaka hazırды.

Ama solumdaki şeritten bana gülümseyen Connor'dı. Sağımda, Sonbahar sabah ışığında çok güzeldi. Teker teker, annem, Paul, kız kardeşlerim, Bay ve Bayan Drake, hepsi yerlerini aldılar, anonsçu işaretlerimizi almamızı söylerken sokak kıyafetleriyle kendi şeritlerinde çömeldiler.

Set.

Silah patladı ve koşucular koşmaya başladı. Ben hariç. Yere düştüm, vücudumdaki güç bir anda tükendi. Ellerimi çime bastırıp yukarı itmeye çalıştım ama vücudum kurşundan yapılmıştı. Sadece başımı eğip diğer koşucuları izleyebildim - en çok önemseydiğim herkesi - onları artık göremeyene kadar ileride ve virajın etrafında koştular...

Vücudum ağırlaşmış ve nefesim daralmış bir şekilde uyandım.

Göğüs.

Sabahın beşiydi ve daire boş ve sessizdi. On hafta boyunca Saat 4:30'da kalkmak içime işlemişti ve uyku geri gelmiyordu. On millik sabah koşusuna çıkmayı düşündüm ama Eğitim Kampı'nda o kadar çok koşmuştum ki bu ritüel artık benim için bir anlam ifade etmiyordu. Pek çok şeyin, sıkıcı bir acıyla fark ettim ki, artık benim için bir anlamı yoktu.

Bazı şeylerin gitmesine izin veriyorsun.

"Yapmak zorundayım," dedim tavana. "Bir yıllığına gidiyorum. Hepsi bu."

Bir fincan kahve ve tüm dağınıklığı ve bitmemiş ihtişamıyla Object of Devotion şiiriyle yemek masasında otururken kâbus üzerime yapıştı.

Bitir şunu, diye fısıldadı Profesör Ondiwuje. Senin hatırın için. Sayfaya kalbini koy ve altına imzanı at.

O haklıydı. Onu bitirmeli ve diğer yazılarımla birlikte bir çekmeceye koymalıydım. Sistemimden atmalıydım. *Onu* sistemimden atmalıydım. Eğitim kampı boyunca ne kadar rol yaparsam yapayım Autumn benim değildi. Bu taklit oyununu ne kadar uzun süre oynarsam, onun incinme ihtimali de o kadar artacaktı.

Ön kapı çarparak açılıp kapandı ve kalemim kâğıdın üzerinde kekeledi.

Çok geç.

"Tanrım, dostum," dedim. "Bir adamı ölümüne korkut, neden yapmıyorsun?"

Connor anahtarlarını yan masaya fırlattı, ellerini kalçalarına koydu ve bana baktı. Kıyafetleri buruş buruştu, çenesi kirli sakallarla gölgelenmişti ve gözlerini hiç bu kadar sert ve karanlık görmemiştim.

Kalemi yere bıraktım. "Ne?"

"Ne?" Connor alaycı bir taklitle konuştu. "Evet, ne? Yani, ne oluyor Wes?"

"Neden ?" "Mektuplar."

Yutkundum. "Peki ya onlar?"

"Aptal rolü yapma. Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Sana haberler ve hava durumu hakkında yazmanı ve Autumn'a onu özlediğimi söylemeni söyledim."

"Yazdım," dedim, boğazım kurumuştı. "Onu yazdım ve güzelleştirdim. Tam olarak istediğin şeyi yaptım."

Diğer bacağını çek, Einstein, Çavuş bana havladı, ziller var.

Connor dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Dostum, sorun ne?"

"Yok bir şey," dedi sert bir gülümsemeyle. "Her şey harika. Kız arkadaşım bana aşık."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sanki göğsümü sıkan ani acıyı zapt edebilmişim gibi. Bunu bekliyordum. Bunun gerçekleşmesi için aktif olarak çalıştım. Yine de gerçek, hazır olduğumdan daha fazla acı veriyordu.

Bırakın mutlu olsunlar. Önemli olan tek şey bu.

"Bu iyi, değil mi?" Boğazımı temizleyerek söyledim. "İstediğin bu değil miydi?"

"Evet," dedi Connor, sesi sertti ama gözlerinde acı vardı. "O zaman sorun ne?"

"Sorun benim ruhum." "Ne?"

"Ruhumu sevdiğini söyledi. Ama *benim* ..." dedi ısırmacı bir acılıkla, işaret parmağını bana doğru açarak, "...sensin."

Gözlerimi kırptım. İki sessiz kelime yüzümü tokatladı, dudaklarımı uyuşturdu, sonra sıcak kollarıyla beni sardı ve fısıldadı: *Seni seviyor.*

"Connor..."

"Kalbimin kelimelerine aşık. Mektuplara. Şiirlere. Nebraska'daki lanet telefon görüşmesi. O ben değildim, dostum. Sendin." Çenesi sıkıştı. "Her zaman sendin."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Sevdiği tek şey bu değil. Onu nasıl güldürdüğüne bayılıyor. Onunla nasıl ilgilendiğinizi-"

"Evet, onu güldürüyorum," dedi. "Bu yüzden olmalı. Bu yüzden dün gece benimle yataktaydı, gözleri yaşlıydı ve onu *güldürdüğüm* için bana aşık olduğunu söylüyordu."

Mutfağa geçti ve bir bira patlattı. Sabahın beşinde.

Seni bencil herif, bu kadarı çok fazlaydı. O mektuplarda çok fazla şey söyledin ve her şeyin içine ettin.

Connor uzun bir nefes çektikten sonra, "Bu saçmalıktan çok yoruldum," dedi. "Yeterli olamamaktan çok yoruldum."

"Sen yeterlisin," dedim sesimi sertleştirerek, bunu düzeltmek için umutsuzca. "Onun ihtiyacı olan şey sende var. Başka kimsede olmayan şeyler."

Ona asla veremeyeceğim şeyi.

"Neymiş o, para mı? Para onun umurunda bile değil."

"Sadece para değil," dedim. "Kim olduğunuz. Sadece senin varlığınla bile insanların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyorsun. Herkes seni seviyor. O öyle birini hak ediyor ki..."

"Kim *ne*, Wes? Zengin mi? Ve popüler? Kimin lakabı Amherst Pisliği değil ki?"

"Evet," dedim, sesim sert çıkıyordu. "Kesinlikle."

"Yani." Connor karşımdaki sandalyeye kayd. "Ona ne zamandır aşıksın?"

"Ben-"

Connor koltuğunda doğruldu ve bir an için elindeki bira şişesini kafama fırlatacağını sandım. "Bana lanet olası gerçeği söyle, Wes. Bana ve kendine yalan söylemeyi bırak."

"Onlar sadece kelime," dedim. "Kurgu. Onlar-"

"Bana tüm o mektupları senin yazdığını ve hepsinin saçmalık olduğunu mu söylüyorsun?" "Connor, dostum. Dinle-"

"O beni sevmiyor Wes," dedi Connor, sesi acıyla kalınlaşmıştı. "O seni sevir. Sözlerini. *Ruhunu*. Bunu kendisi de söyledi. Zengin ya da fakir, popüler ya da değil, umurunda değil."

"Tabii, şimdi öyle diyor," dedim sesimi alçaltarak. "Ama umursayacaktır. Sonunda çok daha fazla önemseyecek. Benim ne olduğum... Bu onu . O ıslıl ıslıl ve benim çirkinliğim ve huysuzluğum onu karartmaktan başka bir işe yaramaz..."

Annemin yıllar önce söylediği, tüm erkeklerin değersiz olduğuna dair sözleri -içime defalarca işlenmişti- bir gün sevebileceğim herhangi bir kadını incitebileceğim endişemle birlikte geri geldi.

Bu yüzden kimseyi sevmemeye yemin ettim.

Başımı salladım ve Connor'a baktım.

"Bende bir sorun var. Kırık ya da eksik. Her neyse, sende var."

"Şimdi gerçekten saçmalamaya başladın."

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Biliyor musun dostum, kendine bir şans vermelisin."

Connor'ın gözleri büyüdü. "Ben mi? İhtiyacım var-?"

"Mesele şu ki," dedim hızlıca, "kendi bokumu çözmeye çalışırken onun mutluluğunu emerdim. Günün sonunda, aşk mektupları sadece bir sayfadaki kelimelerdir. Onlarla yaşayamazsın."

"Hayır mı?"

"Hayır."

Connor bakışlarını bana dikti. "Onun kalbini siktik. Öğrendiğinde ikimizden de nefret edecek."

"gerek yok."

"Onunla birlikte olmaya devam etmemi bekliyorsun, seni sevdiğimi bile bile. onu?"

"Ben-"

"Wes, Tanrı aşkına," diye bağırdı dişlerinin arasından.

"Kendin söyledin," dedim. "Bizden nefret edecek. Bu onun kalbini kıracak. Bunu ona yapmak mı istiyorsun? Ne için? Geriye kalan her şeyi mahvedeyim diye mi?"

Connor elindeki bira şişesini evirip çevirdi. "Ona zarar vermek istemiyorum."

"O zaman yapma." Masanın üzerine doğru eğildim. "Ona söylemek için çok geç ve bu benim hatam. Kendimi kaptırdığım için özür dilerim. Çok özür dilerim. Ama birkaç gün içinde yola çıkıyoruz. Bir yıl ya da daha fazla bir süre için lanet olası cepheye gönderileceğiz. Bu onun için yeterince korkutucu. Acısını arttırmaya gerek yok. Çok ileri gittim ama bunu senin için yaptım. Ve onun için. Ona kendim veremediğim her şeyi vermek için."

İkimizin de en iyisi.

Connor koltuğunda geriye doğru yığıldı. "Onu aramalıyım." Bana bir bakış fırlattı. "Ya da sen aramalısın. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ona ne hissettiğini söyle."

"En iyi arkadaşım kız arkadaşıma aşık. Bu konuda tam olarak nasıl hissetmem gerekiyor?" Ses tonunda düşmanlık yoktu, sadece ağır bir üzüntü vardı. "Belki bunu benim için yazabilirsin."

"Connor, sadece..." Gözlerimi ovuşturdum. "Unut beni. Bu konuşmayı unut. Bunu atlatacağım. Onunla. Onunla hiçbir şeyim yok. Senin var. Onu geri sev, dostum. Bu çok kolay."

Başını salladı, dudaklarında her zamanki gülümsemesinin alaycı bir kıvrımı vardı.

"Biliyor musun, bu gece onunla bir an için mutluydum. Hiçbir kız bana aşık olduğunu söylememişti. Ben hiç söylemedim. Hiç hissetmedim. İşleri bu kadar ileri götürmeyi hiç düşünmedim çünkü bu kolay değil. Çok zor bir iş. Ve çalışmak hiçbir zaman bana olmadı. Senin . İşi sen yapıyorsun ve ben de faydasını görüyorum." Bira şişesini kahve bardağıma tokuşturdu. "Ve bunu neden yaptığını bilmiyorum." Ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Connor..."

"Sorun değil, Wes. Ona söylemeyeceğim. Zaten o uçağa adım attığımızda her şey değişecek."

"Evet, olacak."

Sen ve ben değişeceğiz. Belki de geri dönülmez bir şekilde.

Connor bira bana küçük bir selam verdi ve şişeyi odasına götürdü.

Başımı ellerimin arasına alarak masaya çöktüm. Şiirimin birkaç kelimesi odak noktamda yüzerken, üç kelime zihnimde çılgılık attı.

Seni seviyor, seni seviyor, seni seviyor.

"O beni seviyor."

Elimi uzatıp o sevgiyi alsaydım, üç hayatı havaya uçururdum. Connor sevgiye layık olduğunu kanıtlamak için *savaşa gitti*. Autumn ona kalbini ve bedenini verdi. Gelecek haftayı göremiyordum ama şu an ve buradaki gerçeği biliyordum. Onların kalpleriyle oynayan bendim ve bunu düzeltmezsem ikisini de kaybedecektim.

CHAPTER *Twenty-Nine*

Sonbahar

"Alo? Genç bayan?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve bakışlarımı tezgâhtaki müşteriye çevirdim.

"Pardon, ne dediniz?"

Kadın hiddetlendi ve elindeki pasta poşetini bana doğru salladı. "Ben ayı pençesi istemiştim. Bu ayı pençesi değil."

"Oh, çok özür dilerim. ."

Çantadaki son ayı pençesini almak için maşayı ve küçük bir pasta poşetini aldım.

Üç gün. Üç gün içinde gönderilecekler.

Ayı pençesi elimden kayıp yere düştü ve parçalara ayrıldı.

"Bu harika değil mi?" diye tersledi müşteri. "Bu sonuncusuydu, değil mi?"

"Özür dilerim," dedim. ", yapamam..."

Ellerimle yüzümü kapattım, yükselen duygu dalgasını zapt etmeye çalıştım. Duygu dalgası çöktü ve Edmond'un yanından geçerek arka odaya doğru fırladım.

"Ma chère?"

Arkada, devrilmiş bir un kovalarının üzerine çöktüm, kamburlaştım ve derin nefesler alarak kollarıma sarıldım.

"Philippe, tezgâhı al," dediğini duydum Edmond'un. Sonra ayaklarımın dibine çömeldi.

"Ma fille, qu'est-ce qu'il y a?"

"Üzgünüm, Edmond. Konsantre olamıyorum. Berbat durumdayım." "Sen dağınık değilsin. Söyle bana, neden ağlıyorsun?"

"Connor ve Weston birkaç gün içinde eğitim için yola çıkacaklar ve ardından Orta Doğu'ya gidecekler."

"Weston'ı tanıyorum. Mon homme tranquille. Connor senin aşkın, değil mi?"

Gerçekten nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Sabahtan beri Connor Yatak odamdan çıktığında neredeyse hiç konuşmamıştık. birkaç mesaj atıyor, göreve hazırlandığını söylüyor, beni Temel Eğitim'e gitmeden önceki halime geri döndürüyordu; nerede durduğumuzu ve onun ne hissettiğini bilmediğim bir belirsizlik içindeydim. Verdiğim sevgi kaybolmamıştı ama yatak odamdan çıkarken arka cebine . Yanında mı taşıyordu yoksa atmış mıydı hiçbir fikrim yoktu.

O da korkuyor diye düşündüm. Sen kalbini ortaya koyuyorsun ama o hayatını riske atıyor.

Boş bir düşünceydi ama elimdeki tek şeydi.

"Evet, Connor benim erkek arkadaşım," dedim sonunda.

"Vahim bir durum," dedi Edmond. "O halde onun için korkuyorum. Ve benim sessiz adamım için. Ve ikisiyle de ilgilenen düşünceli kızım için."

Korku, aşk ve acı dalgaları yeniden yükselip beni boğmaya çalışıyordu. Edmond de Guiche'nin nezaketi bir can simidiydi. Kolayca onun rahatlatıcı kucağına düşebilir, ona sarılabilir, hüngür hüngür ağlayabilir ve fırtınayı atlatabilirdim.

Bunun yerine nefesimi içime çektim ve her şeyi bastırdım.

"Onlar için korkuyorum ve bu beni duygulandırdı. Hepsi bu kadar."

Edmond kalın siyah bıyığının altından kaşlarını çatı. "Hepsi bu kadar mı? Her şey bu kadar."

Phil kafasını ön taraftan içeri soktu. "Bay de Guiche? Burada işler zorlaşıyor."

"Bugün izin almak ister misin?" Edmond bana sordu.

"Hayır, hayır, ben iyiyim." Gözlerimi önlüğüme sildim. "Bunu yapabilirim." Bunu yapmak zorundaydım. Ödenmeyen maaşları karşılayamazdım.

Dışarı çıkmadan önce Edmond beni durdurdu ve ellerini omuzlarıma koydu.

"Verecek binlerce kalp değerinde sevginiz var. Bir kalp kırıldığında bin gözyaşı dökülebilir. Ama asla utanç için ağlama." Kalın eliyle çenemi kavradı. "Kaybedilen aşk bile iyi harcanmıştır."

Başımı salladım ve gülümsedim, ama sessizce onun tesellisini reddettim. Kaybedilen aşk sadece kayıptı... kayıp. Mark'la olan başarısız ilişkimden, denemeye devam edecek kadar saf olmam dışında hiçbir şey öğrenmemiştim. Acı verse bile sevmeye devam etmek. Edmond bunun bir güç olduğunu söylerdi. Devrilmiş bir kovanın üzerinde, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarım ve sızlayan kalbimle oturduğum yerden, ben de sadece kaybolmuş hissediyordum.

Edmond saat üçte eve gitti, Phil ve beni günü bitirip beşte kapatmak üzere bıraktı. Çeyrek kala Weston kapıdan içeri girdi.

Kalbim küt küt atıyordu. Weston'ın eğitim kampı sonrası fiziğini fark etmemek imkânsızdı. Daha önce de formdaydı ama şimdi kot pantolon, koyu renk gömlek ve siyah ceketle orada dururken, değişiklikler elle tutulur gibiydi. Kedi gibi zarif ve zayıftı ama yeni, karanlık ve tehlikeli bir güzelliği vardı.

"Hey," dedi.

Yüz ifadesi taş gibiydi. Her zamanki gibi. Çatık kaşlarının altından yarım yamalak bakıyordu ve bir anda *sinirlenmişim*. Connor'ın beklenmedik sessizliklerine kızmıştım. Dünyadaki aptal savaşlara kızgındım. Başarısız olan çiftliklere ve eden kalplere kızgındım. bilmeyen gözyaşlarına kızgınım. Ve Weston'a çok güzel görüldüğü ve yüzündeki çatık kaşları tokatlamak ya da öpmek için içimi karışık bir arzuyla doldurduğu için kızgın...

"Merhaba," dedim, son düşüncemden sıyrılarak. "Bir şey ister misiniz?"

"Konuşmak istiyorum," dedi. "Eğer ."

"Müsaitim. Kapatmak üzereyiz. Kahve?" "Bu gece olmaz."

Köşedeki her zamanki masasına gitti. Ben de önlüğümü çözerek onu takip ettim. Oturmadan önce ben oturana kadar bekledi, sonra ellerini masanın üzerinde kavuşturdu, uzun parmakları birbirine kenetlenmişti. O ellerin bir silah tuttuğunu hayal etmeye çalıştım. Weston başka bir insana dikkatlice nişan alıyordu. Üzüntü ve korku tekrar yüzeye çıktı, hem ona hem de Connor'a kendilerini tehlikeye attıkları için öfkeyle sarıldı.

Weston alçak bir sesle, "Seni görmek istedim," dedi. "Seninle konuşmak. Uzun zaman oldu."

"Görevlendirmeye hazırlanmakla meşgul olmalısın."

Başını salladı. "Connor'la benim toplamamız gereken bir sürü şey var."

"Gerçekten mi? Toplanıyor musun?" Dudaklarımı kıvrarak sordum.

"Bu tam zamanlı, 7/24 yapılan bir iş, değil mi? Connor bu yüzden mi bu kadar sessiz?"

Weston alçak ve ağır bir sesle, "Hayır," dedi.

Başımı salladım ve ağlamaklı bakışlarımın aramızdaki masaya kaymasına izin verdim. "Kendimi en başta binmek istemediğim bir hız trenindeymişim gibi hissediyorum. Ama bir kez bindikten sonra, yolculuğa çıktım. Yukarı, aşağı. Yüksek, alçak. Ve şimdi inemiyorum."

"Anladım."

"mi?" Tersledim. O cevap vermeden önce elimi kaldırdım. "Boş ver. Şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Anlaşıldı. Buraya seninle konuşmaya geldim. Baban nasıl? Ve Çiftlik mi?"

"Babam daha iyi," dedim. "Hala zayıf. Bir daha eskisi gibi olacak mı bilmiyorum. Eskisi gibi güçlü. Dörtlü baypastan sonra değil. Ve çiftlik acı çekiyor."

"Anlat bana."

"Anlatacak pek bir şey yok. Çok eski zamanlardan beri aynı çiftlik hikayesi. İşler zorlaşır, borçlar birikir ve bir banka saldırır." "Ne kadar borç?"

"İmkânsız bir miktar değil ama elimizdekinden daha fazla." Ona bir bakış attım. "Söyleyeceklerim bu kadar."

"Peki ya Harvard başvurunuz ne olacak?"

"Hiç yok." Ona yorgun bir gülümseme verdim. "Biraz dikkatim dağınıktı."

"Özür dilerim," dedi Weston

sessizce. "Neden üzgünsün?"

Omuz silkti, parmaklarını çıtlattı. "Bir arkadaş olarak. Acı çektiğin için üzgünüm, Autumn."

Gözlerim dalgalandı ve sertçe yutkundum. "Yalan söyledim. Onun hakkında konuşmak istiyorum. O nasıl?"

"Korkuyoruz," dedi Weston. "Bunu itiraf etmememiz gerekiyor ama vardır."

"Bu benimle ilişkini için bir bahane değil," dedim. "Hayır, değil."

"Yemin ederim Weston. Sanki bana acemi birliğinden yazan adam gitmiş. Ortadan kayboldu."

Weston yavaşça başını salladı, parmak uçları kaşlarının arasında endişeliydi. Ve hiçbir şey söylemedi.

"Onunla birlikteydin," dedim. "Onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Beni nasıl etkileyeceğine hazırlıklı değilse neden bana böyle bir şey yazsın ki?"

"O kadar ilerisini düşündüğünü sanmıyorum," dedi Weston. "Ya da bunun seni nasıl etkileyeceğini. Çok fazla olup olmadıklarını düşünmüyordu. Ya da geri döndüğünde ne bekleyeceğini. Kendini düşünüyordu. Ve rahatlamayı. Ve günü atlatmayı."

"Neden?"

Weston bir an düşündü. "Temel eğitim cehennem gibiydi. Bütün gün boyunca, her gün, kendimize ait hiçbir düşüncemiz yoktu. Sadece uymamız gereken emirler vardı. Fikir yoktu. Duygulara izin yoktu. Sadece bedenlerimizi sınırlarına ve ötesine kadar zorluyorduk. Sonra dersler. Sonra daha fazla PT. Böyle bir fiziksel ve zihinsel efor sizi mahvediyor. Ağlayamıyorsunuz ama bazı günler ağlamak istiyorsunuz. Günün sonunda, rahatlamak için bir saatlik kişisel zamanımız vardı. O bir saat içinde içimizi döktük."

"Sen de mi?"

Başını salladı.

"Kime?"

Kendini kime adıyorsun, Weston?

Omuz silkti. "Farklı insanlar."

Bir süre bakışlarını üzerimde tuttum ve bunu özümstedim. "Ama eğitim kampı bitti ve şimdi her şey normale mi döndü?"

"Artık hiçbir şey normal değil."

Bu sefer, gözyaşlarım geldiğinde, düşmelerine izin verdim.

"Ve bir daha olmayacak, değil mi? İkinizin göreceği ya da yapmak zorunda kalacağı şeylerden korkuyorum. Connor'ın gülümsemesini sileceğinden korkuyorum. Burada senin geri dönmeni beklerken başıma geleceklerden korkuyorum. Ama geri *döneceksin*, Weston. İkiniz de. Dönmek zorundasın."

O zaman benim üzerimdeydi. Dalga üstüne dalga. Ellerimle yüzümü kapattım, içinde boğuluyordum. Sandalye ayaklarının sürtünmesiyle Weston beni ayağa kaldırdı ve göğsüne doğru çekti. Yüzümü gömleğine gömdüm, ceketini iki sıkı yumruğumla kavradım. Ben hem korkunun içine doğru iterken hem de onu ayırmak için ellerimi sıkarken o saçlarımı okşadı.

"Özür dilerim, Autumn," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim."

Hıçkırıklarımın arasında onun güçlü kokusunu içime çektim. Tıpkı sabah yanlışlıkla onun gömleğini giydiğim zamanki gibi, beni boğdu. Burnumu, boğazımı ve göğsümü doldurdu, ta ki gözyaşlarım bir anda tüm vücudumu saran kuru bir sıcaklıkla yanıp kül olana kadar.

Kollarının çemberinde geriye yaslandım ve okyanus gözlerine dalarak yukarı baktım. Elleri yüzümü kavrayacak şekilde kalktı, başparmakları ıslak elmacık kemiklerimi okşadı.

Tıpkı rüyadaki gibi.

Nasırlı elleri ve yaralı parmak eklemleriyle bana sanki dokunduğu en değerli şeymişim gibi sarıldı. Sertçe yutkundu ve adem elması siyah gömleğinin yakasının üzerinde sallandı. Sonra beni nazikçe bıraktı.

"Connor da aynı derecede korkuyor," dedi. "Onu mazur görmüyorum ama inan bana bu onun hatası değil."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi sildim. "Burada işim bitti. Beni eve bırakır mısın?"

"Yapamam," dedi Weston. "Bok parçamı sattım."

"Bir somun ekmek için mi?"

Ağzının kenarından sıırttı. " gibi bir şey. Yürüyüşe ne dersin?"

Alacakaranlıkta eve doğru yürüdük. Kışın soğuşunda titriyordum ve Weston ceketini çıkarıp omuzlarıma astı. Onun baş döndürücü kokusu ve ceketin yakası ile kollarında kalan vücut ısısı karşısında gözlerimi kapattım. Gözlerimi açıp yanımda yürüyen, elleri ceplerinde ona baktım.

O çok güzel. Ve korkuyor.

Kolumu onunkine bağladım. "Seni sıcak tutmak için," dedim ona. Gözleri büyüdü ve yavaşça yürümeyi bıraktı.

"Ne?" dedim. Dedim.

Sessiz bakışları yüzümde, saçlarımda geziniyor, arkamda batan güneşe gözlerini kısarak bakıyor, her şeyi içine çekiyordu.

"Hiçbir şey," dedi. "Ben sadece... Hiçbir şey."

Rahat bir sessizlik içinde yürümeye devam ettik. Bu sefer bunu memnuniyetle karşıladım.

Söyleyecek sözüm kalmamıştı. Tek istediğim sevdiğim arkadaşımınla birlikte yürümekti.

Ben seviyorum. Weston'ı seviyorum. Ve onu kaybediyorum.

"Connor'ın ailesi bize bir veda partisi düzenliyor," dedi Weston ön kapımda. "İki gün içinde."

Ceketini geri verdim ve duygularımı kontrol altında tutarak soğuk havada kendime sarıldım. "Haber verdiğin için teşekkürler. Connor'ın partisine gelmeye çalışacağım. Beni davet ettiğin partiye."

Weston kıkırdadı. "Seni arayacak ve kendisi söyleyecek." Sırıttım. "Sözüne güveniyorum."

"Geliyor musun?"

"Beni davet ettiğinde ve ederse," dedim. "Evet diyeceğim." Biraz gülümsedi.

"Sonra görüşürüz, Autumn."

"Hoşça kal, Weston."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerini ceplerine soktu.

Sonra döndü ve uzaklaştı.

Evime girdiğimde kazağımı ve çantamı yere bırakıp masama ve Connor'ın mektuplarının olduğu yığına gittim.

Ateşe atasözündeki pervane gibi, diye düşündüm, kendimi kaybolmuş hissediyordum. Sanki kendimi bir adamda ve Connor'la olan bu tuhaf ilişkide kaybetmişim. Doğrudan ihmal ettiğim işime yönelmeliydim ama onun yerine mektupları istiyordum.

"Sana da merhaba," dedi Ruby eski bir Steve Martin romantik komedisi izlediği kanepeden. "İş nasıldı?"

"Hey," dedim zarfları karıştırırken. "Tamam."

Sessiz yoğunluğuyla kalbimi sızlatan son mektubu taradım.

Sessiz yoğunluk tam da Weston Turner'ı tanımladığım gibi.

Bu ani düşünce karşısında gözümü

kırptım. "Ruby?" "Evet?"

Dudağımı ısırdım ve mektubu yere bıraktım. "Hiçbir şey. Boş . Ben biraz uzanacağım."

"İyi misin?"

"Sadece yorgunum." Odama girdim ve kapıyı kapattım, sonra telefonumu çıkardım.

Orada mısın? Mesaj attım.

Buradayım, bebeğim.

Sanki içimde derinlerde bir şey sızıntı yapmış gibi yine gözyaşları geldi.

Sesini duymaya ihtiyacım var.

Bir an cevap gelmedi, sonra telefonum Connor'ın gelen çağrısıyla aydınlandı.

"Merhaba," dedim

burnumu çekerek.

"Ağlıyor musun?"

"Son zamanlarda yaptığım tek şey bu."

Hattan bir iç çekiş yükseldi. "Çok özür dilerim."

"Sen üzgünsün. Weston üzgün. İkiniz de ne için bu kadar

üzgünsünüz?" "Onunla konuştun mu?" Sesi kelimelerin üzerinde daha da kıvrıldı.

"Beni iş yerinde ziyarete geldi. Neden?"

Bir . "üzgün olduğunu bilmiyorum. İkimizin de orduya katılan mankafalar olmamızdan mı?"

Bir kahkaha attım. "Yapma bunu. Sana çok

kızgıyım." "Biliyorum. Lanet olsun, istediğim son

şey seni incitmek."

"Orduya katılmaktan bahsetmiyorum. Senin için korkuyorum ama asıl acı senin sessizliğinden kaynaklanıyor Connor." Gözlerimi kırıştırdım.

"Neden bana acemi birliğinde yaptığın gibi yazdın ve benden..." Kelimeleri ısırdım, *sana aşık oldum*. "Sonra sana karşı güçlü hislerim mi oldu?"

"Düşünmüyordum," dedi, sesi neredeyse kızgın geliyordu. "Dürüst olmak gerekirse kendimden başka bir şey düşünmüyordum. Sana o şekilde yazmak bencillikti. Gerçekten bencilceydi. Ve aptalcaydı."

"Aptal mı?" Telefonu diğer kulağıma çevirdim. "Onları yazdığına pişman mısın?"

"Hayır. Öyle demek

istemedim..." Bir

sessizlik, sonra bir iç

çekiş.

"Eee?" diye sordum. "Bana partiden bahsedecek miydin? Bana *herhangi bir şey* söyleyecek miydin? Çünkü dürüst olmak gerekirse Connor, benimle bir daha konuşmadan çekip gideceğini ve suçu görevine atacağını hissediyorum."

",," dedi, sesine acılık karışmıştı. "Ben sadece... Görünüşe göre kağıt üzerinde daha iyiyim."

"Kendini bırakırsan, insan de iyisin."

İtiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Wes sana Salı günkü partiden bahsetti mi?"

"Evet."

"Orada olacak mısın? Orada olmanı

istiyorum." "İstiyor musun?"

"Neden ki?"

Çeviri Kitaplar: <https://t.me/cevirigiller>

"Şu anda kafam çok karışık Connor, ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Biliyorum." Şimdi sesi hırçınlaşmıştı. "Ama korkuyorum, Sonbahar. Yalan söylemeyeceğim. Eğitim kampı eğlenceliydi ama şimdi gerçekten biraz korkuyorum."

"Elbette, öyle olmalısın." İçimi çektim ve kendimi . "Ben olacağım Orada."

"Teşekkür bebeğim," dedi. "Benim için fazla iyisin. Çok iyisin ...herkes için."

"Kimseyi istemiyorum," dedim. "Sadece seni." "Sadece ben," diye tekrarladı, neredeyse acı çekiyordu.

"Connor?"

"Yok bir şey, bebeğim. Salı günü görüşürüz."

CHAPTER *Thirty*

Sonbahar

Günler Salı gününe, Connor ve Weston'ın gönderilmesinden bir gün öncesine doğru akıp gidiyordu. Ruby ve ben Drake'lerin devasa arka bahçesinde yarı resmi bir barbekü partisi olan veda partisi için Boston'a gittik.

"Umarım kıyafet kurallarını doğru uygulamışsızdır," dedi Ruby. "Muhteşem görünüyorsun. Her zamanki gibi."

Ruby kot pantolon ve arkadan çapraz kesilmiş zarif siyah bir bluz giymişti. Saçlarını düzleştirerek omuzlarına doğru kıvırdı ve gözlerini sadece rimelle belirginleştirdi. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

"Connor'ın ailesi dışında kimler orada olacak?" Ruby sordu.

"Weston'ın annesi ve kız kardeşleri. Connor'ın eski okulundan birkaç arkadaş beyzbol takımı."

"Beyzbol oyuncuları mı?" Ruby ön cama bakarak sırıttı. "Kulağa umut verici geliyor."

"Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum."

Bana baktı ve elimi okşadı.

"Eğlenmeye çalış, tamam mı? Zor olduğunu biliyorum ama FaceTime'a ya da orada kullandıkları ordu-teknolojik-süper-sınıflandırılmış-gizli iletişim yöntemine ulaşacaksın."

"Biliyorum. Sadece çok zor."

"Harika görünüyorsun. Eğer bu bir şey ifade ediyorsa."

Önden düğmeli ve belden kloş mor bir elbise giymiştim. Saçlarım gevşek bir topuzla bağlanmıştı ve yüzümün etrafına düşen dalları kıvırdım.

Zorla gülümsedim.

Ruby arabayı kaldırıma çekti ve pencereden Drake'in evine baktı. "Ne kadar şirin bir aile evi. Beni bilgilendir, Goose. Eğitim Kampı mezuniyetinde Drake'lerle pek konuşmadım. Hazırlıklı olmam gereken bir şey var mı?"

"Bay Drake bir anda sohbet konularını değiştiriyor. Ona ayak uydurun. Ve Bayan Drake sizden ona Victoria demenizi isteyecek ve siz de bunu istemeyeceksiniz."

". Hadi yapalım şu işi."

Kapıyı bir hizmetçi açtı ve bizi evin içinden arka bahçeye götürdü. Ruby iç dekora zar zor baktı. Paralı bir aileden geliyordu, bu yüzden kolay kolay etkilenmezdi. Tüm müstehcen saygısızlığına rağmen, görgü kuralları kusursuzdu. Bu ve kendine güveni, mutfakta birkaç dakika sohbet ettiğimiz Bay ve Bayan Drake'in hemen dikkatini çekti.

Bayan Drake, "Bağışlayın, karışmam gerekiyor," dedi. "Seni tekrar görmek büyük bir zevk Ruby."

"Sen de Victoria."

Ruby bana sırtıttı ve ben de gözlerimi devirdim.

Kiralanmış bir barbekü şefi, her biri küçük bir araba büyüklüğünde olan üç ızgarayı idare ediyordu. İki sosisli sandviç, hamburger, biftek ve tavukla doluydu. Üçüncüsü ise vejetaryen yemeklerle doluydu. Konukların çoğu açık barın yanında toplandığından, alkolsüz içecekler ve su neredeyse hiç dokunulmadan bir masaya yerleştirilmişti.

Weston ortalıkta görünmüyordu ama annesini ve kız kardeşlerini şemsiyelerle kaplı altı masadan birinde çene çalarken ve tartışırken gördüm. Connor birkaç beyzbol arkadaşıyla durmuş, elinde bir içki, konuşuyor ve gülüyordu. Beni görünce iki kez baktı ve dudaklarında tuhaf, gergin bir gülümseme belirdi.

"Selam bebeğim," dedi yanıma gelerek. Yanağımı öpmek için eğildiğinde cin kokuyordu. "Burada olmana çok sevindim."

"Güzel bir partiye benziyor," dedim.

"Affedersiniz," dedi Ruby ve Connor'la beni, zar zor anlaşılan eski eşler gibi sessizlik içinde bırakarak uzaklaştı.

"Sonbahar mı?"

Keskin bir bakış attım. "Evet?"

Konuş benimle. Lütfen. Bana bir şey söyle.

"Bak, senin için bir şeyim var. Gel hadi."

Elimi tuttu ve beni evin içine doğru yönlendirdi. Onu koridorlarda ve köşelerde takip ederek bir ofis alanına ulaştım. Duvarlarda parlak maun renginde, yerden tavana kadar uzanan güzel raflar sıralanmıştı ve her biri tika basa kitapla doluydu.

"Bekle, sakın söyleme," dedim. "Bana bu kütüphaneyi mi veriyorsun? Tıpkı *Güzel ve Çirkin*'deki gibi *mi*? Kabul ediyorum."

Odanın ortasındaki devasa masaya doğru giderken güldü. "Pek sayılmaz. Umarım daha iyi bir şeydir."

Çekmecedan bir zarf çıkardı, sonra bana getirdi ve elime sıkıştırdı.

"Nedir bu?"

"Aç şunu."

Zarf mühürlü değildi. İçine baktığımda benim adıma bir çek gördüm. Kalbim yerinden fırladı ve bakışlarım onunkine doğru fırladı.

"*Otuz beş bin dolar mı? Ne...?*"

Ve sonra . Zarf titreyen ellerimde titredi. "Weston sana söyledi, değil mi? Çiftlik hakkında?"

Başını salladı. "Bu anlamda ikimizden de geliyor. Çünkü ikimiz de... seni önemsiyoruz Autumn."

Başımı salladım, gözlerim doldu. "Ona ne kadar ihtiyacımız olduğunu hiç söylemedim."

"Yeterli mi?"

"Neredeyse tam olarak doğru." Zarfı göğsüne bastırdım. "Bunu alamam."

Connor elimi yakaladı ve zarf düşmesin diye tuttu. "Evet, alabilirsin. Ailenin buna ihtiyacı var."

"Bu çok fazla. Bu kadar çok mu var?" Connor yanağını ısırdı. "Babam yardım etti."

Sarktım. "Tanrım, Connor. Ona söyledin mi? Ailene söyledin mi?" Yüzüm yanarak arkamı döndüm. Zarf yemyeşil, halı kaplı zemine düştü.

Kollarıyla beni arkamdan sararak yüzümü ona çevirdi. "Hey. Bu onlar için bir şey değil-"

"Bu benim her şeyim!" "Benim için her şey!" diye bağırdım. "Ama hayır diyemem, değil mi? Aileme yardım etmek zorundayım. Gururumun beni durdurmasına izin verirsem aptallık etmiş olurum ama ailem... Onların da gururu var. Ve eğer bunu nasıl elde ettiğimi bilselerdi..."

Geniş pirinç düğmeli deri koltuğa uzandım.
Connor çeki yerden aldı ve diz çöktü.

"Yarın sabah ayrılıyoruz," dedi. "Tanrı bilir ne kadar süre için. Wes bana ailenin durumundan bahsetti ve seni bununla başa çıkman için yalnız bırakmak istemedi. Ben sana yardım edebilecekken olmaz."

"Bu onun fikriydi," dedim.

Connor başını salladı. "Bana ihtiyacın olduğunu söyledi. Ben de bunu gerçekleştirdim."

"Hayır, yapamam. Bu çok fazla. Ailem nereden aldığımı merak eder ve onlara asla söyleyemem. Asla. Tanrım, annem benimle bir daha asla konuşmaz."

"Neden olmasın? Onlara yardım ettiğin için mi? Hepsi bu, bebeğim. Yardım." "Bu çok fazla."

Zarfi elime tutuşturdu ve parmaklarımı zarfın etrafına doladı. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzümü kaldırdım.

"Aramızda neler oluyor Connor? Kafam çok karışık. Sanki iki farklı insanmışsın gibi hissediyorum. Bana o güzel mektupları yazıyorsun ama seni gördüğümde o kelimeler yok."

Ve sonra donup kaldım. Karnıma ağır bir kurşun ağırlığı düştü. Ardından bir tane daha. İki parça birbirine çarptı. Boğazım kurudu ve milyonlarca düşünce -binlerce kelime- aniden beyaz kanatlı güveler gibi beynimi sardı. Connor'a baktım ve zihnim onu bir masada oturmuş, kalemini kâğıda dayamış, yazarken, yazarken ve yazarken canlandırmaya çalıştı. Sayfanın başında benim adım yazıyordu.

Bunu yapamazdım. Connor orada değildi.

Ama Weston.

Weston Turner zihnimdeki boş masada cisimleşti ve onu orada, bir defterin üzerine eğilmiş, kalemiyle bir şeyler karalarken hayal etmek hiç de zor değildi...

Hayır. Dur. İmkansız.

Yine de imalar beni batırdı. Mide bulandırıcı bir şüphe tufanı. "Ne oldu?" Connor sordu, sesi temkinliydi, elleri sertleşmişti.

Benim.

Bakışlarını sıkıca tuttum, araştırıyordum, düşünceler aklımdan hızla geçiyordu.

. Bu birine yapılacak en boktan şey. Kedi avı mı?

O dizi gibi mi? Aşağılık. Weston beni asla manipüle etmez.

Ve Connor asla bunu yapmaz ve sonra benimle yatmazdı. Asla kalbimle oynamazdı. Neden yapsın ki?

"Bana... yalan söylemezsin, değil mi?" Sesim neredeyse fısıltı gibi çıkarken sordum. "Bana doğru olmayan şeyler söylemezsin değil mi? Mektuplardaki gibi duyguları değil?"

Seninle bir şiir için yattım.

Connor başını iki salladı, dudakları ince bir

Hat.

"Hepsi doğru, Sonbahar," dedi. "O mektuplardaki her kelime doğru."

Yavaşça başımı salladım. Connor'ın sözleri kendisine aitti. Öyle olmalıydılar. Ağzından bir sürü laf çıktı. Onları ben de *duymuştum*. Nebraska'daki telefon görüşmesi mükemmel bir örnekti.

Sakinleştirici bir nefes çektim. "Sadece neler olduğunu bilmiyorum. Her şey birbirine karışmış gibi hissediyorum."

Connor yanaklarını şişirdi. "Biliyorum. Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

O sırada Bayan Drake ofise girdi. "Oh, özür dilerim, umarım bölmüyorumdur." Ben yanaklarımdaki yaşları silerken o ihtiyatlı bir şekilde gözlerini oğlundan ayırmadı. "Misafirler seni sormaya başlamıştı canım. Reginald da geldi."

"Hemen geliyorum anne," dedi Connor.

"Bir ihtiyacın var mı?" diye sordu, ama ben bunun ona yönelik olduğunu hissedebiliyordum.

Ben.

"Biz iyiyiz."

Dışarı çıktı ve kapıyı sessizce kapattı. "Meşhur Reginald," dedim.

Gözleri hâlâ kapıdaydı. "Bunlar benimle geçirdiğim son saatler. arkadaşlar ve aile. Ve sen."

"Biliyorum. Hadi partiye gidelim."

İkimiz de ayağa kalktık. Zarfı bana uzattı ve ben de aldım, çeki çantama tıktırdım, o anda kendimi binlerce kilo daha ağır hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim çıkarken. "Parayı kabul etmek acı verse de, inanılmaz derecede minnettarım."

Gülümsedi, gözlerinin ardında garip bir melankoli vardı. "Benim bu."

Arka bahçede Connor bardağını kaldırdı. "Bardağımı doldurmaya gidiyorum. Sana bir şey getireyim mi?"

Umutsuzca sarhoş olmak -çok fazla sürmezdi- ve midemdeki bu korkunç düğümden ve gerginlikten kurtulmak istiyordum. Ama ihtiyacım olan son şey Drake'lerin önünde kendimi aptal durumuna düşürmekti. Zaten gözlerinin içine bakmak yeterince zor olacaktı.

"Sadece bir su."

Yanağımı tekrar öptü. "Hemen döneceğim."

Ancak bara yaklaştığında, selamlaşan, kucaklaşan ve sırtını sıvazlayan bir kalabalık etrafını sardı. Hemen yutuldu ve bir süre daha ortaya çıkmayacağını biliyordum. Izgaranın yanındaki soğutucudan bir su şişesi aldım ve bahçenin bir köşesine götürdüm. Kızılıcak ağacının gövdesine yaslanarak partiyi inceledim, kendimi partinin bir parçası gibi hissetmiyor ve pek de umursamıyordum. Ruby izgaranın yanında birkaç kişiyle konuşuyordu. Weston hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Düşünmeden edemiyordum. Şişenin lanet kapağı dönmüyordu ve plastik derime batıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Weston yanımda belirdi, kot pantolonu ve siyah gömleğiyle yıkıcı görünüyordu. Şişeyi aldı ve kapağını kapattı.

"Yardımcı olmuyor musun?" Şişeyi geri aldım ve hızlıca bir yudum içtim. "Bir dahaki sefere Connor'dan bana bir şişeleme tesisi almasını isteyeceksin."

Weston ağzının kenarıyla gülümsedi. "Sence de biraz abartılı değil mi?"

"Sana söylediklerimi sır olarak sakladım," dedim.

"Biliyorum," dedi Weston, gülümsemesi kaybolmuştu. "Ve çok fazla ekmek olduğunu da biliyorum-"

"Şaka yapma," dedim. "Bunun ne kadar zor olduğunu *biliyorsun*. Aynı anda hem bu kadar minnettar hem de bu kadar rahatsız olmak."

Weston'ın köşeli yüzü yumuşadı. "Seni bununla tek başına başa çıkman için bırakmayacaktık."

"Connor da öyle dedi. Ama bu bir ödeme gibi geliyor. Bunun böyle bir hediyeye bakmak için korkunç bir yol olduğunu biliyorum ama gerçek bu. Sanki o suçlu ve

yüzden ona olan kızgınlığımı satın almaya çalışıyor."

Weston'ın sesi alçak ve ağırdı. "Sana yardım etmek istedi. Bu hepsi."

Tüm yaptığın bu mu Weston?

Yüzünü inceledim -okyanus gözlerini- sanki şüphelerimin cevapları ve kafa karışıklıkları orada yazılıydı. Kavrayabildiğim tek şey onun beni asla incitmeyeceğinden emin olmaktı. Bu mümkün görünmüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Su şişemi açtığın için."

Ne demek istediğimi anlayacağını umarak onu izledim. Aramızda herhangi bir borç olsun istemiyordum, iki burslu çocuk.

Gülümsedi ve bu, bulutlu bir günün ardından doğan güneş gibiydi. "Bir şey değil."

Birlikte durup partiyi izledik. Ruby, Connor'ın grubuna katıldı ve birkaç dakika içinde hepsini güldürdü. Ferforje masalardan birinde Paul, Miranda'nın ağzının kenarındaki bir topak hardalı nazikçe sildi. Kızlarıyla tartışmayı bıraktı ve Paul'ün dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Weston'ın gülümsemesi küçük ve hüznüydü. *Bir veda gülümsemesi*, diye düşündüm. Ve bundan nefret ettim. Bizi vedalaşmaya yaklaştıran her geçen saniyeden nefret ettim.

Ona yaklaştım, omuz omuza verdik, ellerimizin arkası birbirine değdi.

Uzun süre bu şekilde durduk.

Bitmek tükenmek bilmeyen yiyecek ve alkol stokuyla beslenen parti gece saat ona kadar bitmiyordu. Ordu birim amiri Connor ve Weston'ı sabah altıda alıp havaalanına götürecekti. Sadece Ruby, Weston'ın ailesi ve ben onları uğurlamak için Drake'lerin evinde kalıyorduk.

Konuklar, Connor'a gözyaşları içinde ya da sırtlarını tokatlayarak sarılıp vedalaşarak dışarı çıktılar. Miranda oğlunun yüzünü ellerinin arasına aldı. "İyi geceler bebeğim. Birkaç saat sonra görüşürüz, tamam mı? Tanrı aşkına, alarmım çalmazsa biri beni uyandırırsa iyi olur."

Yanaklarına gürültülü öpücükler kondurdu ve ona sarıldı.

"Tamam, iyi geceler anne," dedi.

Paul Winfield Weston'ın elini sıktı. "İyi geceler, Wes. Birazdan görüşürüz. Miranda'nın uyanık olduğundan emin olacağım."

Drake'ler Ruby, Wes, Connor ve beni bırakarak yatmaya gittiler.

Yalnız.

"Hadi dışarı çıkalım," dedi Connor, kelimelerinde hafif bir sürçme vardı. "Nereye çıkalım?" Weston sordu.

"Bu bizim son özgürlük gecemiz," dedi. "Bitmesini istemiyorum henüz." Gözleri büyüdü. "Hey, hadi Roxie'ye gidelim."

Weston kaşlarını çatı. "Yol evi mi? Onuncu Yol'da mı? Buradan bir saat uzaklıkta."

Connor telefonunu çıkardı ve gözlerini kırıştıtararak baktı. Birkaç dakika sonra muzaffer bir edayla böbürlendi. "Sadece kırk dakikalık bir yol. Hadi, bir araba kiralayacağım. Eğlenceli olacak." Elimi sıktı. "Bilardo masaları var. Sana hava atabilirim."

Ruby'ye baktım.

Omuz silkti. "Ben ." Connor gülümsedi. "Wes?"

"Elbette," dedi. "Nasıl istersen."

Bir saat sonra bir sedan bizi batıya, Amherst ile Boston arasındaki ıssız bir otoyol boyunca götürüyordu.

Weston önde şoförün yanında otururken ben arka koltukta Connor ve Ruby'nin arasına sıkışmış, "Buranın biraz sert olduğunu duydum," dedim.

"Hayır, harika," dedi Connor. "Çok seveceksin."

CHAPTER Thirty-One

Sonbahar

Araba Roxie'nin toprak otoparkına girdi; köhne, beyaz fiçı tahtası bir bina. Tek bir sokak lambası soyulmuş boyayı ve solmuş kırmızı tabelayı aydınlatıyordu. Salı gecesi geç bir saat olmasına rağmen otoparkta birkaç araba ve kamyon daha vardı. Ön kapıdan country müzik sesi yükseliyordu.

Böylesine soğuk bir gecede kapının açık bırakılmasını tuhaf bulmuştum, ta ki içeri girip dumanlı bir sığınma içine çekilene kadar. Yancy's'in aksine bu mekânda bir bilardo masası ve tek bir dart tahtası vardı, ikisi de terk edilmişti.

Connor ellerini çırpı. "Mükemmel. Wes, sen onları hakla. Ben de bira ve shot getireyim."

Gözlerim büyüdü. "Atış mı?"

"Tabii ki evet," dedi gülerek. "Var mısın?"

Dudağımı ısırdım. Connor konuşlanmadan önceki son gecesini istediği gibi geçirmeyi hak ediyordu ama zaten kafası iyiydi. İçkiler ve bira onunla konuşma ya da anlamlı bir şekilde baş başa kalma şansımı yok edecekti.

Sonra tekrar, özensiz, sarhoş seks bu ilişki her neyse mükemmel kapanış olurdu.

Boş ver. Burada yargılayacak Drake'ler yoktu. Sarhoş olmak içimdeki korkunç huzursuzluğu öldürmenin yoluydu.

"Ben varım" dedim.

"Bundan emin misin?" Dördümüz tekila shotlarımızı, tuz ve limonlarımızı sıralarken Weston bana sordu. "Tekila armut şarabı değildir."

"Ben hallederim."

Ruby bardağını kaldırdı. "Connor ve Weston'a," dedi. "Görev çağrısına cevap verdikleri için."

"Aslında," dedi Weston, "Connor bizzat görevi arayıp bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için telefonu aldı ama senin tostun da işe yarar."

Gülüştük ve shotlarımızı yuvarladık. Limonu sanki hayatım buna bağlıymış gibi emdim ve midemin likörü geri atmamasını diledim. Savaşı kazandım ve her şey aniden sıcak ve gevşek hissettirdi.

Bilardo oynadık, güldük ve shotlar arasında bira içtik. Tekila bana oldukça hoş bir hissi verdi ama kendimi iki kadehte tuttum ve bolca su içtim. Yine de zemin ayaklarımın altında bir o yana bir bu yana eğilip durdu ve ben histerik kıkırdamalardan hastalıklı düşüncelere daldım. Hiçbir orta yol yoktu.

Ruby ve ben taburelere oturmuş Connor ve Weston'ın oyununu izliyorduk. Saçma sapan konuşuyor, gülüyor ve birbirlerini acımasızca eleştiriyorlardı. Müzik kutusundan Chris Isaac'in "Wicked Game" şarkısı geldi ve gece sonunda yumuşak bir sıcaklığa büründü.

Connor ve Wes gömleklerini çıkarıp kot pantolonları ve eş kazaklarıyla kalırken Ruby, "Tamam, bu bana uyar," dedi. "Yüce Tanrım, eğer sonuç buysa bence tüm erkeklerin acemi birliğine gitmesi gerek." Kolumu dürttü. "Erkeğine bak."

Başımı kaldırıp baktım ve Weston'ı buldum.

Aman Tanrım, sadece kolları...

Zayıf fiziki mükemmel bir şekilde geliştirilmişti. Göğsünün bronzlaşmış teninde ter damlacıkları oluşuyor ve boğazının çukurunda parlıyordu. Bilardo masasının üzerinden bir atış yapmak için eğildiğinde omzunun kesik ve belirgin hatlarını ön koluna kadar takip ettim.

O senin adamın değil.

Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla ayılttı.

Gece ikide Roxie's kapandı ve biz de sendeleyerek sedana ve bizi bekleyen şoföre doğru yürüdük. Weston ayakta zor duran Connor'a yardım etti. Arabaya doluştuk ve Connor'ın başı cama doğru eğildi.

Dönüş yolculuğu boyunca kimse konuşmadı. Ruby omzumda uyukladı ve Weston ön koltukta öne doğru baktı, bir kez bile arkasına bakmadı.

Drake'lere döndüğümüzde Connor'ı arabadan indirdik. Bir kolunu Weston'ın omuzlarına atarak tökezledi ve sallanarak yürüdü.

"Seni seviyorum," dedi Connor. "Evet, dostum. Yani, dostum, lanet olası Ordu..."

"Biliyorum," dedi Weston, kendi gözleri de yaşarmıştı. " ama. Neredeyse Orada."

Connor'ın odasına vardık, onunla paylaşacağımız odaya. Ruby parmaklarını öptü ve yanağıma bastırdı. "İyi geceler arkadaşlar. Yaklaşık üç saat sonra görüşürüz." Dengede durmak için elini uzatarak koridordan odasına doğru yürümeye başladı. "Yemin ederim, kahve olsa iyi olur..."

Weston ve ben Connor'ı odasına sürükledik ve yatağa yatırdık. Ağzı açık kaldı ve neredeyse anında ıslak bir şekilde horladı.

Weston Connor'ın ayakkabılarını çıkardı ve sonra konuşmadan dışarı çıktı.

Kapıyı kapattım ve onu süitin küçük oturma alanına kadar takip edip küçük kanepeye uzandım. Kısa bir sessizlik oldu. Kutlamalar sona ermişti. Kalbim göğsümde çınlıyordu, korkunun sabit bir metronomu. Her geçen saniye Connor ve Weston'ı yarına daha da yaklaştırıyordu.

"Sence sabah iyi olacak mı?" diye sordum. "Çok içti. Aslında bütün gün."

"Tekrar içebilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekecek," dedi Weston. "Çölde kuruyup gidecek."

"Onun için korkuyorum," dedim kanepede bacaklarımı altına çekerek.

"Ona göz kulak olacağım," dedi Weston. "Söz verdim."

"Peki sana kim göz kulak oluyor?"

"Connor," dedi. "Müfreze. Kendim. Ben iyi olacağım."

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde bana baktığını görmek için ona baktım. Mavi-yeşil gözleri yumuşacıktı. Her zaman acımasız bir çizgi olan ağzı şimdi hafifçe ayrılmıştı. Dudakları...

Tanrım, neden dudaklarına bakıyorum?

"Ben de senin için korkuyorum." Sesim kanımın çarpıntısının altında cılız . Bakışlarımı kaçırdım ama o konuştuğunda gözlerim tekrar ona kaydı.

"Öyle mi? Benim için korkuyor musun?"

Sesindeki kırılganlık titremesi kalbimi parçaladı. Sonra tavrı tekrar sertleşti ve başını salladı. "Olma."

"İkiniz için nasıl endişelenmem?"

"İyi olacağız." Kuru bir kahkaha attı ve kalçasını kanepenin kenarına yaslayıp kollarını kavuşturdu. "Connor iyi olmaktan da öte olacak. Tılsımlı bir hayat yaşıyor. Diğer çocuklar ona tutkal gibi yapışacak, böylece şansı onlara da bulaşacak."

"Acaba bana yazacak zamanı olacak mı?"

"Yazmasını istiyor musun?"

Başımı salladım. "Ona yakın kalmak için mektuplarına ihtiyacım var. Birlikte olduğumuzda, o aynı değil. Onun sözlerinden aldığım hissi ondan alamıyorum. O elektriği hissetmiyorum."

Yine de şimdi hissettim. Ve bir metre geliyordu. Weston'ın etrafındaki hava her zaman elektrikliydi. İnsanları uzak tutan, dikenli dili ve asitli zekâsıyla beslenen, çatırdayan bir güç alanı. Eğer ona dokunmak için uzansaydım, hiç şüphesiz şok olurdum. Cehennem gibi acırdı.

Ama denemek istiyorum.

Bu düşünce beni derinden sarstı. Neden? Bu neden oluyordu? Neden yanaklarım kızarmış ve kalbim küt küt atıyordu? Alkolden kaynaklanan düşüncelerimi başka bir yere, Weston'dan başka bir yere gitmeye zorlamaya çalıştım.

"Bana öyle bakmayı kes," diye tersledi Weston.

Gözlerimi kırıştırdığımda kanepenin kenarından bana ters ters baktığını gördüm. Destek için bir yastığa tutundum.

"Özür dilerim, de biraz sarhoşum."

"Ben gidiyorum," dedi Weston. "İyi geceler." Kapıya doğru yürüdü ama sonra eli kapı kolunda dondu kaldı. "Connor, yola çıkmadan önce seni son bir kez becermediği için aptalın teki" derken sırtı bana dönüktü.

Ses tonu ve kullandığı dil gözlerimi kamaştırdı. Weston arkasını döndü ve yoğun bakışları beni kanepeye yapıştırdı. İçimde bir elektrik sarsıntısı daha oluştu. Tekilaya bulanmış, her biri bir öncekinden daha hararetli düşünce ve duygu karmaşasında kelimeler için savaştım.

"Bu çok kaba," demeyi başardım. "Benimle kavga etmeye mi çalışıyorsun? Şu anda mı?"

"Hayır, sadece dürüst oluyorum," dedi Weston. "Senin gibi bir kızım olsaydı ve bir gece önce bayılsaydım aylarca ayrı kalır mıydık? Belki daha uzun? Her gece ranzamda ya da tuvalette otuz bir çekerken kendime lanet ederdim. Son bir kez daha neler yaşayabileceğimi düşünürdüm."

"Bunu neden söylüyorsun...?"

Zihnimi bir görüntü doldururken kelimelerim kayboldu: Weston gözleri kapalı, yumruğu kendi etrafında kıvrılmış. Beni düşünerek sertçe okşuyordu. Kafasında benim yüzüm. Ağzında benim adım. Benim için geliyor.

Yavaşça, bir kedi gibi kanepeye doğru yürüdü. Ellerini iki yanındaki minderlerin üzerine koydu. Bakışları yüzümde gezindi ve ağzımın üzerinde oyalandı.

"Sarhoşum," dedi Weston, gözleri her zamanki gibi berrak ve keskin olsa da, mavi-yeşil okyanusun ardında kimsenin göremediği bir ateş yanıyordu... tabii ona benim kadar yaklaşmadıkları sürece.

Başımı salladım, dudaklarım aralandı. "Ben de," dedim.

"Gitmelisin." "Gideceğim," dedi. "Bana hoşça kal de, Sonbahar."

"Güle güle Weston."

Yarım kalp atışı boyunca o anın içinde oyalandık, sonra aynı bozduk. Onu gömleğinin yakalarından kavradım ve kendime çektim. Elleri başımın arkasına ve saçlarıma dolandı.

Ve öpüştük.

Sert. Acımasız.

Weston'ı öptüm.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şey içimi parçaladı. Kelimeler, düşünceler ve duygularla ağırlaşan bir sıcaklık. Hepsi söylenmemişti. Hepsi Weston'ın ağzındaydı. Onun tadını alabiliyordum. Alt dudağını ısırdım. Üst dudağını yaladım. Dilini emdim. Aldıkça alıyordum ama doyamıyordum. Tüm bu süre boyunca benden beslendi, avını bekleyen bir aslan gibi çılgına dönmüştü.

Ne oluyor?

Kanepede yanlara ve geriye doğru düşüyordum ve Weston üzerime kayıyordu, tüm zayıf, sert ağırlığı bana karşı. Ağzı benimkine çarptı, açıldı ve öpücüğümü aldı -dilin lezzetli bir hareketiyle ağzımdan aldı. Talepkârdı. Neredeyse zalimce. Yine de o vahşi öpücüğün altında bedenim su gibi gevşedi. O sert ve boyun eğmez bir şekilde üzerime uzanırken ben onun kollarında eridim.

Tanrım, biz ne yapıyoruz...?

Cevap Weston'ın öpücüğünün saldırısını kırdı, hırıltılı nefeslerimiz arasında yükseldi ve fısıldadı: *Sonunda*

Bu.

Şimd

i.

Sonunda.

Kolları kaydı, beni çok yakın tuttu - olabildiğince yakın.

-Bu sırada ağzı benimkinin üzerinde amansız bir arzuyla çalışıyordu. Sanki hayatının yarışını koşuyormuş gibi nefes almak için hiç ara vermiyordu.

Sonunda.

Kollarım boynuna dolandı, parmaklarım önce saçlarına, sonra sırtına kaydı. Gömleğinin altındaki kasları zayıf ve sertti. Tenini istiyordum. Sıcaklık istiyordum. Onun her şeyini istiyordum.

Sonunda.

Onu öpmek bilmediğim bir şeyin tamamlanmasıydı. başladı.

Weston'ın elleri yanlarımda geziniyor, beni keşfediyor, bana dokunuyor ilk kez bu kadar yakından. Başparmakları göğüslerimin kıvrımlarına değdi ve inledi. Nefes almak için ara verdi ve alnını benimkine bastırdı.

"Weston," diye fısıldadım dudaklarına.

Beni tekrar öptü, sanki dilinin her hareketiyle, dişlerinin her ısırığıyla tereddütlerimizi silebilirmiş gibi. Bir başka ateşli arzu dalgası içimden geçerken gözlerim kapandı ve beni itiraz edemeyecek, sesimi ya da vicdanımı bulamayacak kadar güçsüz bıraktı.

Ağzı boynumdan aşağı inerken, elleri göğüslerimi avuçlamak için vücudumdan yukarı kaydı. Uzun parmakları elbisemin üst düğmelerini çözdü ama çok yavaştı.

"Yırt onu," diye fısıldadım.

Düğmeler yere çarptı. Sutyenim önden sıkıca tutturulmuştu ve Weston bir kalp atışı içinde onu da çözdü. Üzerimde geziniyor, gözleri beni içine çekiyordu. Hayatımda hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Ona doğru uzandım, başını tenime doğru indirdim. Elleri her iki göğsümü de kaplayıp ağzı bir meme ucuna gittiğinde inledim. Sırtım, ellerini doldurmak için kanepeye doğru eğildi. Bu hareket kalçalarımızı sert bir sürtünmeyle bir araya getirdi. Kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu hissettim, elbisemin yumuşak malzemesine karşı ağır ve kalındı. Başka bir sürtünme. Ve bir tane daha.

Weston, ağzı tekrar benimkine çarptığında küçük bir homurtu çıkardı. Bedenlerimiz tekrar tekrar birbirlerine uzanıp geri çekildi. Sanki zaten içimdeymiş gibi hareket ediyordu.

Sonunda.

Bir elini vücudumdan aşağı, kalçama doğru kaydırды ve beni kendine daha sıkı çekti. Bir bacağımlı beline dolayıp onu sıkıca kavradığımda elbisem düştü.

"Sonbahar," diye hırladı ağzımın içine. "Tanrım..."

Ellerim gömleğinin altında geziniyor, her ince, mükemmel bilenmiş kasını hissediyordu. Tüm kenarları ve keskin hatları. Eğitim kampından sonra bir gram bile yağ kalmamıştı. Sadece sert sinirler, kemik ve kas. Ateşli hayal gücüm onun pistteki vücudunu, terden kayganlaşmış vücudunu, engellerin üzerinden atlamak için gerilmeden önce uzun bacaklarını bir bulanıklık olarak hatırladı. Bronz bir güneşin altında mükemmel erkeksi zarafet ve çeviklik.

O bedenın üzerimde çıplak olması nasıl bir şey olurdu? O kaslar bulanıklaşır ve benim için gerilir? İtmek. Güzel Weston, terden sıırıslıkam ve sert, içime giriyor.

Sonunda.

Ellerim önce kotunun düğmesini, sonra da fermuarını çekiştiriyordu. Kendi eli kalçalarımın arasındaydı. Beni buluyor ve onun için ne kadar ıslak olduğumu hissediyordu.

"Siktir, Autumn, bekle... Tanrım, bekle..."

Weston bir an üzerimde durdu, yüzünü buruşturarak güzel yüz hatlarını buruşturdu. Sonra ayağa kalktı, küçük, sinirli bir daire çizdi, nefesi zor geliyordu.

Ani yokluğu en soğuk duştan bile daha soğuktu. Yüzüme içgüdüsel bir tokat gibi indi. Sanki sıcak, karanlık bir mağaraya dalmışım da şimdi gerçekliğin çıplak ışığına itilmişim gibi nefesimi içime çektim ve doğruldum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Dağınık saçlarımın arasından yırtık elbiseme ve çıplak göğüslerime baktım. "Biz ne yaptık? Ben ne yaptım?"

Hile yaptın. Yaptığın şey buydu.

"Sen değil," dedi Weston karanlık bir sesle. Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ben. Bunu ben yaptım. Lanet olsun. Özür dilerim. Sarhoşum..."

Tekila hâlâ kanımda yüzüyordu ama yaptığım şey için onu suçlayabileceğim kadar değil. Ve onun sarhoş olmadığını çok iyi biliyordum. Birbirimize bakarken gözleri net ve keskindi.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedim yırtık elbisemi çekiştirerek. "Nefret ettiğim şeye dönüştüm. Asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yaptım." Bakışlarımı Weston'a doğru kaldırdım. "Neden...?"

"Neden?" diye sordu. Bariyerin tekrar yükseldiğini görebiliyordum. Bütün dikenli sarmaşıklar etrafını sarmıştı. Geçilmezdi. Yine de onu aşmıştım. Ve sokulmak yerine...

Hayatımda hiç öpülmediğim kadar iyi öpüldüm.

"Çünkü ben bencilim, işte bu yüzden," dedi Weston. "Benim olmayanı almak. Hepsi benim hatam."

"Hayır," dedim derin bir nefes daha alarak. "Bu da bana ait. Sorumluluğu üstlenmek zorundayım. Bu benim de hatam. Sanırım kendimi..."

"Yalnızdım," dedi. "Yalnızdın. Connor vedalaşma arifesinde sarhoş bir halde sızdı ve ona söylemek istediğin her şeyi -tüm endişeni ve sevgini- koyacak yerin yoktu. Bu yüzden bana verdin."

"Vedalaşmanın arifesinde," diye mırıldandım.

Şiirsel kelime seçimi.

Connor'a dile getirdiğim şüpheler tekila sersemliğimin içinde yüzüyor ve daha güçlü bir şekilde kırılıyordu. Alkol benim doğruluk serumumdu. Weston'a da söylemiştim.

Weston...?

Masa başında yazı yazarkenki görüntüsü yine hızla gözümün önüne geldi. Ama bu sefer kalemi bıraktı, ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü...

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Tanrım... Neler oluyor? Ve Connor..."

Connor yan odadaydı, on beş adım ötede ve habersizdi. Tıpkı benim Mark hakkında düşündüğüm gibi.

Weston'a baktım. "Onu aldattım. İşin bu. Tek gerçek..."

"Evet, ben de onu aldattım," diye tükürdü Weston. "Ben onun en iyi arkadaşıyım. Ona ihanet ettim. Çünkü çok bencilim ve kendimi durduramıyorum..."

"Duramıyorum, ne?"

Mavi-yeşil gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı ve okyanus derinliklerinde yüzen cevabı gördüm.

Seni istiyorum.

Bir süre sonra, "Sarhoşum ve gemiye binmeye korkuyorum," dedi. "Bu yüzden oldu. Ona söylemek zorunda değiliz. Bu onu sadece incitir. O..." Weston başını salladı, öfkesi ve kendinden iğrenmesi aşikârdı. "Şu anda buna ihtiyacı yok ya da bunu hak etmiyor. Bu benim hatam."

"Ben de seni öptüm-"

"Benim hatamdı, yanlıştı ve özür dilerim. Böyle bir şey olmayacak. tekrar."

"Weston..."

"Bir daha olmayacak," dedi ve sesi son hecede çatladı, bir arkadaşa ihanet etmenin pişmanlığından daha derin bir şeyi açığa çıkardı. Beni iliklerime kadar korkutan son bir şey.

İçimde binlerce soru ve duygu kabarıyor, ona duyduğum şaşkın ve ateşli arzuyla karışıyordu. Ama bariyer kalkmıştı. Şimdi dikenli tel. Ve tellerin arkasında, o boyun eğmiyordu. Bir buz heykeli. Güzel, ama kımıldamaz. Değişmez.

Sarsılan saygınlığımı topladım. "Haklısın," dedim. "Bu bir daha olmayacak. Ama bununla nasıl başa çıkacağımı söylemek size düşmez. Connor'a söylemem gerek-"

"Ona ne söyleyeceksin? Sarhoşken bir hata yaptığımızı mı? Hayatındaki tek parlak nokta sönmüşken savaşa gitmesine izin veremeyiz."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Neden , bir parlak nokta?"

"Sen," dedi Weston. "Onu mutlu ediyorsun. Onu gururlandırıyorsun ailesinden sadece bok yediği zaman."

Connor'ın Şükran Günü'nde onun yanında olduğum için ne kadar gurur duyduğunu hatırlayarak kanepeye yaslandım.

"Bunu ondan alamayız," dedi Weston. "Parmağı tetikteyken ve ölüm kalım kararları verirken olmaz. Bir tereddüt, bir saniye kendinden şüphe ve her şey biter."

Bana doğru ilerledi ve nabzım hızlandı. Elini kaldırdı ve suçluluk duygusu damarlarımda dolaşırken bile tenim onun dokunuşunu beklerken karıncalandı.

"Bu gece olanlar benim hatamdı," dedi. "Her şey benim hatamdı. Hepsi benim suçum. Connor'ın değil. Benim hatalarım yüzünden onu cezalandırma."

"*Hata* mı?" Dedim ki. "Ben-"

Elini yanağıma koyarak beni susturdu ve o zaman bile vücudum onun dokunuşuna karşılık verdi ve daha fazlası için acı çekti.

"Misafir odasını alabilirsin," dedi Wes, sesi artık daha yumuşaktı, kenarları yıpranmıştı. Gözleri acıyla dolmuştu. "Ben buradaki kanepede uyuyacağım."

Bir an daha ona baktım, keşke bir damla bile alkol içmeseydim diye hayıflandım.

Benim doğruluk serumum.

Sağlıklı düşünemiyordum ve yapılacak tek şey gitmekti. Titreyen bacaklarımda üzerinde kalkıp uyurgezer gibi kapıya doğru yürüdüm ve Weston kapıyı benim için açtı.

"İyi geceler Weston," dedim.

"İyi geceler, Autumn."

Koridora adım attım ve o da kapıyı arkamdan kapattı. Karanlık ve sessiz evde el yordamıyla misafir odasına ve büyük boş yatağa doğru ilerledim. Gözyaşlarım çoktan akmaya başlamıştı. Connor'la ilişkimiz ne kadar sarsıntılı, inişli çıkışlı ve kafa karıştırıcı olursa olsun, ben onun kız arkadaşığıydım. Ve onu aldatmıştım. Görevlendirilmesinin arifesinde Connor'a ihanet ettim.

Vedalaşma arifesi.

Utanç beni kadar kamçladı. Mark'tan daha iyi değildim. Ve henüz...

"Yanlış değildi," diye fısıldadım yastığa karşı.

Daha doğrusu, yanlış olabilirdi ama tamamen doğal hissettirdi.

Kaçınılmazdı. Sanki aylardır Weston'ı bekliyormuşum gibi.

Sonunda.

Onu öpmek Connor'ı aldatmaktı ama gibi hissettirmiyordu.

Tamamlanmış gibi hissettim.

neler oluyor? Üçümüz arasında mı?

Ama sormak için çok geçti.

Şafağın gri ışığında vedalaştık. Kendimi halsiz ve yavaş hissediyordum; dün gece içtiklerim bir sis gibi üzerimdeydi ve Weston'la yaptıklarım hem yanlış hem de mükemmel bir rüya gibi geliyordu. Bir yanım utanç içinde verandadan kaçmak isterken, diğer yanım daha fazla uyumak için geri dönmek istiyordu.

Weston'ın annesi yüksek sesle ağladı. Connor'ın annesi gözyaşlarını bileğinin arkasına bastırdı. Paul Weston'ın elini sıktı ve Weston onu kucaklamak için kendine çektiğinde gözle görülür bir şekilde şok oldu. Birbirlerinin omuzlarını tokatladılar, sonra bir süre durdular. Weston geri çekildi ve Paul'e bir şeyler söyledi. Paul başını salladı, yüz ifadesi asıktı ama Weston ısrarcıydı. Sonunda Paul başını salladı ve sanki bir anlaşmaya varmışlar gibi el sıkıştılar.

"Söz veriyorum," dedi Paul.

Connor bana sarıldı ve ben Weston'ın varlığını hissedeceğinden emin olduğum için dehşete düştüm. Beni öpmek için eğildiğinde, utanç

derimi yaktı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadım.

"Yapacağım," dedi saçlarıma doğru.

Ruby sırayla önce Connor'a sonra da Weston'a sarıldı. Yanağını okşadı.

"Terbiyeli ol." Sırıttı. "Hayır, sözümü geri alıyorum. Ver onlara Cehennem."

Belli belirsiz gülümsedi. ". "

Sonra sadece Weston ve ben kaldık. Herkes iki arkadaşı izliyordu. veda et.

Yavaşça kucağına doğru ilerledim ve kollarımı etrafına doladım.

Boyun.

"Ona iyi bak," dedim, sesim çatallaşarak. "Ve sen. Kendine iyi bak senin."

Ve bana geri dön.

"Yapacağım," dedi. Geri çekildiğinde, gözleri mavi-yeşil bir acı ve pişmanlık okyanusunda boğuluyordu.

Ordu minibüsü geldiğinde kalbim kırılmadı, ortadan ikiye ayrıldı. Özensiz, pürüzlü kenarları olan vahşi bir yırtık. Tanımlanmış sınırlar yoktu, hangi parçanın hangi adama ait olduğunu gösteren bölge çizgileri yoktu.

Weston'ın öpücükleri hâlâ şişmiş dudaklarımı yakıyordu ve ben onu istiyordum. Connor'ın mektuplarını ve Weston'ın konuşmalarını istiyordum. Connor'ın şiirlerini ve Weston'ın kanımı tutuşturan elektriğini istiyordum.

Askeri minibüs sevdiğim adamlarla birlikte uzaklaşırken, "Bana geri dön," diye fısıldadım.

PART VI
Al-Qai, Syria
June

CHAPTER *Thirty-Two*

Weston

"Bir şeyler olacaktı gibi hisseden başka kimse var mı?" Bradbury burun kıvrarak alçak sesle konuştu. "Hayır mı? Sadece ben mi? Devam edin."

Taş yapıdan geriye kalanların üzerine çökmüştük. Bu köy biz onu bulmadan çok önce bombalanmış, sakinleri çoktan gitmiş, mülteci olarak Türkiye'ye kaçmıştı. Buraya köy için değil, köyden çıkıp Al-Rai'ye giden yol için gelmiştik. Halep ve kuzeybatı Suriye'deki rejim güçlerinden bir kaçış yolu. Bu mülteci hattını kesmek istiyorlardı. Bizim tek bir görevimiz vardı: yolu açık tutmak.

Connor yanıma oturdu, sırtımız duvara dönüktü. Bradbury ve Erickson köşede çömelmişlerdi. Kum grisi kamuflajlarımızın içinde hepimiz lekeli, kanlı ve terliydik. Savaş gerçekten de büyük bir eşitleyiciydi ve acemi kampındaki düşmanlık çoktan unutulmuştu. Erickson, Bradbury ve ben kardeşten daha yakındık. Burada, amansız güneşin ve bitmek bilmeyen stresin altında, Amherst Pisliği değildim. Ben Buz Adam'dım, çünkü hiçbir şey beni sarsamazdı. Nasıl sarsabilirdi ki? Kendi kaderini bilen bir adamın korkacak hiçbir şeyi kalmaz.

Connor ve bana gelince... Ne olduğumuzu açıklayacak bir kelime yoktu. Kardeşten öte bir şey. Moleküler düzeyde birbirimize bağlıydık. Ve aklımdaki tek görev Connor'ın buradan canlı çıkmasını sağlamaktı.

Bu görevde takım lideriydim ve Connor, Jagger ve Erickson benim komutam altındaydı. Teğmen Jeffries takımımızın diğer yarısının takım lideriydi ama ben sahada "ateş altında örnek liderlik becerilerim" nedeniyle onbaşılığa terfi ettirilmiştim.

Tercümesi: Tüm duyguları dokunamayacağım kadar derine gömdüm, beni kesin ve soğukkanlı bıraktı. Gördüğümüz dehşetler, öldürdüğümüz adamlar... Hepsini bastırdım ya da *bademcik gibi* kesip attım. Amherst Pisliği olmuşum. Şimdi Buz Adam'dım. Soğuk. Sert. Duygusuz.

Jeffries hala benden üstündü ve emir vermeyi severdi. Ben de ona izin verdim. Adamlarımı güvende tutmak için olmadıkça emir vermek bana göre değildi. Sokağın diğer tarafından bize 'ilerleyin' işareti verdi. Köy düz ve geniş bir ovanın kenarındaydı. Önümüzdeki arazi, dağ eteklerine doğru uzanan büyük kayalarla kaplıydı. İstihbarat bize yolun açık olduğunu söylemişti ama bu üç gün önceydi.

On iki kişi, teçhizatımızın elverdiği ölçüde sessizce ilerlerken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sürü halinde köydeki son yapıya doğru ilerledik ve onu emniyete almaya çalıştık. Jeffries'in emriyle Bradbury, Mendez ve Milton daha ileriye doğru ilerlediler ve çatısız yapının kırık duvarlarının üzerinden baktılar.

Erickson dişlerinin arasından tıslama sesi çıkardı. Bir yumruk kaldırdım. Adamlarım dondu kaldı.

İleride, düşmanlar kırmızı-kahverengi kayaların arkasına çömelmişlerdi ve bir RPG füzesinin yakıcı sesi havayı yırtıyordu.

"yat! Yere yat! Yere yatın!" Kulaklıklarımıza bağurdım. Connor itaat etmedi ve patlamanın olduğu yere doğru koştu.

"Siktir," diye mırıldandım.

Daha küçük bir evden geriye kalanların arkasına daldım, sonra silahımı duvardan geriye kalanların sivri kenarına doğrulttum. Müfrezemiz dağılmıştı ama vurulduğumuzu biliyordum.

"Connor, seni pislik..."

Kum, toz ve dumandan oluşan sisin içinden onu görebiliyordum. Bradbury'yi yakalamıştı ve yeleşinden tutmuş bana doğru sürüklüyordu. Bradbury'yi duvarın arkasına sürüklemesine yardım edebileceğim kadar yaklaşıp kadar başının üzerine bastırıcı ateş açtım.

Connor, Bradbury'nin sırtını göğsüne bitkin bir halde kıcının üzerine düştü.

"Sanırım öldü," dedi Connor, sesi titriyordu ve alçaktı. "Bence Bradbury öldü, dostum."

"Sana yerde kalmanı emretmişim," dedim.

Silahlar ateşlendi ve erkek sesleri yükseldi. Çömeldiğim yerden kalktım, duvarın üzerinden nişan aldım ve önümüzdeki yola spreyci sıktım. Hızlıca baktım

Bradbury'ye, sonra hedeflerime dönüp M4'ümün tetiğini sakın ve sabit bir şekilde sıktım.

"Evet, o öldü," dedim.

Ölü bir beden filmlerdeki gibi değildir. Stephen King'in "*Ceset*" adlı öyküsünde anlattığı gibi. Uyumuyor. Bilinçsiz değil. Ölü. Gözler her zaman mükemmel bir şekilde boşluğa bakmaz, sanki kişi gözleri açık uyuyakalmış gibi.

Bradbury'nin gözleri hafifçe kısılmıştı ve beyazları görünüyordu. Kurşunun miğferinin hemen altına isabet ettiği yerden yanağına kan damlıyordu.

"Siktir," diye fısıldadı Connor. "Siktir, siktir, ."

"Sakin ol," dedim. "Ve *yerde* kal."

Silah sesleri, öfkeli bağırışlar ve havlayan emirler boğucu, bunaltıcı sıcaklığın altında sessizleşmişti. Beyaz ve ten rengi giysili bir düşman önümdeki arazide bir kayadan diğerine doğru ilerledi. Tetiğe bastım ve yere düştü.

O bir insandı.

Kaç adam öldürmüş olursam olayım -şimdiye kadar altı- aklıma hep şu düşünce geliyordu. Eğer şansı olsaydı o adam beni öldürürdü. Onu indirdiğimde aktif olarak adamlarımı öldürmeye *çalışıyordu*. Bradbury'yi öldüren de o olabilirdi.

Yine de bir insandı.

Bu düşünce her zaman bir cinayeti takip eder. Şimdiye kadar altı kez. Düşünce ortaya çıkmayı bırakırsa, başımın şu anda olduğundan daha fazla belaya girebileceğini düşündüm.

Birkaç gergin dakika sonra 5^{inci} Alay doğudan katıldı ve çatışma sona erdi.

Silahımı indirdim, omuzladım ve Connor'ı ittim. "Bırak onu dostum. O gitti."

Connor başını salladı ve Bradbury'ye daha sıkı sarıldı, çenesi kenetlendi, dudakları aşağı doğru bastırıldı ve sıkıca çekildi.

"Bir karısı var," dedi Connor. "Bunu biliyor muydun? Ve üç aylık bir kız çocuğu."

"Hayır, bilmiyordum," dedim ve mataramdan bir yudum su aldım. Adamlar kardeşlerim gibi olabilirdi ama konuştukları ve sırlarını paylaştıkları kişi Connor'dı.

Beşinci bölükten bir sıhhiye eri Connor'ın parmaklarını Bradbury'nin zırhından çıkardı ve cesedi uzaklaştırdı. Bir battaniye ile örttüler.

Helikopterin cesedi çıkarması için güvenli.

Connor bana baktı, gözlerinde parlak ve cam gibi bir korku vardı.

Bir dahaki sefere bizden biri olabilir, dedi.

Sen değil, ben cevapladım. Sen eve gidiyorsun.

Yanmış köyü kampımız haline getirdik. Güney tarafında ilk devriyeyi ben aldım, sonra bir iki saat uyumaya çalıştım. Siper almak için duvara dayanmış olan Connor'ın yanına uzandım.

Sırt çantam hâlâ sırtımdayken dümdüz, ya da olabildiğince dümdüz uzandım. Suriye'deki gökyüzü, şehir ışıklarının yıldızların parlaklığını azalttığı Boston'da gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Amherst'te bile tepemde uzanan, inanılmaz genişlikte, siyah ama elmaslarla dolu gölgelikte hiçbir şey yoktu. Autumn'un Nebraska'da hiç böyle bir gökyüzü görüp görmediğini merak ettim.

Görmesini umuyordum. Bir gün böyle bir şey görmesini umdum. Keşke bunu ona verebilseydim.

Onun için yıldızları yerle bir ederdim.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı. Zırhımın altında sakladığım küçük, kirden kirlenmiş not defteri ve kalemi aradım ve kaçmadan önce kelimeleri yazdım. Aylardır yazdığım Bağlılık Nesnesi şiiri değildi bu. Bu yeni bir şeydi. Acınası bir özlemde doğmayan bir şey. Bağlılığı nesneleştirmeyen.

Sadece aşk.

Uyudum ve rüya tekrar geldi.

Pistte sıraya girdim. Boğucu çöl sıcağı yerine tenimde serin bir esinti vardı. Amherst şortumu ve koşu atletimi giymiştim. Sağımdaki kulvarda Autumn, veda partimizin olduğu geceden kalma mor elbisesini giymişti. Elbiseyi yırtıp açtığımda patlamış mısır gibi dağılan küçük beyaz düğmeleri vardı. Mantık ve gerçeklik geri gelmeden önce ona dokunabildiğim kadar dokunmak için çıldırıyordum.

Pistte yanımda duran Autumn'un düğmeleri düzgün iliklenmişti ama saçları hâlâ ellerimden dolayı dağınıktı. Dudakları öpücüklerimden dolayı kızarmış ve şişmişti. Gözleri karanlıktı ve arzudan büyümüştü.

Sol tarafımda Connor, sanki dünyasında hiçbir şey ters gitmiyormuş gibi mega-watt gülümsemesini parlattı. Onun ötesinde annem, Paul, kız kardeşlerim ve Drake'ler yerlerini aldılar. En dış şeritte Bradbury yüzüstü yere uzanmıştı.

Uyumuyorum.

Bilinçsiz değil.

Öldü.

Set için çağrı geldi. Çömeldik.

Silah patladı ve sanki kocaman bir el beni dümdüz etmiş gibi piste çakıldım. Hiç acı hissetmedim. Benden kaçan sevdiklerime kolumu uzatmak dışında hareket edemiyordum.

Ve sonra karanlık.

Bir solukla uyandım, sonra garip bir sakinlik geldi üzerime, derin bir acı ve pişmanlıkla birlikte. İnsanlarımı özlemenin acısı. Rahatsız edici rüyanın onları bir daha göreceğim son rüya olmasından duyduğum pişmanlık.

eve dönmeyeceğim.

Ranzamın altına uzandım ve not defterini çıkardım. O gece erken saatlerde başladığım şiirin geri kalanı bir anda aklıma geldi. Durmadan ya da tereddüt etmeden yazdım, kalemim sayfanın üzerinde uçtu, kalçamı masa olarak kullandım. Kelimeler artık elmas zihnimin arkasına saklanmıyordu. Düşünce yok, sadece saf duygular. Autumn için hissettiğim her şey kalpten ele geçiyordu. Gözyaşları bir ya da iki kelimeyi lekeledi ama onları okunmaz hale getirmedi. İçlerine sızmalarına izin verdim.

Sayfanın en altına geldim. İmza bekleyen boş alana. Kalemim havada asılı kaldı, yere dokundu ve geri çekti.

Connor, Autumn'un kalbinin sahibi olduğumu söyledi. O beni seviyordu, ruhumu.

Ve eve dönmeyeceğim. Ona

verebileceğim tek şey bu. Al

bunu. Bu senin de sevgin.

Onu sevdim. Sevmekten korkan çatlak, kararmış kalbim Autumn Caldwell'i sevdi. Ruhum ona asla yüksek sesle söyleyemeyeceğim sözleri söyledi.

Kalemin ucu yere değdi ve adımı yazdım. Benim adımlı. Weston. Çünkü bana hep böyle seslenirdi. Sadece. Öldüğüm güne kadar onun Weston'ıydım. Belki de bu gün.

İlk bomba düştüğünde adımın 'n'sini henüz bitirmiştım.

Sarsıntı yeryüzünü sarstı ve aşağıya enkaz yağmasına neden oldu. Arkadaki biri acı içinde çığlık attı. Erickson mıydı? Kağıdı cebime, zırhımın altına tikiştirdim ve silahımı aldım. Kulaklığım konuşmalarla doluydu.

"Gelen düşmanlar, yarım klik güneyde."

"Anlaşıldı. kuzeye doğru giden mülteciler var." "Rejim değil, hacılar."

"Siktir."

"Hadi, hadi, hadi!"

Connor ayağa fırladı ve biz de gözlerimizi güneyden gelen patlamalara karşı koruduk. İletişim subayımız Jagger telsizinden acil hava saldırısı yardımı için bağırdı.

"Kuzeydeki saldırı bir şaşırtmacaydı," diye mırıldandım, Connor'la birlikte bir moloz yığınının arkasında siper alarak. "Arkamıza hiç bakmadık."

"Mülteci dediler," dedi Connor, yüzü asıktı, alametifarikası olan gülümsemesinden eser yoktu. Umarım buradan çıktığında o gülümsemeyi tekrar bulurdu.

Kurşunlar havayı yırtıyor, patlayan sıva parçaları et ve kemiği parçalıyordu. Güneş doğu ufkunu aştığında, silah sesleri havayı yararken panik içinde koşuşturan yaşlı erkekler, kadınlar ve çocuklardan oluşan yorgun bir mülteci katarı ortaya çıktı. Güneyden kaçmışlardı ve şimdi araziye daha iyi bilen düşman onları biçiyordu.

"Şerefsizler onları siper olarak kullanıyor," diye mırıldandım. Nişan almaya başladım ve Connor'ın yanımda olmadığını fark ettim.

"Connor? *Connor!*"

Sonra ağlama sesi
duydum.

Her nasılsa, havlayan emirler, silah sesleri ve patlayan molozların altında bir çocuğun ağladığını duydum. Aramıza sığınan mültecilerin kargaşasında küçük bir çocuk ayrı duruyordu. Kaosun içinde hareketsiz, ölü annesinin cesedinin başında ağlıyordu.

Connor ona doğru koşuyordu. Yanmış bir bina kabuğunun arkasına çömelmiş bir grup saldırganı görmedi. Ama ben gördüm.

"Siktir, hayır! *Connor, dur!*"

Peşinden koştum ve yanmış taşlardan oluşan yıkık bir duvarın arkasında saklanan isyancılara birkaç el ateş ettim. Ateş etmek beni çok yavaşlattı. Nefesimi koruyup *koşmam* gerekiyordu.

Hayatımın en önemli yarışı, elimde bir silahla beni . Teçhizatım binlerce kilo ağırlığındaydı. Sevdiğim herkes yarışıp kaybolurken beni dev bir el gibi piste yapıştıracaktı.

Ona asla ulaşamayacağım. Ona asla ulaşamayacağım. Kaybedeceğim.

Düşünceler, böğüren nefesimle birlikte kafamın içinde çarpıyordu. Connor açık alanda siper almadan, silah sesleri arasında koşuyordu. Ben de peşinden koştum, kurşunlar her yanımdan vızıldayarak geçiyordu.

İşte bu kadar. Geliyor.

Connor neredeyse çocuğa ulaşmıştı. Toz ve duman bulutları sokağı kahverengi bir sisle kaplamıştı. Girdaplar ve anaförler dalgalanıyordu. Bulutlar, vuruş yapmak üzere olan bir bowling oyuncusu gibi poz veren bir isyancıyı göstermek için ayrılıyordu. Kolunun sarkaç salınımıyla bir havan mermisinden yapılmış el bombası kirli havada ağır çekimde uçtu. Kayalık toprak üzerinde yuvarlandı ve zıpladı, rotası hedefinden hiç sapmadı.

Çocuk. Ve

Connor.

Sahip olduğum her şeyi bacaklarıma yönlendirdim ve onları daha önce hiç koşmadıkları kadar hızlı hareket etmeye zorladım. Bu hayat için bir yarıştı. Connor'ın hayatı. Onun hayatının yarısını koşuyordum.

Neredeyse varmışım. Connor'ın gözlerinin çocuğa sabitlendiğini ve doğru bir şey yapmaya kararlı olduğunu görebiliyordum. Ailesini ve kendisini gururlandıracak kahramanca ve iyi bir şey. Yaklaşan tehlikenin farkında değildi. Çocuğun çoktan kaybolduğunu anlamamıştı.

Bir defans oyuncusu gibi kamburlaştım, omuzlarımı indirdim ve koştum. Hızlıydım. Bu lanet yarışı kazanacaktım. Babamın arabası uzaklaştı ama bu sefer değil. Bu sefer onu yakalayacaktım.

Connor hâlâ koşuyordu, sol kolunu çocuğa uzattı ve ona "*Yere yat!*" diye bağırdı. *Yere yat!*

Neredeyse çocuğa ulaşmıştı ama ben daha hızlıydım. En hızlısı. Her zaman.

Ben kazandım. Kazandım amına koyayım.

Connor'ın üzerine atıldım, onu ayaklarından yere düşürdüm, el bombası patlarken ikimiz de havada uçuyorduk. Sarsıntı toz, toprak, şarapnel ve kandan oluşan bir krateri patlattı.

Havada uçtuğum tek bir an boyunca sadece kulaklarımın yanından geçen havanın sesini duydum. Kollarım Connor'ı sıkıca kavradı. Süzülüyorduk. *Uçuyorduk.*

Connor yere sertçe çarparak ilk inen oldu. Ben onun üzerine düştüğümde kasklarımız birbirine çarptı ve dünyanın tüm sesleri içeri doldu. Silah sesleri, patlamalar, bağırışlar ve çığlıklar. Kendi emdiğim nefesimin törpüsü. Connor kıpırdamadan altımda yatıyordu. Gözleri yarı açık, ağzı aralık, yüzü kan ve kir içindeydi. Sol kolundan kan akıyordu, dirsek ekleminden bir metal şarapnel parçası çıkmıştı.

"Connor?" Dedim, sesim yırtık pırtık, toz toprak içindeydi.

O öldü.

Sanki acımasız çöl sıcağı yerine sıfırın altında bir sıcaklıktaymışız gibi titreyen elimi yüzüne doğru uzattım.

Tanrım, hayır. Lütfen. Hayır, ölmüş olamaz. Böyle olmaması gerekiyordu.

Yanağına bir tokat attım. "Connor, dostum... .."

Etrafımızı taş yağmuruna tutan bir başka silah sesi. Connor'ın başını siper ederek onu korudum, uyanması ve ölmemesi için çığlık attım.

Acı, sırtımda bir dizi havai fişek gibi patladı. Vücut zırhımın altından kaydı ve kelimelerim boğuk bir şekilde boğuldu. Erimiş acı okları yan tarafımı, belimi ve kalçamı delip geçti. Titreyen bedenimde kemikler birbirine çarptı. Hiperventilasyona başladığımda nefesim kesildi.

Akılsız bir panik içinde kaçmaya çalıştım. Sürünerek uzaklaşmak ve Connor'ı da yanıma almak için -Tanrım, *nefes almıyordu- ama* hareket edemiyordum. Sürünemiyordum, ayakta duramıyordum, koşamıyordum. Arkamda uzanan bacaklarıma bakmak için başımı çevirdim. Kalçamın arkasındaki kurşun yarasından kan akıyordu.

Ama hiç acı yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Belimi saran acı uğultusunun altında hiçbir şey yoktu.

"Connor... Lütfen."

Görüşüm başladı. Çok karanlıktı. Acı azalıyor, uzaklaşıyor, yolda ilerliyor ve beni geride bırakıyordu.

Başımı Connor'ın göğsüne yasladım, gözlerim kapandı. Yıldızlar siyah hiçlikte süzülüyordu. Gülümsedim.

Hepsini sana verirdim, Autumn. Benim aşkım. Senin için.

Senin için yıldızları

indirir, ateşlerini

söndürürdüm.

elmas gibi

boynuna dola ve

nabızlarını izle

kalbinin atışına

Senin için

mum ışığını yakalayın

*içinde nefesimi ver
ona hayat
vermek için
Bir fısıltı,
"Aşkım
Böylece büyüyebilir
Parlak ve sıcak
Ve yak beni*

*Senin için
tuzlu okyanusları iç
derinliklerine kadar
Yutuldular
Ne kadar derin bu hayat
Bu aşk, senin için
Dibe dokunamam,
asla
dokunmayacağım.*

*Senin için
Taşlı toprağı
mayınlayın Zamanın
sırlarından
vazgeçene kadar
Taştaki çatlaklar
Dünyanın
kırıışıklıkları Yüzünü
yeni bir güne
çevirirken Ve bu
yüzden yaşamak
istiyorum Her birimi
seninle*

*Senin için,
kendim olurdum
Sonunda
Kendi tenimde
yaşardım ve
kelimelerimi kendi
sesimle solurdum*

*Aksanlı
Asla durmayacak bir
arabaya seslenen bir
çocuğun
Ve solan yankıda Gerçeğimden
başka bir şey kalmadı
Bu senin aşkın*

*Seni iki elim arkamda bağlı
sevdim Kalem ve mürekkeple
bağlı
Kağıt ve kelimeler
Bu ana kadar başkasının adıyla
mühürlenmiş
İçinde bir insandan
başka bir şey olmadığım
bir kadını seven.
Söyleyecek bir şey kalmadı.
Tüm kalbimle
senin için*

Kitap l'in sonu

SNEAK Peek

Güzel Kalpler Düeti kitap II, *Çok Yaşa Güzel Kalpler*
çok yakında...

Önsöz

Connor

Ciğerlerim havayı emerek bilincimi ve kaosu bana geri getirdi. Ve acıyı. Tonlarca acı.

Sanki suyun altındaymışım gibi görüşüm bulanıklaşmıştı. Hareket edemiyordum, vücudum göğsümdeki ağır bir şey tarafından sıkıştırılmıştı; o ilk sığ nefesleri zorlukla . Silah sesleri, bağırışlar ve havan topu atışları kulaklarımdaki çınlamadan uzak geliyordu. Sol kolum derin, bıçak gibi bir acıyla ağırlaşmıştı.

Gözlerimi kırptırdım, kendimi odaklanmaya ve beni aşağıya doğru bastıran çapanın Wes olduğunu fark ettim.

Yüzüstü üzerimde yatıyordu, kaskı göğsümdeydi, kıpırdamıyordu. Gözlerini göremiyordum, kaskı onu gizliyordu. Ölü mü diri mi bilmiyordum.

Yaşıyor. Hayatta olmak zorunda.

Daha önce hiç bilmediğim bir dehşet, adrenalini de beraberinde getirerek içime işledi.

"Wes," diye . "Wes!"

Bakışlarım her taradı, değerlendirdim. Altındaki kuma sızan kan damarlarımda yeni bir dehşet akımı yarattı. Doğrulmak için çabaladım ve acı çelik dişlerimi içime geçirdi. Titriyordum sanki

120 dereceyi zorlamak yerine donuyordu, döndüğümde ön kolumun derisinin altına, dirseğime kadar saplanmış uzun bir şarapnel parçası gördüm.

"Ah, lanet olsun."

Bunun çirkin yanlışı beni çok korkuttu, ama üstünü örttüm.

bir kenara.

Wes.

Durumumuzu hızlıca gözden geçirdim. Güneydeydik Köyün kenarındaydık, yapıların çoğu arkamızdaydı. Çatışma hâlâ devam ediyordu ama doğuya doğru ilerlemişti; patlayan ev kabuklarının arasından, duman ve tozun arasında içeri girip çıkan figürler gördüm.

Wes ve ben korunmasız bir şekilde açıkta kalmıştık. Kana bulanmış bir krater ve sadece sekiz metre ötede küçük bir çocuğun sandaleti. O ayakkabının sahibine doğru koştuğumu, onu bir siperin arkasına götürüp kurtardığımı hatırlıyorum.

-Bana geri geldi. Ona uzandım... ve hatırladığım tek şey buydu, ama sonra ne olduğunu biliyordum.

Wes beni kovalamış, görmediğim patlayıcıdan uzaklaştırmış ve kıcımlı kurtarmıştı.

Gerçeğin diğer yarısı beni hırpalarken içimden bir hıçkırık kopmaya çalıştı. Wes beni kendi bedeniyle korumuştur ve biz toprak sokakta açıkta yataırken defalarca vurulmuştu.

Ve şimdi o öldü.

"Wes," diye bağırdım. "Tanrım, hayır..."

Kolumdaki acıyı bastırarak en iyi arkadaşımın altından çekildim ve başını yavaşça yere doğru eğdim. Wes'in gözleri kapalıydı, ağzı hafifçe açıktı. İki parmağımı boğazına götürdüm ve nabzını hissettiğimde gözlerim yaşardı, zayıf ve çok yavaştı ama oradaydı.

"Şükürler olsun..." İç çekerek söyledim.

Yaralarını incelemek için dizlerimin üzerine çöktüm ve taze bir korku akımı rahatlamamı engelledi. Kalçasının arkasındaki bir mermi deliği neredeyse kan kaybından ölmesine neden olmuş, zırhını botuna kadar ıslatmıştı. Belinin etrafında ve zırhının altında en az üç kurşun yarası daha kamufle ve eti parçalamıştı; kalçasındaki parçalanmış bir kemik parçası görünüyordu.

"Tanrım, hayır, hadi ama, Wes. Hayır..."

Gördüklerim karşısında mide bulantımı ve gözyaşlarımı bastırmak ve odaklanmak zorundaydım. Açıktaydık. On metre arkamdaki bir moloz yığını en yakın siperdi. Panik ve korkum azaldı ve eğitimim devreye girdi.

Titreyen bacaklarımın üzerine çömelip Wes'in başının üzerinde durdum ve onu güvenli bir yere sürüklemek için sağ elimle sırt çantasını kavradım. Dişlerimi sıktım ve çektim. Kumun üzerinde bir iki santim sıyrıldı. Çok yavaştı. Çok ağırdı.

Hızlıca üç derin nefes aldım, çenemi sıktım ve çektim. Bir düzine metre ötede silah sesleri duyuldu ve bir patlama bizi yağmuruna tuttu. Adrenalin, güç değil, beni harekete geçirdi. Birkaç acı dolu dakikadan sonra Wes'i molozların arkasına sakladım. Yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Benimle kal Wes, duyuyor musun?" Kendi sırt çantamı çıkarırken ona söyledim. "Benimle kal. Sakın ölme, yoksa seni öldürürüm."

Sırt çantamın askısı sol elime değdiğinde acıdan kusacağımı sandım. Dirsek.

"Sihhiye!" Yardım çantamı açmaya çalışırken çığlık attım. "Yardım edin bana, Lütfen, bir doktora ihtiyacım var!"

Her müfrezede bir tane vardı. Bizimkinin -Wilson- ölmemiş olmasını umuyordum ama her birimiz savaşta can kurtarma eğitimi almıştık. Sırt çantamı karıştırdım ve CAT'imi buldum. Tek elimle, kemer benzeri turnikeyi Wes'in sağ bacağından yaranın üzerine kadar kaydırmaya çalıştım. Klipsi kendi etrafında döndürdüm ve klips daha fazla dönmeyene kadar kemeri sıktım. Bacağındaki delikten akan parlak kırmızı kan durdu. Klipsi yerine bağladım.

"Doktor," diye bağırdım. "Tanrı aşkına, yardım edin bana! Bir doktora ihtiyacım var!"

Tekrar yardım çantama gittim ve XSTAT'ımı aldım. Bir ömür önce bunlara gülerek tampon iğnesi demiştik. Büyük boy şırınganın paketini dişlerimle yırttım ve ucunu Wes'in kalçasındaki kurşun yarasına yerleştirdim. Pistona bastım ve emici süngerler açık yarayı doldurdu ve anında kanla ıslandı.

Diğer yaralarını görünce irkildim; sırtının alt kısmında bir delik, daha yukarıda, zırhının altında bir delik daha vardı. Onlarla ilgilenmem gerekiyordu ama eğitimim yoktu ve bilincimi korumak için savaşıyordum. Baş dönmesi ve halsizlik beni ele geçirdi. Görüşüm bozuldu ve sonra tekrar geri geldi. Onun için başka bir şey yapamazdım.

Kıçımın üzerine oturdum, sert, bitkin. Derin bir nefes aldım ve sahip olduğum her şeyi bunun arkasına koydum.

"*Doktor!*" O kadar yüksek sesle bağırdım ki, sonunda sesim kesildi. Gözlerimden yine yaşlar aktı. Savaşın gürültüsü karşısında kelimelerim küçüldü. "Tanrım, biri ona yardım etsin."

Wes'in başının yattığı yere doğru ilerlerken kolumda derin bir acı zonkladı, yanağı kumun üzerindeydi. Kül rengi tenine zayıf bir tokat attım.

"Wes," dedim kısık sesle. ", hemen şimdi. Sakın ölme, Wes. Lütfen..."

Molozların üzerine yığıldım. Etrafımızda artık silah sesleri duyulmuyordu; kulaklarımdaki tenekemsi çınlamanın arasından bağırıışları, bir kadının çığlıklarını duyuyordum. Kazandık mı kaybettik mi bilmiyordum, sadece her geçen saniyenin Wes'i ölüme daha da yaklaştırdığını biliyordum.

Gevşek elini kendi elime aldım ve tuttum. Başımı moloz duvarına yasladım.

"Dayan, tamam mı?" Dedim ki. "Beni dinle. Benim sesimi. Gitme, Wes. Kal ve dinle, tamam mı?"

Bir an için gözlerimi kapattım, gözyaşlarım aktı. Sonra bir nefes çektim, kederimi geri ittim.

"Sen ve ben... yaklaşık... on dört yaşındaydık... Okuldan sonra 7-11'de Kayla Murphy ile karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun? Birkaç arkadaşıyla birlikteydi ve sana gülümsedi... Ona sonsuza dek aşık olmuştun. O gece Jason Kingsley'in dinlenme odasında bunu arkadaşlarımıza anlattın. Oturmuş hoşlandığımız kızlar hakkında konuşuyor ve sert olmaya çalışıyorduk."

Sertçe yutkundum, boğazım cam ve kum yutmuşum gibi oldu.

"Hepimiz... kimin kışına dokunmak istediğimizle ve 'şu amcığı sikmekle' övünüyorduk... Sanki hepimiz bakire değilmişiz gibi." Yorgunca kıkırdadım. "Ama sen değil. Dart atıyordun ve sen... Kayla Murphy'ye aşıktın. Hatırlıyorum... Bize onu öpmek istediğini söylerken atış yapmaya devam ettin... 'Köprücük kemiğinin küçük kuyusunda, kalbinin attığı yerde' dedin."

Kararmaya başlayan görüşümde, bize doğru koşan şekiller gördüm. İnsan silüetleri. Bizim adamlarımız.

"Bütün çocuklar sana baktı," dedim, "ve sen arkana döndün... elinde bir dart, 'oh lanet , az önce ne dedim?' Ama geri almak ya da şaka yapmak yerine... omuz silktin ve 'Evet, ben de öyle yapardım,' dedin. Ve o lanet dartları atmaya devam ettin."

Wilson, Jeffries ve birkaç adam daha etrafımızı sararken kıkırdadım. Sağlık görevlisi Wilson hemen Wes'in üzerinde çalışmaya başlarken, Jeffries-

Bana bir helikopterin geldiğini söyledi. Wes'le konuşmaya ve elini tutmaya devam ettim.

"Diğer çocuklar... buna ne anlam vereceklerini bilemediler. Sana baktılar ve sonra gülmeye başladılar, hatırladın mı? Şaka yaptığını sandılar. Ben de güldüm ama şaka yapmadığını biliyordum. Hiç de şaka yapmıyordun, değil mi Wes?"

Zaman benden uzaklaştı ve geri geldiğinde Wilson ve ekibi Wes'in orta kısmını sarmışlardı ve şimdi onu ters çevirmek ve sedyeye sırt üstü yatırmak için üç kez sayıyorlardı.

Zırhını çıkarmışlardı ve yeleğinin cebinden bir şey düştü. Bükülmüş, kan lekeli bir not defteri. Helikopter geldi; kum, rüzgâr ve bağırışlar beni savurdu ama deftere uzandım ve havalanmak üzere olan yaralı bir kuş gibi kumun üzerinde kanat çırparken onu kaptım.

Wilson bir yandan kolumla ilgilenmeye çalışırken bir yandan da helikoptere binmeye söylüyordu. Onu görmezden geldim. Onlar Wes'i bindirirken ben de defterin sayfalarını çevirdim. Bulanık görüşüm sayesinde, mürekkeple çizilmiş, yırtılmış ve kanla lekelenmiş şiiri okudum.

Wes'in

sözleri.

Wes'in

gözyaşları.

Wes'in kanı.

En altta, onun imzası. Onun adı, benim değil. Bir itiraf gibi. "Evet, Wes," dedim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken. "Bu gerçek. Gerçek bu."

Helikoptere tırmandık ve daha fazla sağlık görevlisi en iyi arkadaşımın üzerinde çılgınca çalıştı. Serum fizyolojik ve oksijen maskesi takıyorlardı ama birinin acımasızca başını salladığını gördüm.

Biri kemerimi yardım etti ve kolumu tedavi etmeye çalıştı.

"Bırak onu," diye bağırdım. "Bana bir kalem getirin."

"Bir ne?" diye sordu sağlık görevlisi helikopter kanatlarının gürültüsü arasında. "*Kalem* mi?"

Wes'e baktım, gözleri kapalıydı, yüzü korkunç bir renk tonundaydı. Beyaz.

"*Bana lanet olası bir kalem ver,*" diye bağırdım.

Adam görüş alanımdan çıktı, sonra elinde sivri uçlu bir silahla geri geldi. I elinden kaptım. Defteri sol elimle bacağıma dayadım -korkunç derecede uyuşmuş hisseden kolumla- ve titreyen bir elle defterin arkasını kazıdım.

*Sonbahar,
Wes bunu ve diğer her şeyi yazdı. Senin için.*

-C

Adresini yazmaya çalıştım ama kalem parmaklarımdan düştü. Defteri doktorun göğsüne bastırdım, helikopter havalandırken baş dönmesi dalgasıyla gözlerim kapandı.

"Bunu postalamalısın. Bunu
postala..." "Ne? Kolun..."

"Kolumu siktir et, bunu postalamalısın. Autumn... Autumn Caldwell. Amherst Üniversitesi Ridell Hall'da. Hayır... Rhodes...?" Görüşüm yine grileşti ve bu sefer gözlerim açılmadı. "Kahretsin, yapamam... Bu Amherst. Okul. Anladınız mı? Sonbahar..."

Sonra karanlık çöktü.

More from Emma Scott

Uyum İçinde

"IN HARMONY'ye geri dönülmez bir şekilde aşışım." -Katy Regnery, *New York Times Çok Satan Yazarı*

"#metoo çağında Shakespeare'in usta Hamlet'i aracılığıyla anlatılan Uyum İçinde, paramparça olduktan sonra hayatta kalmanın, içinde ölü hissettikten sonra yaşamının son derece dokunaklı ve acımasızca dürüst bir hikayesi. Eğer bir taciz ya da saldırı kurbanı olduysanız, bu kitap doğrudan size hitap ediyor.

Bu 6 yıldızlı ve YAŞAM BOYU OKUNACAK bir kitap!!!--Karen,
Bookalicious Babes Blog

Amazon: <http://amzn.to/2DyByBK>

Sonsuza Kadar Şimdi

Sen bir kasırgasın, Darlene. .

"Forever Right Now, kalp ve ruh dolu... Bir kitap beni nadiren bu kadar etkiler. Emma Scott'ın bende yeni ve sonsuza dek sürececek bir hayranı var." --New York *Archer'in Sesi'nin Times* çoksatın yazarı **Mia Sheridan**

Amazon: <http://amzn.to/2gA9ktr>

Bir Hayat Nasıl Kurtarılır (Dreamcatcher #1)

Hadi gerçekten çılgınca bir şey yapalım ve güvenelim.

"İnişli çıkışlı bir duygu seli ve sizi başından sonuna kadar etkisi altına alacak bir hikâye sizi bekliyor. Bu mutlaka okunmalı..."-Book **Boyfriend Blog**

Amazon: <http://amzn.to/2pMgygR>

Audible: <http://amzn.to/2r20z0R>

Full Tilt

Eğer bir şansım olsaydı, seni sonsuza dek severdim.

"Hayat, aşk ve muhteşem hislerle dolu."-New York Daily News, 2016'nın En Çok Okunan On Kitabı

Amazon: <http://amzn.to/2o1aK1o>

Audible: <http://amzn.to/2o8A7ST>

All In (Full Tilt #2)

Aşkın sınırı yoktur.

"Bir başyapıt!" -AC Kitap Blogu

Amazon: <http://amzn.to/2cBvM26>

Audible: <http://amzn.to/2nUprDQ>

Yeni bir sürümü veya indirimi asla kaçırmayın!

Emma'nın süper sevimli, spam içermeyen haber bültenine

abone olun: <http://bit.ly/2nTGLf6>

Beni Bookbub'da [takip](#) edin:

<http://bit.ly/2EooYS8> Beni Goodreads'de takip

edin: <http://bit.ly/1Oxcuqn> Beni Amazon'da

takip edin: <http://amzn.to/2FilFA3>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

